

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The GINGER BREAD BAKERY

EN TATLI ŞEYLER
THB WAIT DEĞERİNDE

LAURIE GILMORE

BESTSELLING AUTHOR OF *THE PUMPKIN SPICE CAFE*

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ZENCEFİLLİ KEK Fırını

Dream Harbor Serisi

Kitap 5

LAURIE GILMORE

HarperCollins*Publishers*

HarperCollinsPublishers Ltd 1
London Bridge Street
Londra SE1 9GF

www.harpercollins.co.uk

İlk olarak HarperCollinsPublishers Ltd tarafından 2025 yılında

yayınlanmıştır. Telif hakkı © Laurie Gilmore 2025

Kapak tasarımı © Lucy Bennett/HarperCollinsPublishers Ltd 2025 Kapak
illüstrasyonları: Kelley McMorris / Shannon Associates
Harita illüstrasyonu © Laura Hall

Laurie Gilmore, bu eserin yazarı olarak tanınmak için manevi haklarını saklı tutar.

Bu kitabın katalog kopyası British Library'den temin edilebilir.

Bu roman tamamen kurgusal bir eserdir. Romanda geçen isimler, karakterler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişiler, olaylar veya yerlerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Tüm hakları Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri kapsamında saklıdır.
Gerekli ücretleri ödeyerek, size münhasır olmayan, devredilemez

bu e-kitabın metnine ekranda erişme ve okuma hakkı. Bu metnin hiçbir kısmı,
HarperCollins'in açık yazılı izni olmadan, elektronik veya mekanik, şu anda bilinen veya bundan
sonra icat edilecek herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde, herhangi bir biçimde veya
herhangi bir yolla çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine
mühendislik uygulanamaz veya depolanamaz.

Bu kitabın yazarının, katkıda bulunanların veya yayıncısının münhasır haklarını sınırlamadan
yayın, bu yayının yapay zeka (AI) teknolojilerini eğitmek için izinsiz kullanımı açıkça yasaktır.

HarperCollins ayrıca

2019/790 sayılı Dijital Tek Pazar Direktifi'nin 4(3) maddesi kapsamındaki haklarını kullanır ve bu yayını metin ve veri madenciliği istisnasından açıkça hariç tutar.

Kaynak ISBN: 9780008728090

e-Kitap Baskısı © Eylül 2025 ISBN: 9780008728083 Sürüm:

2025-07-30

İçindekiler

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39 Epilog](#)

[Önemli Notlar'a hoş geldiniz!](#)

[Şunları da seveceksiniz...](#)

[Teşekkürler Yazar](#)

[Hakkında](#)

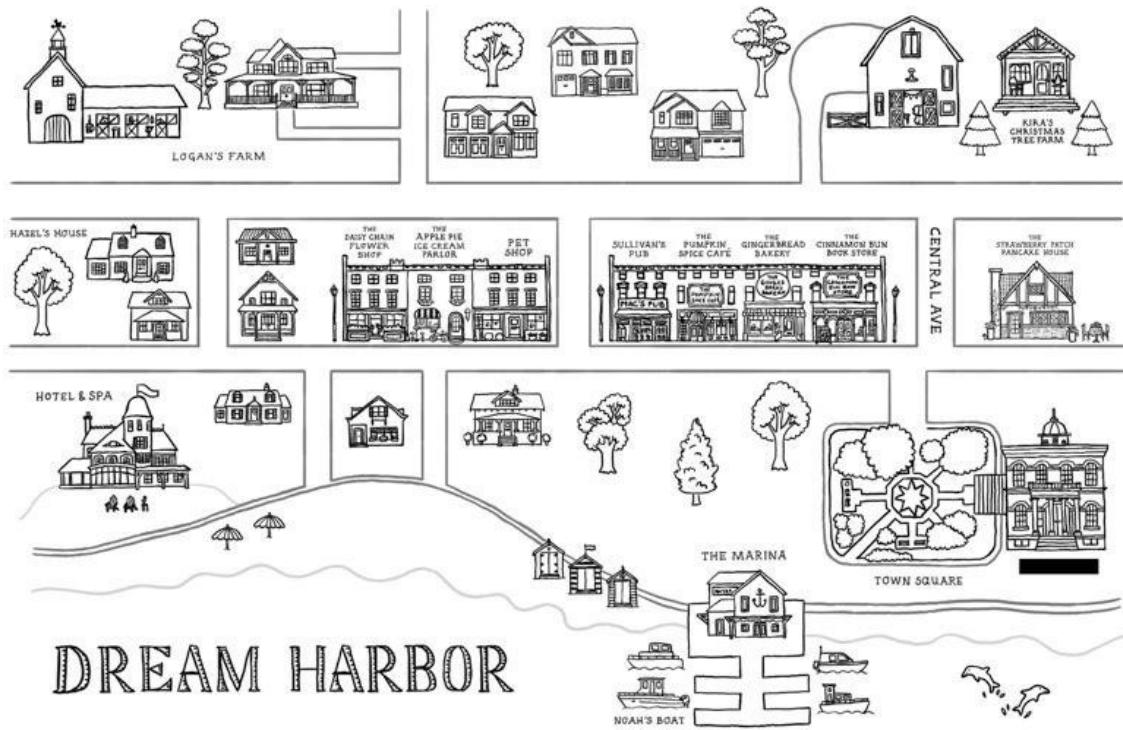
[Laurie Gilmore'un diğer](#)

[kitapları](#)

[Hakkında](#)

*Başından beri Annie ve Mac'in hikayesini isteyen tüm
okuyucular için...*

İşte başlıyoruz!

Playlist

Lcznclslcle - Haley Klinkhammer
Yeni yıl geldi mi? - Sabrina Carpenter
So It Goes... - Taylor Swim
Astronomy - Conan Grczy
good k u - Olivia Rodrigo
Stick Season - Noah Kahan
Fine Line - Harry Styles True
Love - Ariana Grande
MAYBE - Gabriels Bee IDGAF
- D ici Lipci
Merry' Xmos, Lütfen Yapma: Coll - Bleachers
Noel Şarkısı - Phoebe Bridgers
Elbise - Taylor Swift
Kahve - dia ppell Roan
us. - Gracie Abrams, Taylor Swift
Wildest Dreams - The Native Overkill
- Holly Humberstone
Lütfen Lütfen Lütfen - Sabrina Carpenter
kazak Hava Durumu - The Neighbourhood
Burada Benimle - *ated*
Juno - Clairo
Mystical Magical - Benson Boone
18 - One Direction
Iris - The Goo Goo Dolls
So High School - Taylor Swift

Birinci Bölüm

Şimdi

Annie Andrews çoğu insanı severdi. Arkadaş canlısı ve dışa dönük biriydi, Dream Harbor'ın işlerine çok ilgiliydi, hiçbir kasaba toplantısını kaçırmazdı, yerel işletmeleri büyük bir sadakatle desteklerdi ve Dream Harbor Lisesi mezunlar komitesini yönetirdi. Lisedeyken en okul ruhuna sahip ve başkan olmaya en uygun kişi seçilmişti. Fırını, kasabanın sevilen bir kurumu idi ve üç Noel üst üste "en iyi vitrin" ödülünü kazanmıştı. Yeğenlerine bakıcılık yapıyordu, sabah yürüyüşlerinde karşılaştığı her köpeği özenle okşuyordu ve anaokulundan beri aynı en iyi arkadaşı vardı, bu da onun karakterini çok iyi yansıtıyordu. Açıkçası, o gerçekten çok sevimli biriydi.

Ancak, onun sevimliliğinin ulaşamadığı tek bir kişi vardı. Bu gezegende ona karşı nazik olamadığı tek bir insan. Çoğunlukla bunu istemediği için. Çoğunlukla ondan nefret ettiği için.

Ve sonraki üç gün boyunca, onunla birlikte kalmak zorunda kaldı.

"Annie," diye fısıldadı Hazel, omzuna hafifçe dokunarak. "Yine ona dik dik bakıyorsun."

Yine dik dik bakıyordu. Macaulay Sullivan'ın aptal suratına. Ve Jeanie ve Logan'ın *prova öncesi* brunch'ında olmasalardı, kafası alev alana kadar dik dik bakmaya devam edecekti. Bu brunch aslında bir şey değildi, ama Jeanie, düğün hafta sonunun çılgınlığı bu akşam gerçek prova yemeği ile başlamadan önce, sadece düğün partisiyle mini bir kutlama yapmak istiyordu. Ve kim gelinin isteğini reddedebilirdi ki? Annie değil. Çünkü Annie iyi bir insandı. Bazı insanlar gibi değil.

Mac, sanki onun düşüncelerini okuyormuş gibi ona göz kırptı.

"İtiraz ediyorum," diye patladı, Logan'ın sağdıçlarına yaptığı çok kısa ve çok sert teşekkür konuşmasını keserek. Grup şu anda The Strawberry Patch Pancake House'daki bir masanın etrafında toplanmıştı. Ne yazık ki, Aralık ayının bu özel Cuma günü saat 11'de mekan oldukça boştu, bu yüzden tüm masa, aslında yüksek sesle söylemek istemediği sözleri duydu.

Logan, Jeanie, Hazel, Noah, Kira ve Bennett hep birlikte ona döndüler. Mac sırttı. Annie masanın üzerinden uzanıp onu boğazlamaktan zorlukla kendini alıyordu.

"Bence bu, senin itiraz edebileceğin bir konu değil," dedi Noah sırtarak. Hazel ona dirsek attı ve Noah bağırdı.

"Sence evlenmemiz gerekmez mi?" diye sordu Logan, sanki bir bulmaca çözüyormuş gibi kaşlarını çatarak, çünkü neden en iyi arkadaşı ve onun sevimli nişanlısının tüm kasabanın önünde birbirlerini seveceğine söz vermelerini istemesin ki?

"Hayır! Tabii ki öyle düşünmüyorum! Öyle değil... Ben... Ben öyle demek istemedim."

"O zaman ne demek istedin, *Annabelle*?" diye sordu Mac, aptal sırtışı daha da belirginleşerek.

"Sen! Ben senden bahsediyordum!" Artık neredeyse bağıırıyordu ve diğer masalardan birkaç müşteri onun yönüne dönmüştü. "Düğün partisine katılmana itiraz ediyorum," dedi, sesini alçaltarak masanın üzerinden ona doğru eğildi ve şurup dolu tabağına çarpmadan kaçındı. "Buraya nasıl girmeyi başardığını bilmiyorum. Logan'la hiç arkadaş olmadın. Onu *zorbalıkla sindirdin*."

Mac savunma amaçlı ellerini kaldırdı. "Öncelikle," dedi. "Onu zorbalık yapmadım. Belki biraz iyi niyetli alay ettim."

"İkinci sınıf boyunca ona Old MacDonald dedin! Her yanından geçtiğinde ona 'e-i, e-i, oed' diye seslendin!"

Mac başını salladı. "Bütün bu saçmalıkları nasıl hatırlıyorsun, Annie? Benim yaptığım her suçu yazdığın küçük bir defterin mi var?"

Annie alaycı bir şekilde güldü. "Yaptıklarına bu kadar önem versem hoşuna gitmez miydi?"

"Öyle görünüyor."

"Ha! Sen umurumda bile değilsin, *Macaulay*. Neden burada olduğunu bile anlamıyorum... Oww! Haze, neden sivri dirseklerinle beni dürtüyorsun... Oh." Annie başını kaldırıp Jeanie'nin gözyaşları içinde ona baktığını gördü. Kahretsin. Gelini ağlatmıştı.

"Bütün hafta sonu böyle mi geçecek? Ben sadece hepimizin iyi vakit geçirmesini istedim." Jeanie hıçkırarak ağladı ve Logan, Annie bu durumu hemen düzeltmezse onu boğazlayacakmış gibi görünüyordu.

"Hayır, hayır, hayır. Uslu duracağız. Değil mi, Mac?"

"Evet. En iyi davranışımı göstereceğim. Söz veriyorum." O, kalbini çaprazladı ve Annie, Mac'in sözlerinin ne kadar değersiz olduğu hakkında söylemek istediği her kelimeyi geri tutmak zorunda kaldı. Ancak arkadaşları, onun Mac'ten neden bu kadar nefret ettiğini hala bilmiyorlardı ve o da onlara bunu söylemeye niyetli değildi. Üstelik, Jeanie'ye yetişkin bir insan gibi davranacağına dair söz vermişti. Ve *onun* sözleri gerçekten bir anlam ifade ediyordu.

Birkaç günlüğüne katlanabilirdi. Karşısındaki adamı boğazlamak için duyduğu dürtüye sadece yetmiş iki saat boyunca direnebilirdi. En iyi arkadaşları için bunu yapabilirdi. Logan, beş yaşından beri ona kardeş gibi davranmıştı. Hazel ile birlikte, ayrılmaz bir ikiliydiler. Ve şimdi Annie, Jeanie'yi de aynı derecede seviyordu. Düşün hafta sonunu mahvetmeyecekti.

"Gerçekten, Jeanie. Özür dilerim. Bundan sonra Mac ile ilgili tüm yorumları kafamda tutacağım."

Mac dahil tüm masa şüpheyle baktı.

"Ciddiyim! Hafta sonu boyunca tüm kişisel duygularımı bir kenara bırakacağım."

Bennett, Kira'ya doğru eğildi ve fısıldadı, "Neden bu kadar güçlü kişisel duyguları olduğunu biliyor muyuz?"

Kira omuz silkti. "Karmaşık bir geçmiş mi?" diye fısıldayarak cevap verdi.

"Karmaşık değil," diye araya girdi Annie. "Hiçbir geçmişimiz yok."

Mac bu sözlerle irkildi, gözlerinde üzüntü ya da pişmanlık gibi bir şey belirdi. Ama Annie bu konuya takılmadı. Takılamazdı. Aklını kaçırmak istemiyorsa takılamazdı. Yüzüne bir gülümseme takındı ve Jeanie'ye döndü.

"Hiçbir şey karmaşık değil. Aslında, her şey oldukça basit. Dünyada en çok sevdiğimiz iki kişi evleniyor. Ve biz,"

Annie önündeki arkadaşlarının masasını işaret etti. "Bunun şimdiye kadarki en güzel düğün hafta sonu olmasını sağlayacağız."

"Güzel," dedi Logan. "Çünkü Mac *benim* bazılarımız ikinci sınıfı geride bıraktık."

Annie, yuttuğu tüm sözlerden midesinin bulandığını hissediyordu, ama yine de yaptı. Arkadaşları için. Bu düğün için, bunun kendisi için ikinci sınıftan çok daha öte bir şey olduğunu söylemeyecekti. "Tabii ki," dedi onun yerine. "Mac senin arkadaşın. Anlıyorum." Portakal suyu bardağını kaldırdı ve herkes ona katıldı.

"Logan ve Jeanie'ye."

"Şerefe!"

Herkes plastik meyve suyu bardaklarını birbirine çarptı ve Annie, Jeanie'nin yüzünde tekrar gülümseme ve Logan'ın yüzünde biraz daha az ölümcül bir ifade gördüğünde rahatladı. Phew. Bir numaralı düğün krizi önlendi. Elbette, bunu başlatan oydu, ama en azından düzeltmişti.

Mac'e teşekkür etmek gerekmiyordu.

Bakışları masanın diğer ucuna, Bennett ve Kira ile gülüşen onun oturduğu yere kaydı. Lise yıllarında olduğu gibi hala sinir bozucu derecede yakışıklı olması da durumu hiç kolaylaştırmıyordu. Tabii o zamanlar bunu kabul etmezdi.

Mac ile hiç arkadaş olmamıştı. Birlikte hiç uyumlu olmamışlardı. On bir yıl önce ona söylediği tam olarak buydu. Ama Mac dinlemeyi hiç becerememişti.

İkinci Bölüm

Sonra

Mac, Dream Harbor Noel pazarındaki tezgahların arasında amaçsızca dolaşıyordu. Noel'e bir aydan az bir süre kalmıştı ve annesine bir hediye alması gerekiyordu. *İyi* bir hediye. Ve burası alışveriş yapmak için diğer yerler kadar iyi bir yer gibi görünüyordu. Her yıl ağaç aydınlatma festivalinden sonra bu pazarı kuruyorlardı, ama Mac çocukluğundan beri buraya gelmemişti.

Bu yıl annesine gerçek bir hediye almaya kararlıydı. On dokuz yaşında, artık berbat, ev yapımı hediyelerle paçayı kurtaramayacağını düşündü. Annesi hala anaokulunda yaptığı o eğri büğrü ren geyiği süslemesini asmakta ısrar etse de ve muhtemelen şimdi de aynı derecede şekilsiz bir süsleme yapsa yine aynısını yapsa da. Hediye verme oyununu bir üst seviyeye taşımanın zamanı gelmişti.

Ne yazık ki, son zamanlarda tek yaptığı amaçsızca dolaşmak gibi görünüyordu. Liseden mezun olalı altı ay olmuştu ama hâlâ bu aptal kasabada sıkışıp kalmış, hâlâ çocukluk odasında yaşıyor ve hâlâ geleceği için hiçbir planı yoktu. Hatta gelecek hafta için bile. Mac başıboş dolaşıyordu.

The Pumpkin Spice Café standında durdu ve sahibi Dot'un kocaman gülümsemesiyle karşılandı.

"Merhaba Macaulay. Mutlu Noeller."

Onun tam adını, nesnel olarak korkunç olan adını kullanarak paçayı kurtarabilen çok az insan vardı. Ve Dot onlardan biriydi. Dot, o bunu hak etmese bile ona her zaman nazik davranmıştı.

"Selam, Dot."

"Ne alırsın?" diye sordu, kocaman zil çan küpeleri başının hareketiyle neşeyle çınlayarak.

"Sıcak çikolata ister misin?"

"Ekstra marshmallow?"

"Lütfen."

Ona marshmallowlarla dolu kırmızı bir bardak ve yanına takılı bir şeker kamışı uzattığı anda, kendini tamamen saçma hissetti. Bu bir çocuk içeceği idi. Ve Mac, nasıl yetişkin bir erkek olunacağını bulmak için çaresizce uğraşıyordu.

Ne yazık ki, annen hala çamaşırlarını yıkarken yetişkin gibi hissetmek çok zordu.

Taşınması gerekiyordu. Uzaklaşması gerekiyordu. Bu kasaba ve onun hakkında önceden oluşturulmuş önyargılar yüzünden giderek daha fazla boğulduğunu hissediyordu.

"Teşekkürler, Dot," diye mırıldandı, saçma sapan içeceğini alıp, tüm arkadaşlarının okulda olduğu ve bu şekerli şeyi taşıdığını görmeyecekleri için aniden minnettar hissetti.

Bir yudum aldı. Ama çok lezzetliydi. Elinde kakao dolu bir kupa varken hiçbir şeyden şikayet etmek zordu.

Mac, pazarda dolaşmaya devam etti ve ara sıra bir zanaatkarın masasında durarak mükemmel hediye bulmaya çalıştı. Bu tamamen özverili bir davranış değildi. Düşünceli bir hediyenin, ailesine yeni planını söylediğinde alacağı tepkiyi yumuşatmaya yardımcı olacağını umuyordu. Aslında bu bir plan değil, genel bir fikir gibiydi. Dream Harbor dışında başka bir yere gitme fikri. Hayatında ne yapacağına karar vermek için ülkeyi arabayla geçebileceği yönündeki yarım yamalak düşüncesi. Birkaç ay boyunca tek başına arabayla seyahat etmenin bu konuda yardımcı olacağını düşünüyordu.

Tanıdık bir yüz dikkatini çekti.

Annabelle Andrews, beşinci ders saatinde ekonomi dersinde onun önünde oturuyordu. En azından geçen yıl, ikisi de mezun olmadan önce öyleydi. O yılın büyük bir bölümünü, onun düzgün at kuyruğunu çekme dürtüsüne direnerek geçirmişti ve sadece ara sıra, o gün hangi ödevleri yapmaları gerektiğini sormak için kaleminin silgi ucuyla sırtına dokunmuştu. Annabelle her zaman, sanki onu her konuda hayal kırıklığına uğratiyormuş gibi, sinirli bir iç çekişle cevap verirdi.

Beş yaşından beri Annie ile aynı okula gidiyordu ve Annie onu hiç sevmemişti, bu yüzden adil olmak gerekirse, o da Annie'yi hiç sevmemişti. Annie klasik bir aşırı başarılı öğrenciydi, neredeyse yalvaran türden biriydi.

ekstra kredi için öğretmen, oysa o sadece geçmek için yeterli olanı başarmayı tercih ediyordu. Lacrosse sahasında olmadığı sürece. Orada elinden gelenin en iyisini yapmaktan mutluluk duyuyordu. Annabelle Andrews sporla ya da spor yapan insanlarla ilgilenmiyordu.

Onun ilgilendiği şeyleri onun umursadığı da yoktu.

Ve işte o da, tıpkı onun gibi, hâlâ buradaydı. İlginç.

Önünde "*Annie'nin Fırın Ürünleri*" yazan bir tabela bulunan bir masaya oturmuştu. Masada, tatil selofanına sarılmış çeşitli Noel kurabiyeleri sergileniyordu. Mac, yaşlı bir çift kurabiye seçip gülümseyen Annie'ye ödeme yaparken bekledi. Annie onu orada dururken görünce gülümsemesi kayboldu.

"Annabelle," dedi Mac, başını eğerek selam verdi.

"Adım Annie, bunu biliyorsun. Burada ne işin var?"

Omuz silkti, bu karşılaşmadan önce aptal marshmallowlu içkisini atmış olmayı diledi. "Alışveriş. Sen burada ne yapıyorsun? Harvard'da falan olacağını sanıyordum."

Annie somurtarak, "Bu, herkesin sonunda Ivy League okuluna gittiği bir gençlik filmi değil. Ailemin altı çocuğu var. Harvard'a gitmemi karşılayabileceklerini mi sanıyorsun?" dedi. Onu aptal gibi görerek gözlerini devirdi; bu, onun onu pek sevmemesine neden olan birçok alışkanlığından biriydi.

"Benim hatam," diye homurdandı. "Ekonomi dersinde o kadar fazla ödev yaptıktan sonra, senin *pasta satışı* yaptığını görmeyi beklemiyordum."

Annie ellerini masaya vurdu ve öne doğru eğildi. Mac'in çekici bulmadığı bir şekilde, solgun yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi.

"Bu pasta satışı, yeni iş girişiminin başlangıcı. Şu anda, toplum kolejinde işletme dersleri alıyorum ve çevrimiçi bir dükkandan kurabiye satıyorum. Ama birkaç yıl bekleyin, göreceksiniz. Çok başarılı bir küçük işletme sahibi olacağım."

Bundan bir an bile şüphe duymadı, ama bunu itiraf etmeye niyetli değildi.

"Vay canına, her şeyi çözmüşsün galiba."

"Aslında, anladım," dedi kendini beğenmiş bir gülümsemeyle.

"Peki ya

? Dream Harbor'da takılıp annenin senin için yemek pişirip temizlik yapmasına izin mi veriyorsun?"

Bu yüzde yüz doğru olmasına rağmen, sanki bu çok saçma bir şeymiş gibi alaycı bir şekilde güldü.

"Aslında, tatilden sonra buradan ayrılacağım." "Gerçekten mi?"

"Evet. Ülkeyi baştan başa gezeceğim." Kafasında tasarladığı yarım yamalak plan, sözleri ağzından çıkar çıkmaz kesinleşti.

"Nereye gidiyorsun?"

"Önemli olan varış noktası değil, yolculuk," dedi ve bu sözlerin ne kadar aptalca geldiğini hemen fark etti.

Annie kaşlarını kaldırdı, ama şaşırtıcı bir şekilde bu saçma cevaba itiraz etmedi.

"Ee, kurabiye alacak mısın, almayacak mısın?"

"Uh... evet. Zencefilli olanlardan alacağım."

Annie ona içten bir gülümseme attı ve bir anlığına nefes alamayacakmış gibi hissetti.

"Onlar benim spesiyalitem," dedi ve ona küçük poşeti uzattı. "Bir tane dene."

O paketi açıp, üzerine krema ve düğmelerle süslenmiş küçük bir zencefilli kurabiye adam çıkardığında, kız bekledi. Mac onun kafasını ısırarak kopardı.

Muhtemelen hayatında yediği en iyi kurabiyeydi. Baharatlı ve tatlıydı, tam da doğru kıvamda çıtırdı.

"Vay canına, Annie. Bu çok lezzetli."

O gülümsedi ve o kurabiyeyi yutarken neredeyse boğulacaktı. On üç yıl boyunca, ona en iyi ihtimalle bir rahatsızlık, en kötü ihtimalle bir düşman gibi bakmıştı, ama şimdi ona *gülümsüyordu*. En azından, bu durum onu şaşırtmıştı. Muhtemelen bu yüzden bir sonraki cümleyi söyledi.

"Daha sonra takılalım."

Annie'nin gülümsemesi kayboldu ve kaşları karışıklıkla çatıldı. "Hiç takılmadık ki."

Omuz silkti, rahatmış gibi davranmaya çalıştı, ama şu anda kalbi, Annie onunla takılmak isteyip istemediğini *umursuyormuş* gibi endişe verici bir hızla çarpıyordu.

"Biliyorum, ama tatil için henüz kimse eve dönmedi. Birbirimize eşlik edebiliriz, değil mi?" Tanrım, umarım bu, aniden hissettiği kadar çaresizce gelmemiştir.

Annie, onun teklifini düşünürken dudaklarını bükerek, "Logan büyükbabası ve büyükannesiyle gemi seyahatine *çıktı*, Hazel de yurtdışındaki eğitim döneminden henüz dönmedi... Yani sanırım biz... bir şeyler yapabiliriz..." dedi. O da onun önerisi karşısında en az onun kadar şaşkın görünüyordu, ama artık geri dönüş yoktu.

"Harika, saat sekizde lokantada buluşalım."

Annie kabul ederken dudaklarında hafif bir kaş çatma belirdi. "Tamam, evet. Saat sekizde lokantada."

"Harika. Görüşürüz, Annabelle."

"Bana öyle deme!" diye bağırdı Annie, o uzaklaşırken. O, omzunun üzerinden el salladı ve Annie, daha sonra görüşme sözünü geri almadan önce uzaklaştı.

Çünkü birdenbire, her zaman pek sevmediğini düşündüğü kızla vakit geçirmek için çok hevesli hale gelmişti.

Üçüncü Bölüm

Şimdi

Prova, Mac'in beklediğinden daha büyük bir olaydı. O gece Amber'ın yetenekli ellerine pub'ı bırakmış ve tam zamanında Noel Ağacı Çiftliği'ne gelmişti. Orada, yeni yenilenmiş ahırın ortasına kurdukları koridorda yürümek için hazırlanan, gergin görünen Logan'ı buldu.

"Hey, işte geldi," dedi Noah, Mac damatların yanına katıldığında sırtına samimi bir şekilde vurdu.

"Geciktiğim için özür dilerim." Mac ceketini en yakın sandalyeye attı.

"Sorun değil," dedi Logan. "Orada hâlâ işleri halletmeye çalışıyorlar." Jeanie'nin nedimleri tarafından çevrili olduğu yeri işaret etti. Hepsi de zamanlama, müzik ve tören sırası hakkında heyecanla konuşuyorlardı.

Annie onun baktığını fark etti ve gözlerini kısarak baktı.

Tanrım, bu kadın asla vazgeçmeyecekti. On dokuz yaşındayken işlediği günahlar için ne kadar süre tövbe etmesi gerekiyordu?

Ona göz kırptı, sadece öfkeyle kızaran yanaklarını görmek için. Sonra kız dikkatini ondan ayırıp, büyük günün nasıl geçeceğini anlatan Kira'ya yöneldi. Kira'ya hakkını vermek gerekiyordu; eski ahır zaten muhteşem görünüyordu. Çatının olması büyük bir gelişmeydi, ama Kira tüm mekanı gerçekten dönüştürmüştü. Bir yarısında geçici bir sunak için sıralar halinde beyaz sandalyeler, diğer yarısında ise resepsiyon için masa ve sandalyeler yer alacak kadar genişti.

Pazar gününe kadar yapılacak çok iş vardı, ama her şey yolunda görünüyordu. Tabii ki, Mac evlenirse, mahkemeye gitmeyi tercih ederdi.

Logan'ın yüzündeki hafif hasta görünüşüne bakılırsa, o da aynı şekilde hissediyordu.

"Heyecanlı mısınız?" diye sordu Mac.

"Jeanie ile evlenmek için mi? Evet. Herkesin önünde durmak için mi?

Hay

ır." Mac güldü. "Yanlış ismi söylemezsen sorun olmaz." Logan ona dehşetle baktı. "Neden böyle bir şey söylüyorsun ki?"

"Şaka yapıyordum! Her şey yolunda gidecek!"

"Harika bir iş çıkaracaksın," diye Noah da söze karıştı. "Sadece birkaç kelime

okumak."

"Kaçan adam böyle diyor," diye mırıldandı Logan.

Noah sıırıttı. "Hazel'ı karım yapmak için sabırsızlanıyordum," dedi omuz silkerek. "Ne diyebilirim ki?"

Bu noktada Mac, bu düşünceye bir eş bulamadığı için ciddi olarak pişman oldu. Görünüşe göre, o her gece içki servisi yaparken, hayatındaki herkes bir eş bulmuştu.

Kira koridorun sonuna geldiğinde Bennett, "Görünüşe göre kızlar başlamaya hazır," dedi. Kira sadece ahırın sahibi değil, aynı zamanda düğün organizatörüydü. Son belediye toplantısında, kendini bu yeni etkinlik planlama girişimine tamamen adanmış söylemişti. Ve tabii ki, yılda bir ay boyunca Noel ağaçları satıyordu.

"Tamam, şöyle yapacağız..."

Mac talimatlara fazla dikkat etmedi. Ne kadar zor olabilirdi ki? Koridordan yürüyüp, diğer sağdıçların yanına geçip, Annie'ye bakmayıp, koridordan geri yürümek. Karmaşık bir dans figürü falan değildi. Logan zaten kaçmak ister gibi görünüyordu; eğer adama koridorda süslü adımlar attırmaya çalışırlarsa, onu tamamen kaybedebilirlerdi.

Mac, çoğunlukla boş olan sandalyelerin arasından geçerek Noah ve Bennett'in arasına geçti. İlk iki sırada birkaç aile üyesi oturuyordu. Mac, Logan'ın dedesi ve ninesi Estelle ve Henry'ye sessizce merhaba dedi.

"Güzel," dedi Kira, hâlâ yarı nedime, yarı düğün organizatörü modundaydı. "Şimdi sıra bana, Annie'ye ve Hazel'a geldi. Ve tabii ki günün yıldızı, gelin." Jeanie Logan'a gülümsedi ve aniden

Logan, Jeanie'nin isteği üzerine tek kişilik bir gösteri yapacakmış gibi göründü.

"Çok hızlı yürümeyin," diye talimat verdi Kira. "Ve çiçeklerinizi böyle aşağıda tutun."

Kadınlar, Kira'nın duruşunu görünmez buketleriyle taklit ettiler. Mac, pazar günü yapılacak gerçek törende bunların gerçek olacağını varsayıyordu.

"Annesi için yıllarca yardım ve bağış toplama etkinliklerine katılması gerçekten karşılığını vermiş," diye fısıldadı Bennett.

Bu doğruydı. Kira insanları idare etmeyi, etkinlik mekanı hazırlamayı, büyük bir etkinliğin lojistiğini yönetmeyi ve tüm bunları gülümseyerek yapmayı çok iyi biliyordu.

"O harika iş çıkartıyor," dedi Mac sessizce gülerek. "Burada harika bir iş çıkardı."

"Evet dostum. Çok sıkı çalışıyor." Bennett'ın sesindeki gurur belliydi. Bu, Mac'e Annie'nin izni olsaydı onun pastanesinden nasıl bahsedeceğini düşündürdü. Annie yokken bazen yaptığı gibi. On bir yıl önce Noel pazarındaki küçük masadan çok uzaklara gelmişti.

"Tören sırasında sohbet yok," diye azarladı Kira, Bennett'a flörtöz bir gülümseme atarak.

"Üzgünüm, bebeğim."

"Önemli değil. Jeanie'nin babası asıl tören için buraya gelecek, ama bugün tek başına yürüyebilirsin."

Jeanie başını salladı ve kadınlar yürüyüşe başladı.

Kira, Annie, Hazel ve Jeanie, ama onun gözünde sadece Annie vardı. Buraya geri taşındığından beri hayatının öyküsü buydu. Annie, onun gözünde tek görünen şeydi.

Annie ona kaşlarını çatıyordu. Annie ona somurtuyordu. Annie homurdanıyor, iç çekiyor ve bazen, eğer şanslıysa, ona bağırıyordu. Ve bir tür mazoşist olduğu için, hala onun yanında olmak istiyordu.

Kadınların düğünde ne giyeceklerinden emin değildi, ama bugün Annie krem rengi bir kazak ve koyu renk kot pantolon giyiyordu. Sarı saçları her zamanki gibi at kuyruğu şeklinde toplanmıştı. Yanaklarında hafif bir kızarıklık vardı ve parıldayan gözleri, arkadaşlarının düğünü için şimdiden duygusal olduğunu ele veriyordu.

Mac törenin çoğunu dinlemedi. Başka bir Noel sezonunu düşünmekle meşguldü. Annie'nin ona sarılmasına izin verdiği tek ve tek Noel. Annie, sanki o onun hayatının belası değilmiş gibi ona gülümsemişti. Dürüst olmak gerekirse, en sevdiği Noel'di. Bu o kadar acınası bir durumdu ki, bunu kendine bile itiraf edemiyordu.

Annie'yi defalarca unutmaya çalışmış, onu hayatından silmeye, başka kadınlarla yerini doldurmaya çalışmıştı. Ama hiçbir işe yaramamıştı. Hiç kimse onun hatırasına, o mükemmel Noel'in hatırasına layık olamamıştı. Yıllar içinde bu hatıranın abartılı bir hal aldığını ummuştu. Ama sonra buraya geri dönmüş ve Annie'nin hatırladığı kadar mükemmel olduğunu görmüştü.

Ve bu çok kötüydü.

Hayatın onun parlaklığını biraz olsun azaltmamış olması, hala eskisi gibi coşkulu, sevgi dolu ve çalışkan olması çok can sıkıcıydı. Hala yaptığı her şeye kendini tamamen veriyordu. Hala yıllar önce tanıdığı o güzel, başarıya ulaşmış kadındı. Ve şimdi o burada sıkışıp kalmış, Annie'nin tüm özelliklerini hayranlıkla izlemek ve bunun onu yavaş yavaş öldürdüğünü gizlemek zorunda kalmıştı.

Jeanie ve Logan, küçük kalabalığın sevincine kapılarak öpüşme provası yaptılar. Kalabalık, Mac'i şimdiki ana geri getirecek kadar yüksek sesle tezahürat yaptı. Çiftler eşleşerek koridordan geri yürürken, Mac elbette Annie ile eşleşti. O kolunu uzattı ve Annie isteksizce kolunu tuttu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı kulağına, koridorda yürürken.

"Mac, yapma."

"Annie, ben sadece..."

"Yapma dedim," diye tersledi. "Bu düğün konusunda yeterince duygusalım zaten, Hazel'in otuzuncu yaş gününden sonra yaptığın gibi kafamı karıştırmama hiç gerek yok."

Kafasını karıştırmak mı? Ha! Kafası karışık olan kendisiydi. Bir yıldan fazladır o geceyi düşünmekten vazgeçememişti.

"Kafanı karıştırmaya çalışmıyordum."

Sandalyelerin sonuna geldiler ve diğer herkes duvar boyunca dizilmiş yemeklerin olduğu yere doğru yöneliyordu. Archer

catering hizmetini üstlenmişti ve yemekler harika kokuyordu.

Annie, Mac'e dönerek, tanıdık bakışıyla onu yakıcı bir şekilde süzdü. "Evet, yaptın."

O gecenin hatırası onu öldürmeye yetmişti. Birbirlerine çok yakındılar. O çok yakındı. Yüzü onun yüzüne çok yakındı, dudakları *hemen* oradaydı. Kollarında sıcak ve istekliydi, sonra ona baktı ve sanki ondan nefret etmesinin tüm nedenleri bir anda geri gelmiş gibiydi. Pub'dan, Cinderella'nın lanet balodan kaçtığı gibi kaçtı.

O açıkça kendini kandırıyordu. O gece çok fazla içmişlerdi ve Annie, arkadaşları evlenip yuva kurdukları için duygusal bir haldeydi. Onun kendisine bu kadar yaklaşmasına izin vermesi, Annie'nin panik içindeki çaresizliğinden kaynaklanıyordu. Ama yine de, sürdüğü sürece güzeldi.

"Üzgünüm. Bir daha olmayacak. Ama gerçekten çok güzelsin. Bu sadece objektif bir gerçek," dedi omuz silkerek.

Annie biraz yumuşadı, kaşlarını çatma şekli azaldı, bu günlerde onun için en iyi umabileceği şey buydu.

"Peki, düğüne birini götüreceksin mi?" diye sordu, konuşmayı karmaşık geçmişlerinden uzaklaştırarak.

"Hayır, bu sefer getirmeyeceğim."

Annie şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

"Gerçekten mi?" Mac omuz silkti. "Sanırım birini bulmayı unuttum."

Annie'nin nazik kahkahası bir ödül gibiydi. "Evet, ben de."

Şimdi Mac'in şaşırtma sırası gelmişti. Annie, onun önünde yeni erkekleri sergilemeyi seviyor gibiydi, ancak Mac da, onun önünde yalnız kalmamak için bir iki kez rastgele biriyle randevuya çıktığını itiraf etmeliydi.

Yıllar boyunca birçok aptalca oyun oynamışlardı.

"Belki bana bir dans ayırırsın," dedi.

Annie bu sefer daha yüksek sesle güldü ve omzuna hafifçe vurdu.

"Hiç şansın yok, Sullivan."

O, büfeye doğru yürürken hala gülüyordu. Mac kendi aptallığına başını salladı.

Hiç şansı yoktu. Muhtemelen bunu kalın kafasına sokmanın zamanı gelmişti.

Dördüncü Bölüm

Sonra

Noel pazarında kurabiyelerini sattıktan saatler sonra, Annie hala nasıl olup da lacrosse takımının kaptanının karşısında oturmuş, kakao içip patates kızartması yediğini anlamaya çalışıyordu. Noel'den dört hafta önce, sıradan bir Perşembe gecesi. Bu, gündemine ekleyeceğini hiç beklemediği bir şeydi.

Ama işte
buradaydı. Mac ile
birlikte.

Geçtiğimiz bir yıl boyunca birkaç kelime dışında konuşmadığı bir çocuktü, ve o birkaç kelime de çoğunlukla ders için tamamlaması gereken sayfa numaralarıydı.

Sipariş verdiklerinden beri garip bir sessizlik içinde oturuyorlardı, muhtemelen tüm bu durum tuhaftı ve birlikte takılmak için hiçbir nedenleri yoktu. Ama Mac haklıydı. Etrafta başka kimse yoktu ve kız sıkılmıştı.

Bu yüzden bu tuhaf buluşmaya razı olmuştu. Sıkıntıdan. Dokuzuncu sınıftan beri Macaulay Sullivan'a beslediği yanlış yönlendirilmiş bir aşk yüzünden değildi. O yıl Macaulay yaklaşık 60 santim boy atmış ve arkadaşlarına karşı pislik gibi davranmayı bırakmıştı. Kesinlikle o değildi, çünkü Annie bundan daha akıllıydı. Son otuz yıldır sürekli gençlik filmleri izlemesine rağmen, gerçek hayatta yakışıklı, popüler erkeklerin A tipi kızlara ilgi duymadığını biliyordu. Bu mantıklı değildi.

Annie, kural olarak sporcularla çıkmazdı, özellikle de arkadaşlarına kötü davrananlarla. Onlara söyleyecek hiçbir şeyi yoktu. Kimsenin küçük bir topu ne kadar sert atabildiğini pek umursamıyordu.

ağ, ya da sopayla top vurmak, ya da topu yakalayıp koşmak, ya da topla gerçekten herhangi bir şey yapmak. Bu yüzden, Mac'i hoş bulsa da, onu bir flört adayı olarak hiç düşünmemişti. Ve onun da kendisi hakkında aynı şekilde hissettiğinden emindi. Çünkü, tekrar söylüyorum, bu bir gençlik filmi değildi.

Burada olmaları garipti.

Onu kabinin karşısından, koyu saçları ve bronz teniyle izlemek hoş *olsa* da, Annie altıncı sınıfta yaptığı soy araştırması sayesinde, Mac'in adı İrlandalı olduğunu haykırsa da, onun yarı İtalyan olduğunu biliyordu. Bu yüzden, soğuk ve karanlık New England kışının ortasında bile, Mac'in genleri hala onun Akdeniz'de olduğunu düşünüyordu.

Uzun, koyu kirpiklerini kaldırdı ve onun kendisine baktığını fark etti. Anında gülümsemesi, Annie'nin midesini kıpır kıpır yapmaya yetti.

Sus, mide.

"Ee, Annie," dedi, koltuğa yaslanarak. "Önce havayı temizleyelim mi?"

"Ne hakkında açıklığa kavuşturmak?"

"Beni neden bu kadar çok nefret ettiğın konusunda mı?"

Annie patates kızartmasıyla boğuldu. "Senden nefret etmiyorum." Mac alaycı bir şekilde güldü. "Tabii, tabii. Kesinlikle nefret ediyorsun."

"Sevmiyorum! Hiç arkadaş olmadık diye senden nefret ettiğım anlamına gelmez."

"Ha! Sana her baktığımda bana kaşlarını çatıyorsun."

Annie gözlerini devirdi. "Okulumuzdaki herkes gibi sana hayran olmadığım için üzgünüm."

"Öyle yapmadılar."

"Lütfen! Lakros takımının kaptanı mı? Kızlar bu tür şeyleri sever." "Ama sen sevmezsin."

Annie omuz silkti. "Sporla pek ilgilenmiyorum." "Ya da spor yapan insanlarla."

"Ne olmuş yani? Sen de öğrenci konseyi toplantılarına katılmıyordun."

Mac ağzına üç tane daha patates kızartması attı. "Haklısın. Ama yine de benden hoşlanmadığını düşünüyorum."

"Küçükken Logan'a davranışlarından hoşlanmıyorum."

Mac'in gözleri fal taşı gibi açıldı. "Logan mı?"

"Evet, onu sık sık kızdırırdın. Üstelik annesi yeni *vefat* etmişti. Sanırım bu yüzden senden nefret ediyordum."

Onun lehine olan şey, Logan'a karşı davranışından utanmış görünmesiydi. "Özür dileyeceğim."

Annie gözlerini devirdi. "Evet, eminim."

"Ciddiyim. Telefonunu ver." "Ne?"

Hayır!"

"Logan'ın numarasını ara. Ona hemen mesaj atacağım." "Dalga geçiyorsun."

"Ben çok ciddiym. Ben küçük bir pisliktim. Özür dilememe izin ver, sonra sen ve ben, artık benden nefret etmediğin yeni bir başlangıç yapabiliriz." Mac umutla elini uzattı. O ciddiydi. Ondan ne bekliyordusa, bu değildi.

Çantasından telefonunu çıkardı ve Logan ile olan mesajlaşmalarını açtı. Son mesaj, kaşlarını çatmış Büyükbaba Henry ile gözlerini kısmış Logan'ın arasında sırtan Nana Estelle'in bir fotoğrafıydı. Hepsi burunlarında güneş yanığı vardı ve Estelle'in dev güneş şapkası Logan ile büyükbabasının yüzlerini neredeyse tamamen kapatıyordu. Annie, onun en güzel zamanlarını geçirdiğini umuyordu. Hayatı boyunca bu gemi yolculuğuna çıkmayı beklemişti.

Mac, fotoğrafı görünce eğlenerek kaşlarını kaldırdı, ama yorum yapmadı. Sadece telefonu alıp bir mesaj yazdı. Göndermeden önce onaylaması için telefonu Annie'ye geri verdi.

ANNIE

Selam dostum. Ben Mac. Çocukken sana kötü davrandığım için özür dilerim. Umarım yaşlılar

gezisinde eğleniyorsundur.

yaşlılar gezisinde eğleniyorsundur.

"Bunun çok tuhaf olduğunu biliyorsun, değil mi?" Mac başını salladı. "Evet."

Annie gönder tuşuna bastı.

İkisi de masadaki telefona bakarak cevap bekledi.

Çok geçmeden bir dizi soru işareti geldi.

LOGAN

???

ANNIE

Mac ile lokantadayım.

Annie açıklığa kavuşturmak için mesaj attı.

LOGAN

Neden?

ANNIE

Emin değilim, gerçekten

LOGAN

Tamam...

ANNIE

Sanırım özür dilemek istedi.

LOGAN

Garip. Özrün kabul edildi.

"Senin özrünü kabul ettiğini söylüyor."

Mac iç geçirdi. "Phew. Sen de beni affediyor musun?" Annie'nin telefonu tekrar çaldı ve o aşağı baktı.

LOGAN

Bekle, Mac'le randevuda mısın?

Telefonu çantasına geri attı. Logan'la daha sonra ilgilenecekti.

"Tamam, peki. Seni affediyorum."

Yine o lanet gülümseme ortaya çıktı. Belki de kızların Mac'in dolabının önünde sıraya girmesinin sebebi sadece sportifliği değildi.

"Harika. Seni bilmem ama ben kendimi daha iyi hissediyorum." Kollarını koltuğun arkasına uzatarak göğsünün genişliğini sergiledi. Annie yarı çiğnenmiş patates kızartmasını yuttu ve yine boğulmak üzereydi.

"Bir yerlerde lakros oynamıyor musun?"

Mac güldü. "Biliyorsun, çok küçük bir okulda pek de iyi olmayan bir takımın kaptanıydım. Üniversite yetenek avcıları beni almak için sıraya girmiyorlardı."

"Oh." Bunun hakkında ne hissettiğinden emin değildi. Aşırı derecede kırgın görünmüyordu, ama ona kros planından bahsederkenki hafif kaybolmuş ifadesi geri gelmişti.

"Peki, mezuniyetten beri ne yapıyorsun?" diye sordu.

Mac omuz silkti. "Çoğunlukla babamın pubında çalışıyorum. Ya sen? Başka bir yere okumak istemedin mi?" diye sordu. "Harvard dışında bir yere mi?"

"Neden uzaklara gitmek isteyeyim ki? Burayı seviyorum."

Mac güldü ama onun ciddi olduğunu fark edince sustu.

"Sen aynı şekilde hissetmiyorsun, belli ki," dedi kız, daha önce hiçbir ortak noktaları olmadığına ve tüm bu olayın aptalca olduğuna dair inancı geri dönmüştü.

Mac tekrar öne eğildi, kollarını masanın üzerine koydu. Hangi pozisyonda olursa olsun, çok fazla yer kaplıyor gibi görünüyordu.

"Sadece sıkıldım. Sanırım. Ya da huzursuzum? Bilmiyorum. Bir şeyleri çözmem gerektiğini hissediyorum."

"Bunu yapmak için gitmen mi gerekiyor?"

Başını salladı, bir patates kızartması daha alıp ketçapa batırdı. "Sanırım, evet."

"Ama hala buradasın."

Bu söz üzerine yanakları kızardı ve Annie, bu iri, güçlü adamın da kendisi kadar gelecekte korktuğunu düşündü.

"İstersen yol haritası çizmene yardım edebilirim," dedi Annie. "Yani, plan yapmada oldukça iyiyimdir."

Gülümsemesi yeniden büyüdü. "Bu harika olur. Teşekkürler, Annie."

Onun övgüsüyle vücudunu ısıtan mutluluk neredeyse utanç vericiydi. Ama Annie'nin şansına, bunu gören kimse yoktu.

Gecenin geri kalanını Mac'in telefonuna eğilerek geçirdiler, Annie'nin her zaman yanında taşıdığı deftere ara sıra yerler ve fikirler karaladılar, onu ondan uzaklara götürecek rotayı planladılar.

Ancak Gladys onları kovduğunda, birbirlerine hiç olmadığı kadar yakınlaşmışlardı.

Beşinci Bölüm

Şimdi

Kira, prova yemeği için düğün resepsiyon masalarından dördünü hazırlamıştı. Masa ortasına sadece mumlar ve her peçeteye küçük biberiye dalları koyarak sade bir dekorasyon yapmıştı. Masa örtüleri beyazdı ve tabaklar birbiriyle uyumsuz çini tabaklardı. Her şey ev gibi samimi ve sıcak bir atmosfer yaratıyordu. Kira bu konuda oldukça yetenekliydi. Annie çok etkilenmişti.

Akşam yemeğinde Iris ve Bennett'in arasında oturuyordu ve şans eseri Mac başka bir masadaydı, çünkü onun yanında oturmak zorunda kalırsa en iyi davranışını sergileyeceğine dair bir daha söz veremezdi. Koridorda yürürken, vücudunu ona çok yaklaştırdığı diğer anların anılarına maruz kalmıştı ve o zamandan beri onu mümkün olduğunca kaçınmaya çalışıyordu. Bu, kalabalık bir grup olmadığı için zor bir işti. Konuk listesi, düğün ekibi, Logan'ın dedesi ve büyükannesi, Jeanie'nin birkaç kuzeni, töreni yöneten Belediye Başkanı Kelly, Archer ve Iris'ten oluşuyordu. Jeanie'nin ailesinin geri kalanı ertesi sabaha kadar şehre gelememi ve diğer herkes eğlenceye katılmak için pazar günü büyük günü beklemek zorunda kaldı.

Annie koltuğuna oturdu ve tabağını masanın üzerine koydu. Tabağını dana bonfile dilimleri, patates püresi ve haricot verts ile doldurmuştu. Bu akşam bunların sadece yeşil fasulye olduğunu öğrenmişti, ama Archer hepsini çok şık bir şekilde hazırlamıştı.

"Bu çok lezzetli görünüyor," dedi ve Archer, Iris'in önüne dolu tabağı koyup yanına otururken ona gülümsedi.

"Afiyet olsun," dedi.

"Sana her zaman böyle yemek mi hazırlıyor?" diye sordu Annie, Iris'e. "Öyleyse, onun çocuğunu doğurmayı kabul etmen tamamen mantıklı."

Iris güldü ve içtiği su neredeyse ağzından fıskırıyordu. Elini ağzına götürüp öksürdü ve Annie sırtını okşadı.

"Üzgünüm, hamile bir kadını boğmak istemedim."

Iris başını salladı. "Ben iyiyim. İyiyim," dedi, Annie'nin etkisiz hayat kurtarma çabalarını eliyle savuşturarak. "Ve evet, bana her zaman böyle yemek yedirir."

Annie güldü. "Vay canına, kızım." "Biliyorum."

"Her gece böyle bir yemek için bu adamın bebeğini taşırdım," dedi Bennett, Annie'nin diğer tarafından, ve Iris yine kahkahaya boğuldu.

Archer Bennett'a göz kırptı ve kızlar daha da çok güldü.

"Orada bu kadar komik olan ne var?" Belediye Başkanı Kelly masanın diğer tarafından sordu.

"Oh, sadece her gece bu yemek karşılığında Archer için ne yapabileceğimizi tartışıyoruz," dedi Annie gülümseyerek ve belediye başkanının kaşları gözlüklerinin üstüne çıktı.

"Pete, pazar günü için tören hazırlıkları tamam mı?" diye sordu Estelle, belediye başkanı araya girmeden konuyu değiştirdi. Bu muhtemelen en iyisiydi.

"Çoğunlukla. Gelin ve damattan birkaç fikir daha almak istiyorum, ama sanırım hazırız."

"Harika bir iş çıkaracaksın baba," dedi Hazel, yanındaki koltuktan babasının sırtını okşayarak.

"Eminim çok güzel olacak," dedi Estelle ve sonra dikkatini yan masada oturan Jeanie'ye çevirdi. "Jeanie!" diye seslendi. "Düğün gecesi ne giyeceğine karar verdin mi?"

Annie, odanın diğer ucundan Logan'ın yüzündeki öfkeli kızarıklığı görebiliyordu. O ve Iris daha da fazla kıkırdamaya başladılar.

"Şey, pek sayılmaz," dedi Jeanie.

Estelle gülümsedi. "Tamam, çok iyi. Tam da aradığım şey var." "Bu pek hayra alamet değil," diye fısıldadı Annie ve Iris de ona katıldı.

"Bilmek istemiyorum."

Akşam, içki, yemek ve kahkahalarla devam etti. Archer kendini aşmıştı ve Annie, Pazar günkü yemeğin daha iyi olabileceğini hayal edemiyordu, ama öyle olacağını biliyordu.

"Dans pistini denemeliyiz," dedi Noah, Hazel'ın yanına gelip ona elini uzattı.

"Muhtemelen denemeliyiz." Hazel ona gülümsedi ve Annie, son zamanlarda arkadaşlarının yanında her zaman hissettiği o küçük acıyı bastıramadı. Hepsini seviyordu ve her birinin kendine uygun birini bulmuş olmasına çok seviniyordu. Ancak, herkesin kendine uygun birini bulması, kendisinin bulamadığı gerçeğini daha da vurguluyordu.

Daha fazla misafir dans etmek için ayağa kalkarken, Mac'in diğer masadan ona baktığını hissedebiliyordu. Ona bakmaya izin vermedi. Bunun yerine, Jeanie'nin kuzeni dans etmeyi teklif ettiğinde minnetle kabul etti.

Müzik yavaş ve romantikti ve Annie, hoş bir sıcaklık hissetmek için yeterince şarap içmişti. Eğer sevdiği biriyle dans ediyor olsaydı, o anın çok güzel olacağını düşünmeden edemedi.

Hazel dans ederken başını Noah'ın omzuna yaslamıştı, Iris ve Archer birbirlerinden gözlerini ayıramıyorlardı ve Kira ev sahipliği görevine ara verip Bennett ile dans etmeye başlamıştı. Bennett onu eğdiğinde, Kira'nın kahkahası odayı doldurdu. Jeanie ve Logan'ı saymıyoruz bile. Annie, dans ederken ayaklarının yere değdiğinden bile emin değildi, kendi küçük dünyalarında sessizce fısıldaşıyorlardı. Hepsi çok mutluydu, çok huzurluydu. Ve bir grup çiftin içinde, Annie hızla tek kalan bekar olmuştu.

Peki, ve Mac.

Gerçekten daha fazla arkadaş edinmesi gerekiyordu.

"Demek bu yüzden kertenkelelerime cırcır böceği yedirmiyorum." Annie gözlerini kırptı.

"Ne dedin?" diye sordu. Dans partnerinin söylediklerini hiç dinlememişti. Aslında, onun adını bile tam olarak duyamadığından emindi.

"Cırcır böcekleri," diye tekrarladı. "Garip bir koku yayıyorlar, bu yüzden kertenkelelerime sadece pelet yem veriyorum."

Annie, kibar davranmayı hatırlamadan önce dehşetle ona baktı. "Tabii ki, bu mantıklı," dedi, yüzüne zorla bir gülümseme takınarak. "Peki, dans için çok teşekkür ederim." Şarkı bitmemiş olmasına rağmen uzaklaştı. Bir akşam için kriket konuşmasından yeterince sıkılmıştı.

Dans pistini geçip geko adamdan uzaklaşırken, Mac'in onu gözleriyle takip ettiğini fark etti. Hâlâ masada oturmuş Henry ve Belediye Başkanı Kelly ile sohbet ediyordu, ama gözleri Annie'nin üzerindeydi.

Buradan çıkması gerekiyordu. Her şeyden, Mac'ten, mutlu çiftlerden, Kira'nın planladığı çılgınca romantik düğünden uzaklaşması gerekiyordu. Her şey çok fazlaydı.

Ahırdan çıkıp soğuk gece havasına adım attı ve derin bir nefes aldı. İyiydi. Her şey yolundaydı. Her şeyin gerçekten yolunda olduğuna kendini ikna etmeye çalışırken, çam kokulu esintiyi bir kez daha derin bir nefesle içine çekti. Yıldızlarla dolu gökyüzüne baktı.

Annie aşk acısı çekmeyi alışkanlık haline getirmezdi ve şimdi de buna başlayacak değildi. Düğün bittiğinde her şey normale dönecekti. Mac'ten kaçınmaya devam edebilirdi ve bekarlığı o kadar acı verici bir şekilde ortada olmayacaktı. Arkadaşları, ailesi ve pastanesi vardı. Dans partnerine ihtiyacı yoktu.

Doğru. İki gün kaldı. Bunu başarabilirdi.

Ancak, zaten az sayıdaki kalabalık, Archer ve ekibinin yemekleri temizlemesini bekleyen Iris ve Logan ile tören için notlarını gözden geçiren Belediye Başkanı Kelly'ye kadar azaldığında, Annie, Mac ile arasına girecek herhangi bir dikkat dağıtıcı şey arıyordu.

Hazel ve Noah, sarhoş olan Jeanie'yi eve bırakmak için ayrılmış, Bennett ise Ellis kuzenlerini hanına götürmek için gitmişti.

"Başka ne yapabilirim?" diye sordu Kira'ya, Mac'in dans pistinde Iris'i yavaşça döndürmesini izlemekten kaçınmak için.

"Bence bu gecelik bu kadar yeter." Kira en yakın sandalyeye çöktü. "Muhtemelen biraz uyumalıyız. Yarın yapacak daha çok

yarın yapacak işlerimiz var."

"Tamam." Manikür ve pedikür, ardından gizli düğün tatlısını hazırlamak ve Kira'ya ahır süslemekte yardım etmek. Mac'in bunların hiçbirine katılmamasını umuyordu. Belki Pazar gününe kadar onu görmek zorunda kalmazdı ve o zamana kadar yapacak başka işler olurdu, onunla neredeyse hiç etkileşime girmek zorunda kalmazdı. Tabii, o sinir bozucu koridorda yürüme işi hariç.

"Siz ikinizin arasında ne oldu ki?" diye sordu Kira, Annie'nin bakışlarını takip ederek Mac'in dansı bitirip Archer ve Iris ile konuşmaya başladığı yere doğru.

Annie iç geçirdi. "Gerçekten önemli değil." "Önemli gibi görünüyor ama."

Mac başını kaldırdı ve bakışlarıyla onu yakaladı. Bazen, o kendini beğenmiş takım kaptanına aşık olmasının üzerinden milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyordu, bazen de hala o çocuğa güvenen kız gibi hissediyordu. Mac'in dudakları çekingen bir gülümsemeye dönüştü ve Annie, o lokantadaki masada, ikisinin birbirine uygun olmadığını, onun kendisinden hoşlanmasının imkansız olduğunu kendine ikna etmeye çalışırken buldu kendini.

Ama Mac onu sevdiğine ikna etmişti. Ve o Aralık ayında, Annie ona inanmaya karar vermişti.

Ve bakın bu onu nereye getirdi. Asla ona uygun olmayacak bir erkeğe takılıp kalmış.

Mac'in gülümsemesinden yüzünü çevirdi. "Genç ve aptaldık."

Kira'nın kaşları kalktı. Bu, Annie'nin Mac ile aralarında olanlar hakkında şimdiye kadar itiraf ettiği en fazla şeydi. Nedense, hayatı boyunca Annie ve Mac'in yanında olmayan ve kasabaya sadece bir yıl önce gelen Kira'ya anlatmak biraz daha kolay geliyordu.

"Sen genç ve aptaldın ve..."

"Ve... daha başlamadan bitti."

Kira hayal kırıklığıyla iç geçirdi. "Bana bir şeyler sakladığını hissediyorum, ama çok yorgunum, o yüzden şimdilik bunu görmezden geleceğim." Ayağa kalktı ve Annie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Sabah görüşürüz."

"Tamam, evet. Sabah görüşürüz." Annie çantasını ve paltosunu sakladığı yeri bulmaya gitti ve dönüp ayrılmak için geri döndüğünde, ahırda bir kişi dışında kimse kalmamıştı. Tabii ki.

"Seni geçireyim mi?" diye sordu Mac, dans pistinin karşısına doğru ilerlerken. Annie'nin vücudu savaş ya da kaç moduna geçti.

"Sanırım senin yardımın olmadan da araba yolundan arabama kadar gidebilirim, çok teşekkürler." Tamam, o zaman kavgaya edelim.

Mac hayal kırıklığıyla içini çekti. "Seninle birlikte yürüyebilir miyim Annie, yoksa bir saniye daha yanımda kalmak zorunda kalmamak için sana beş dakika önceden gitmemi mi istersin?"

Ona sert bir bakış attı ve ona uçurumdan atlayabileceğini söylemek üzereydi ki, Kira büyük ahır kapısından başını uzattı.

"Işıkları kapatmayı unuttum!" Anahtara bastı ve ahırdaki ışıklar, kirişlerin üzerine çaprazlamasına asılmış ışık zincirleri hariç, söndü. Ve hain, Annie onu bu meraklı kasabadaki diğer herkes kadar kötü olmakla suçlamadan önce kaçıp gitti.

Mac'e dönerek, onun Noel ışıklarının sıcak ışığında kendisine bakarken buldu. Alaycı bir gülümseme ya da göz kırpması gibi onu nefret edilmesini kolaylaştıran hiçbir şey yapmıyordu. Sadece ona o kadar sevgi dolu bir bakışla bakıyordu ki, Annie kaçmayı düşünecek kadar etkilendi.

"Lanet olsun Kira," diye fısıldadı ve Mac alçak bir kahkaha attı.

"Güzel bir etki." Işıkların asılı olduğu tavana baktı.

"Çok Noel'e özgü," diye mırıldandı Annie, loş ışıkta Mac'e bakarken transa girerek. Bu, ona Mac'i Noel ışıklarının parıltısında gördüğü başka bir anı çok fazla hatırlattı. Onun kızarmış, mutlu ve dağınık halini gördüğünde, bronz teninde ışıkların parıltıması hafızasına kazınmıştı.

Mac ona tekrar baktığında, onun da aynı şeyi hatırladığını anladı.

"Annie," sesi sert çıkıyordu ve bir anda ona yaklaşmıştı. Kendini ona doğru çekildiğini hissedebiliyordu.

"O geceyi hatırlıyor musun..."

"Tabii ki o geceyi hatırlıyorum," diye tersledi. Noel ışıklarının parladığı ve Mac'in çıplak teninin onun tenine değdiği gece mi? Nasıl unutabilirdi ki?

Mac bunu duyunca hafifçe sıırttı. "O gece değil. Noel ışıkları turuna çıktığımız gece."

Şimdi Annie de gülümsüyordu, anılara dalmıştı. "Evet. Çok eğlenceliydi."

Mac şimdi daha da yakındaydı, burnu neredeyse yanağına değiyordu, sözleri cildine nazik ve sıcak bir şekilde değiyordu. "O benim en sevdiğim geceydi."

Nefesi kesildi. Onun en sevdiği gece miydi? Elini tuttuğu, saat 2'ye kadar güldükleri ve konuştukları, öpüşmedikleri ama öpüşecekleri hissinin olduğu gece mi? Bunu düşünmek, bir çürüğü bastırmak gibiydi. Hâlâ acıtıyordu. Bunca yıl sonra bile.

"Keşke onu geri alabilsek," diye fısıldadı ve Annie gözlerini kapatıp bu düşünceye kapılmak istedi. O da o duyguyu geri kazanmak istiyordu. Ama o duygudan sonra ne olduğunu çok iyi hatırlıyordu. Onu düşündüğü tüm aylar boyunca onu beklemişti. Yaralanan sadece kalbi değil, egosuydu ve bu bir şekilde çok daha kötüydü.

O, zorlukla yutkundu. "Çok gençtik," dedi, kafasında dolaşan diğer tüm düşünceler yerine.

"Sana baktığımda hâlâ öyle hissediyorum."

Elleri ne zaman kalçalarına konmuştu? Ne zaman onu kendine çekmişti? Ne zaman hayalî bir şarkıya eşlik ederek sallanmaya başlamışlardı, daha önce kaçındığı yavaş dansı yapmaya?

Annie başını onun göğsüne yasladı ve onun içinden geçen iç çekişi hissetti. Kendine tam olarak üç nefes süre verdi, iyi zamanları hatırlamak ve diğer her şeyi unutmak için. Mac'in tanıdık baharatlı kokusunu üç kez içine çekti, uzaklaşmadan önce kendini hazırlamak için üç nefes verdi. Mac'in parmakları bir saniye boyunca kalçalarına gömüldü, sonra onu bıraktı.

"Gitmeliyiz," dedi, onun gözlerine bakamadan.

O hala ona yakın duruyordu ve kız, onun kendisine tekrar dokunmasından korkuyordu, dokunursa ne yapacağından korkuyordu. Ama sonunda, o

başını salladı.

"Tamam. Muhtemelen öyle yapmalıyız."

Soğuk havaya çıktılar ve ahırdaki rüya gibi an silinip gitti. Mac'in bu günlerde ona nasıl tatlı sözler söyleyeceğini bilmesi önemli değildi, anıların cazip olması önemli değildi, kollarının onu sardığında ne kadar iyi hissettirdiği önemli değildi. Annie, yıllar önce olduğu kıza bir söz vermişti. Kendisine yakışmadığını bildiği bir adama aşık olan kıza. Sağduyusuna aykırı olarak güvenmeye ve sevmeye karar veren kıza. Macaulay Sullivan'ı bir yıl boyunca bekleyen, ama sonunda terk edilen kıza.

Onu bir daha hayatına sokmayacağına yemin etmişti. Ve şimdi bu sözünü bozacak değildi.

Altıncı Bölüm

Sonra

"Nasıl bu kadar heyecanlanabilirsin? Bu evlerin önünden istediğin zaman geçebileceğini biliyorsun." Mac, donmuş parmaklarını ısıtmak için ellerine üfledi, ama başarılı olamadı.

"Nasıl heyecanlanmazsın ki?" Annie, belediye binasının önündeki çimlerde, onun yanında duruyordu. Kalın bir mont, örgü şapka ve eldivenlerle sarınmıştı ve Annie'nin bu kıyafetleri onu açıkçası kıskandıırıyordu. Yanakları pembeydi ve gözleri heyecanla parlıyordu. Annie'nin bu kadar sevimli olduğunu hiç fark etmemiş olması, birdenbire büyük bir ihmâl gibi geldi. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ona somurtmadığında çok daha sevimliydi.

Arkadaşından özür dilemek gerçekten çok işe yaramıştı. Artık Annie'nin sevdiği birine sataşmanın ilişkiyi bitireceğini biliyordu. Ayrıca kızın kin tutabileceğini de biliyordu.

"On yaşımdan beri bunu yapmadığımı sanıyorum."

"Çok şey kaçırmışsın. Dream Harbor Noel Işıkları Turu benim en sevdiğim tatil geleneklerinden biridir."

Okul otobüsünden tur otobüsüne dönüştürülmüş araçlardan birinin geri dönüp bir sonraki yolcu grubunu almasını bekliyorlardı. Araç, onları Dream Harbor mahallelerinde dolaştırarak ışık gösterilerini izlemelerini sağlayacaktı. Kalabalık neredeyse tamamen yaşlı insanlardan oluşuyordu ve bu yıl en güzel dekorasyonu kimin yapacağını tartışıyorlardı. Küçük çocuklar da ebeveynleri onları sakinleştirmeye çalışırken boşuna çemberler çizerek koşuşturuyorlardı. Beklerken yedikleri şeker kamışları ve içtikleri sıcak çikolata da muhtemelen bu duruma yardımcı olmuyordu.

Mac yine ellerine üfledi. Annie ona küçük bir gülümsemeyle baktı.

"Üşüdün

mü?" "O

kadar da

değil."

"Erkekler neden böyle

yapar?" "Neyi?"

"Hiç üşümediklerini varsay. Üşüdüğünü itiraf edersen erkeklik kartını iptal ederler mi?"

Mac, nefesinin önünde buharlaşan bir kahkaha attı. "Ben iyiyim." Ayak parmaklarına tekrar his gelmesi için ayaklarını biraz yere vurdu. Muhtemelen spor ayakkabı giymemeliydi.

Annie eğlenerek kaşlarını kaldırdı. "Şapka takmaktansa donarak ölmeyi mi tercih edersin?"

Şapka takınca berbat görünüyordu, bu yüzden evet, sevimli bir kızın önünde şapka takmaktansa ölmeyi tercih ederdi. Ama bu kadar kırılgan olduğunu itiraf etmeye niyeti yoktu. "Hava bu kadar soğuk olduğunu düşünmemiştim. Henüz kar bile yağmadı."

Annie gözlerini devirdi ve şapkasını kulaklarına kadar çekerek gösterdi. Yumuşak ve rahat görünüyordu. Kahretsin, aptalın tekiydi. Keşke bir şapkası olsaydı. Ve eldivenleri. Ve astarlı botları.

"Bu otobüs nerede ki?" diye mırıldandı ve Annie sonunda ona acıyana kadar ellerini ovuşturdu.

"Dur." Eldivenli elleriyle onun ellerini tuttu ve onu sıcaklığıyla sardı. "Daha iyi mi?"

Çok daha iyiydi, ama bunun sebebi sadece elleri değildi. Annie şimdi ona yakındı ve onun hakkında hiç fark etmediği tüm şeyler tam oradaydı. Sevimli, yukarı doğru kıvrık burnu, dolgun üst dudağındaki çukur, yanaklarındaki hafif kızarıklık. Şapkasından birkaç tutam sarı saç çıkmıştı ve o, onları Annie'nin kulağının arkasına koyma garip bir dürtü hissetti.

Annie güzeldi.

Gerçekten çok

güzeldi.

Ne ne lan ne sorun ? ? Nasıl yap baktın
birine birine on üç yıl boyunca bakıp onun aslında *güzel*
olduğunu fark etmemek nasıl mümkün olabilir? Bu muhteşem kız tüm
hayatı boyunca onun önünde durmuş ve
bir şekilde, bunu ancak şimdi fark ediyordu?!

Orada durup Annie'nin dudaklarına bakarken - her zaman bu kadar pembe miydiler? - başka bir rahatsız edici gerçek ortaya çıktı. Mac onu

onu öpmek istiyordu. *Gerçekten* onu öpmek istiyordu. Eskiden ona sadece kaşlarını çatmaktan başka bir şey yapmayan, şimdi ise ona eğleniyormuş gibi köşeleri hafifçe yukarı kalkmış, çok çekici ve tatlı görünen o dudakları öpmek istiyordu.

"Mac? Ellerin daha iyi mi?"

Oh, kahretsin. Aptal gibi burada durmuş ona bakıyordu. "Çok daha iyi." Boğazını temizledi. "Çok daha iyi, teşekkürler."

Annie gülümsedi ve ellerini onun ellerinin üzerinde ovuşturdu. "İyi. Parmaklarını kaybedip turneyi mahvedemezsin."

"Benim iyiliğimi düşündüğün için çok mutluyum."

Annie güldü. "Hayır. Sadece Noel ışıkları için."

O da güldü, çünkü birdenbire çocukça bulduğu bu aptal kasaba geleneğinden keyif almaya başlamıştı; çünkü Annie bundan hoşlanıyordu, çünkü belki Annie ondan hoşlanıyordu.

Ya da en azından artık ondan nefret etmiyordu.

Ama şu anda eğilip onu öpmek muhtemelen kötü bir fikirdi.

Değil mi?

Doğru. Kasabada başka kimse olmadığı için birlikte takılıyorlardı ve ikisi de sıkıldıklarını kabul etmişlerdi. Bunların hiçbiri birdenbire birini öpmek için bir neden değildi.

Ancak Annie'nin şu anda ona bakışından, belki de onun için sorun olmayacağını düşündü. Belki yapabilirdi. Belki de o bunu istiyordu.

Mac, Annie'nin önce sorulmasını isteyen türden bir kız mı olduğunu yoksa direkt harekete geçmesi gerektiğini mi merak ederken, otobüs geldi ve frenlerin gıcırtı ve tıslama sesi bu anı tamamen mahvetti.

"Gidelim!" Annie ellerini bıraktı ve yavaşça otobüse binen insanların arasına katıldı. O da onu takip ederek basamakları çıktı ve sürücü koltuğunda oturan, Noel Baba şapkası takmış anaokulu öğretmeni tarafından karşılandı.

"Mutlu Noeller," Nancy her yolcuya selam verdi.

"Mutlu Noeller, Bayan DeMarco!"

"Vay, en sevdiğim iki öğrencim de burada."

Bu kesinlikle bir yalandı. Mac, Bayan DeMarco'nun sınıfındayken "rahat köşede" "mola" vermek için oldukça fazla zaman geçirmişti. Onun "dinleyen kulakları" ve "nazik elleri" hiçbir zaman

doğru çalışmıyor gibi görünüyordu ve o da bu konuda çok fazla düşünmek zorunda kalmıştı. O zamanlar gerçekten de küçük bir pislikti.

Annie eski öğretmenlerine gülümsedi.

"Bu yıl uslu durdun mu, Macaulay?" Nancy, Noel Baba şapkasının altından ona baktı.

"Ben... şey..."

"O da bunun üzerinde çalışıyor," dedi Annie, daha fazla insanın otobüse binmesi için yerlerini terk etmek zorunda kalmadan önce. Otobüsün arka koltuklarına oturdular. Otururken rahat bir nefes aldı ve Annie'nin kendisine gülümsediğini fark etti.

"Teneffüste içeride kalmak zorunda kalacağından mı endişelendin?" diye sordu Annie kıkırdayarak.

"Travmamla dalga geçme," dedi, Annie'yi daha da güldürdü. "Haksız yere hedef alındığını mı söylüyorsun?"

"Hayır, kesinlikle hak ettim," dedi gülümseyerek. "Ama yeni bir sayfa açmaya çalışıyorum. İnsanların sana benim karanlık geçmişimi hatırlatmasına ihtiyacım yok."

"Çok karanlık," dedi kız kıkırdayarak. "Hepsini geride bırakabilmen inanılmaz."

O bunu geride bıraktığı sürece, onun için önemli olan tek şey buydu.

Annie şapkasını çıkarıp saçlarını salladı. Dışarısı dondurucu soğukken, otobüs rahatsız edici derecede sıcaktı. Camlar çoktan buğulanmıştı. Eldivenlerini çıkardı, paltosunu çıkardı ve sonra dramatik bir nefes alarak koltuğa oturdu.

"Phew! Böyle daha iyi."

Bu daha iyiydi, çünkü artık kelime problemlerine odaklanmak yerine eskiden bakıp durduğu o altın sarısı saçları görebiliyordu ve Annie'nin paltosunun altında giydiği daracık süveteri görebiliyordu.

Annie çok seksiydi.

Yine, hayatı boyunca bu güzel kıza neden ilgi göstermediğini merak etti; sırf lacrosse maçlarına gelmedi diye mi? Aptalca. Ama şimdi buradaydı, okul otobüsünde onunla yan yana oturuyordu ve bu sefer tereddüt etmeyecekti.

Annie'nin omzuna kolunu doladı ve ona daha yakın olmak için yanaştı, böylece onunla birlikte pencereden dışarı bakabilecekti.

"Tamam," dedi gülümseyerek, dudakları Annie'nin kulağına tehlikeli bir şekilde yakın. "Hadi ışıkları görelim."

Annie, Mac'in kolunu omzundan çekip kurtuldu.

"Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Mac sıırttı. "Denemeye değer."

Annie gözlerini devirdi ve Mac'in ona bakışlarından yüzü kızarmasına rağmen dikkatini tekrar pencerenin dışına çevirdi. Bu adam ne yaptığını sanıyordu ki? Sanki çıkıyorlarmış gibi kolunu omzuna atıyordu, oysa Annie, Mac'in Yeni Yıl'dan sonra buradan ayrılacağını çok iyi biliyordu. Lanet olası rotayı planlamasına yardım etmişti.

Hazel ve Logan, onun Mac ile birlikte olduğunu öğrenirlerse, bunu asla unutmayacaklardı. Son on üç yıldır onun karakterini kötülemekten başka bir şey yapmamışken, arkadaşlarının bunu görmezden gelmesi imkansızdı.

Bu düşünce onu ürpertti.

"Üşümüş olamazsın," dedi Mac, titremesini yanlış yorumlayarak. "Bu otobüste sıcaklık sekiz yüz derece falan." Penceredeki buğuyu silmek için ona doğru eğildi ve onu yine kollarına maruz bırakmaya zorladı. Güçlü kollar. Kaslı kollar. Ve onun sıcak, baharatlı kokusu onu sardı, gözlerini kapatıp derin nefes almasına neden oldu.

Tamam, Annie lise yıllarında flört etmeyi pek öncelikli bir konu olarak görmemişti. Aslında, bunu tamamen unutmuş bile olabilir. Ama gerçekten, kimin buna vakti vardı ki? Öğrenci konseyi ve AP dersleri arasında Annie, arkadaşlarını görmek için bile zar zor vakit buluyordu.

Ama şimdi, Mac bu kadar yakınında ve kendine özgü erkekliğini her yerine yayarken, flört etmemenin bir ihmal olabileceğini düşündü. Güçlü kollar ve Mac'i bu kadar güzel kokutan şey gibi

Annie, Mac'in güçlü kolları ve onu bu kadar çekici kılan her neyse, ona karşı bağışıklık kazanma şansı olmamıştı.

Logan'ı saymazsak, ki Annie onu kesinlikle saymıyordu, Annie genç erkeklerle pek vakit geçirmemişti. Tabii, dokuzuncu sınıfın kış balosunda Aiden Smith ile slow dans etmişti ve sahte duruşmada Seth Bates'i yenip onu alt ettikten sonra onunla pek de etkileyici olmayan bir öpüşme seansı yaşamıştı. Ama genel olarak, o ana kadar ergen erkeklerin çekiciliğini hiç anlamamıştı.

Annie, kafasını toparlamak için çaresizce Mac'i koltuğun kendi tarafına itti. Onun yakınlığı, Annie'nin muhakemesini garip bir şekilde etkiliyordu. "Üşümüyorum. Sadece ışıkları görmekten heyecanlandım," diye yalan söyledi. Otobüs, hoparlörlerden Noel müziği çalarken Main Street'te yavaşça ilerliyordu ve Annie, Mac'in yeni keşfettiği cazibesine odaklanmak yerine müziğe odaklanmaya çalıştı.

Annie'nin yönetmesi gereken bir hayat planı, kurması gereken bir kurabiye imparatorluğu vardı. Dikkatini dağıtacak zamanı yoktu. Bu ikinci buluşmaya -buna randevu demiyordu- sadece ışıkları görmek istediği ve kız kardeşlerinin bu yıl gelmeyi reddettiği için razı olmuştu.

Büyük çantasını karıştırdı ve bu özel gün için hazırladığı taze pişmiş şekerli kurabiyeleri çıkardı. Kurabiyeleri Mac'e uzattı ve Mac bir tanesini ısırırken çıkardığı ses o kadar müstehcen oldu ki, yanlarındaki koltukta oturan yaşlı çift şok içinde dönüp baktı, sanki burada uygunsuz bir şey oluyor sanmışlardı. Annie yanaklarının kızardığını hissetti.

"Vay canına, Annie. Bu kurabiyeleri gerçekten çok iyi yapıyorsun," dedi Mac, gözlerini kapatıp başını koltuğa yaslayarak.

"Tabii ki biliyorum."

Mac'in dudakları, gözleri kapalıyken bile bir sırıtışa dönüştü. "Bilmeliydim."

"Neyi bilmeliydim?"

Gözlerini açtı ve başını ona doğru çevirdi. "Denediğin her şeyde başarılı olacağını."

Annie zorlukla yutkundu. "Kesinlikle değilim."

Mac omuz silkti. "Kurabiye yapmada iyisin."

"Teşekkürler." Burası daha da ısınmış mıydı? Mac'in sözleri neden onu bu kadar etkilemişti? Fırıncılıkta iyi olduğunu biliyordu.

Ama aynı zamanda, bugün aynı kurabiyelerden üç parti kusurlu olanları çöpe attığını ve bunların tek kabul edilebilir olanlar olduğunu da biliyordu. Bazen bu çılgın hayalini nasıl gerçekleştirebileceğini merak ediyordu. Ya çok çalışsa da yine de başaramazsa? Ya denese de başarısız olursa?

"Ne oldu? Sanki sana iltifat etmek yerine köpeğinin öldüğünü söylemişim gibi görünüyorsun."

"Benim köpeğim yok," dedi zayıf bir sesle, başarısızlık korkusunu konuşturmamaya çalışarak. Zorla gülümsedi. "Ben iyiyim. Kurabiyeleri beğendiğine sevindim."

Mac, ona pek inanmamış gibi baktı, ama yan sokağa dönüp yolcuların ilk sıraya dizilmiş ışıklı evleri hayranlıkla seyredebilmeleri için hızlarını yavaşlattılar.

"Solunuza bakarsanız," Nancy'nin sesi hoparlörden duyuldu ve otobüsteki herkes dikkatini sol tarafa çevirdi, "Harris çiftinin evi var, burada ilçenin en büyük fındıkkıran koleksiyonu sergileniyor." Kalabalık, çimlerde sergilenen fındıkkıran ordusuna hayranlıkla bakarak "oooh" ve "aaah" sesleri çıkardı.

"Sağ tarafınızda, rotamızdaki birçok doğum sahnesinden ilki var, bu sahnede gerçek boyutlu figürler var."

"Tanrım," diye fısıldadı Mac.

"Aynen öyle," diye espri yaptı Annie, ve o da güldü, ikisi de pencereden dışarı bakmak için döndükleri için sıcak nefesi yine kulağını okşadı. Bir titreme daha vücudunu sardı.

"Canlı deve olmamasına şaşırdım," dedi.

"Noel Ağacı Çiftliği'ne varana kadar bekle. Son durak orası, ama duyduğuma göre sahibi Edwin bu yıl gerçek bir deve ve birkaç koyun kiralamış."

"Vay canına."

"Evet."

Mac yine koltuğun onun tarafına yaklaşıyordu ve Annie onu gerçekten itmeliydi. Mac gibi bir adamla işi yoktu ve o da arkadaşları eve gelene kadar zaman geçirmeye çalışıyordu. İkisi de öyle.

Ama sonra şekerli kurabiyeden ısırıldığı sırada çıkardığı sesi ve ellerini ısıtırken ona bakışını hatırladı

dondurulmuş ellerini ısıtırken ona baktığı şekli hatırladı ve belki de büyük planlarından biraz sapabileceğini düşündü. Sadece önümüzdeki birkaç hafta için. Sadece tatil sonrası hayat normale dönene kadar.

Keskin bir viraj aldılar ve Annie neredeyse Mac'in kucağına düşecekti, ama evren onun için her şeyi yoluna koydu. Mac tekrar kolunu Annie'nin omzuna attığında, Annie onu itmedi.

"Böyle iyi mi?" diye kulağına fısıldadı. Annie başını salladı ve pencereden geçen ışıklı evleri izlerken ona daha da yakınlaştı.

"Evet, sorun yok." Nefret ettiğini iddia ettiği tek erkek çocuğa sarılmış olması, ona gizlice aşık olduğunu itiraf etmemesi, işkence tehdidi altında bile bunu kabul etmemesi tamamen normaldi, ama onun kolları çok hoştu ve yılın en sevdiği zamanıydı ve otobüs, parıldayan ışıkları ve Noel müziği ile çok rahattı...

Her şey gayet iyiydi.

Pencereden ışık gösterileri gittikçe daha dramatik hale gelirken, Mac'e yaslandı. Elm Sokağı'nın sonunda, çatısında sekiz ışıklı ren geyiğinin çektiği gerçek boyutlu bir kızak bulunan devasa evi görünce Mac'in nefesini keserken gülümsedi. Mac, beyaz ışıklara göre çok renkli ışıkları tercih etme nedenlerini sıralarken, Dream Harbor Işık Turu'nu ona resmen sattığını anladı.

Otobüsten indiğinde ve Mac, arabasına doğru yürürken hala elini tutarken, ona başka neyi sattığını bilmiyordu. Ya da burada olanlara inanıp inanmadığını da bilmiyordu. Ama Mac, gecenin henüz bitmesini istemediğini söylediğinde, o da istemediğini söyledi.

Ve Mac onu evine davet ettiğinde, evet dedi.

Yedinci Bölüm

Şimdi

Annie giyinirken telefonu çaldı.

"Selam, Haze. Saat dokuzda buluşacaktık, değil mi?" Annie saatine baktı. Geç kalmamıştı. Geç kalamazdı. Bugün yapacak çok işi vardı. Önce Jeanie ve kızlarla spaya gidecek, sonra gelin ve damat için hazırladığı özel hediye bitirecek, ardından Kira'ya masa ve çiçekleri hazırlamasında yardım edecekti. Ve eğer başarabilirse, pazartesiye kadar teslim etmesi gereken birkaç düzine kurabiye siparişi vardı. En kötü ihtimalle, uyumadan geçirebilirdi, bunu daha önce birçok kez yapmıştı.

"Randevu öğleden sonraya alındı." "Tamam, harika."

"Ama aramamın sebebi bu değil." Hazel'in sesi yorgun geliyordu ve açıkçası, düğünden bir gün önce bu durum hiç de hayra alamet değildi.

"Ne oluyor?" Annie, üst kirpiklerine maskara sürerken telefonunu hoparlöre aldı.

"Estelle'i gördün mü?"

Annie maskarasını sürerken . "Neden bunu
bunu görmüş Logan'ın büyükannesini
sabah saat sekiz buçukta gördüm, Haze?"

"Bilmiyorum, ama onu gören başka kimse de yok."

"Bekle. Dur bir dakika. Logan'ın büyükannesi, onun
sevgili Nana'nın düğününden bir gün önce kaybolduğunu
mu söylüyorsun?!" "Uh. Evet."

"Hazel! Ne oluyor?! Onu aramayı denedin mi?"

"Tabii ki aradım! Bugün onu kuaföre götürmem gerekiyordu ve onaylamak için onu aradım ama

, ben de evi aradım ve Henry bu sabah erken saatlerde çıktığını söyledi."

"Nereye gideyim ki?!" Annie, bir yönde sadece iki adım, diğer yönde de iki adım olan küçücük banyosunda bağılıyor ve volta atıyordu. Başını dönüyordu.

"Bilmiyorum!" Hazel, yorgunluğun ötesinde panik haline girmiş bir şekilde ağlıyordu.

Annie tuvalet kapağına oturdu ve derin bir nefes aldı. "Tamam, biraz sakinleşelim. Henry nereye gittiğini bilmiyor muydu?"

"Dürüst olmak gerekirse, tüm bu olay hakkında biraz kafası karışık gibiydi. Estelle'in bir şey almaya çıkması gerektiğini söyledi. Ya da belki birini? Bilmiyorum. Bir tür sürprizden bahsedip duruyordu, ama endişeleniyorum Annie."

Tamam, kayıp bir yaşlı insan ideal bir durum değildi ama yaşlılar arasında Estelle oldukça akıllı başında biriydi. Annie, Estelle'in bir yerde kaybolup kafası karışmış olmadığına oldukça emindi ama aynı zamanda Logan'ın bu durumu öğrenirse düğününden önceki gün çok üzüleceğini de biliyordu ve Annie bunu göze alamazdı.

"Onu aramaya gideceğim," dedi Annie, koltuğundan kalkarak makyajını aceleyle bitirdi. "Muhtemelen şehirde bir yerlerde hediye almaya çıkmıştır. Onu bulacağım ve yarın hepimiz rahat bir şekilde dinlenebileceğiz, tamam mı?"

"Ama o zaman manikür ve pedikürü kaçıracaksın." "O zamana kadar onu bulmuş olacağımdan eminim." Hazel endişeli bir şekilde içini çekti.

"Her şey yoluna girecek. Her şey mükemmel olacak. Endişelenme." Annie bunu sağlayacaktı. "Jeanie'ye Estelle'den bahsetme."

"Emin misin? Belki de seninle gelmeliyim."

"Hayır, Kira'ya hediyeler konusunda yardım edeceğine söz verdin."

"Ah, doğru. Noah'ı gönderirdim, ama o ve Logan bugün Ellis kuzenleriyle buzda balık tutmaya gidiyorlar."

"Tanrım," diye mırıldandı Annie. "Yemin ederim, o iki aptal buzun içine düşerse, onları kendim dirilteceğim ve tekrar öldüreceğim."

"Biliyorum. Boyama ve içki içmeyi önerdim, ama kabul etmediler."

Annie saçlarını geriye tarayarak kendine özgü at kuyruğunu yaptı. "Her şey yoluna girecek. Estelle'i aramamla ilgili seni haberdar edeceğim. Tahminimce saat 10'da onunla birlikte PSL içiyor olacağım."

"Umarım öyledir. Hoşça kal, Annie." "Hoşça kal, Haze."

Annie, macerasına çıkmadan önce dairesini toparlamak için bir dakika ayırdı. Alan çok küçük olduğu için sadece bir dakika sürdü, ama o küçük çatı katı dairesini çok seviyordu. Eski bir Viktorya dönemi evinin üçüncü katında, birkaç daireye dönüştürülmüş bir dairede yaşıyordu. Eğimli tavanı ve her sabah ön pencereden içeri giren ışığı çok seviyordu. Burada ihtiyacı olan her şeye sahipti. Rahat yatağı, çorba veya çay ısıtmak için uygun olan küçük mutfağı ve saatlerce ayakta kaldıktan sonra dinlenmek için mükemmel olan pençeli ayaklı küveti. Burası, uzun bir günün ardından onun vaha gibiydi.

Ve en önemlisi, bu dükkan *ona* aitti. İşini kurup yürütürken yıllarca ailesiyle birlikte yaşamıştı. İlk birkaç yıl, malzemeleri satın alacak kadar para kazanıyordu; kirayı da kesinlikle karşılayamazdı. Sonra dükkanın kirası, ihtiyaç duyacağı yeni ekipmanlar ve bir çalışana maaş ödeyebilmek için para biriktirmeye başladı.

Bir fırın sahibi olmak onun hayaliydi, ama bu pahalı bir hayaldi.

Yıllarca bunun için çalıştıktan sonra, pastacılık imparatorluğunu hiçbir şeye değişmezdi. Annie, herkesin hayatta bir tutkusu olması gerektiğine inanıyordu. Bu tutku, kuş gözlemciliği, en sevdiğiniz küçük kasaba TV dizisi için hayran kurgusu yazmak (burada her karakteri kurt adama dönüştürürsünüz) veya arka bahçenizde yaşayan sincapları fotoğraflamak gibi herhangi bir şey olabilir. Sizi her gün yataktan kaldıran her şey olabilir. Tesadüfen, pastacılığa olan tutkusu kariyerine de yansdı, ki bu hem iyi hem de kötü bir şeydi.

Şimdi, diğer tutkuları mümkün olduğunca uyumak ve reality TV izlemektir. Tabii ki bunların hiçbirini itiraf etmezdi. Sonuçta, koruması gereken bir itibarı vardı.

Kapının yanındaki askıdan paltosunu aldı ve çantasını omzuna astı. Kapıyı açtığında, kapısının önünde duran bir adam gördü ve çığlık attı.

"Lanet olsun, Mac. Burada ne işin var?"

Adam da en az onun kadar şok olmuş görünüyordu, kapıyı çalmak üzereyken onun kapıdan fırlayacağını beklemiyordu belli ki.

"Logan gönderdi beni."

Annie kaşlarını çattı. Bunun için vakti yoktu. "Seni ne için gönderdi?"

"Kravatını ve kol düğmelerini."

"Neden benim..." Ah, doğru. O şeyler onda vardı. Gelin ve damadın yakın arkadaşı olarak Annie ikisine de yardım ediyordu. Logan'ın bir kravat ve özel kol düğmeleri sipariş ettiğini, ancak bunları Jeanie'nin görmemesi için buraya gönderdiğini unutmuştu. Jeanie, kötü şöhretli bir meraklıydı. Logan'ın planladığı sürpriz evlilik teklifini çoktan mahvetmişti. Logan, en azından kıyafetinin bir kısmının sürpriz olmasını istiyordu. Annie o anda bunu sevimli bulmuştu, ama şimdi sinirlenmişti. Logan'ın Mac'i göndermesi onu daha da sinirlendirmişti.

"Şu anda buzda balık tutuyor falan olman gerekmiyor mu? Bu görevi üstlenecek tek sağdıç nasıl olabilirsin?"

Mac sırtıttı. "Gerçekten, dışarıda donarak, sonra da geri atmak zorunda kalacağım küçük balıkları yakalamaya çalışmayı kabul edeceğimi mi sanıyorsun? Hayır, teşekkürler. Ayrıca Bennett'in ailesi bu sabah şehre geldi. Hepsi Pancake House'da kahvaltı yapıyorlar. Bu yüzden Logan'a son dakika işlerini halledeceğimi söyledim."

Annie iç geçirdi. "Peki. Burada bekle."

"Beni içeri davet etmeyecek misin?"

Nadiren kimseyi evine davet ederdi. Evi çok küçüktü ve yatağı evin büyük bir bölümünü kaplıyordu. İnsanları evine davet edip sonra onların yatağına oturmalarını beklemek garip olurdu. Ama Logan'ın eşyalarını nereye sakladığını da hatırlayamıyordu ve Mac'i kapısının önündeki küçük sahanlıkta bekletmek tuhaf olurdu. İçgüdüleri ona kapıyı suratına kapatmasını söylese de.

Ama yine de en iyi davranışını sergiliyordu.

"Peki," diye homurdandı. "Girin. Ama hiçbir şeye dokunmayın."

Onu içeri takip ederken biraz güldü. "Tanrım, Annie. Sanki içeri girip iç çamaşırlarını karıştıracakmışım gibi davranıyorsun."

"Senden bunu yapmayacağını kim söyleyebilir ki?"

"Genelde bir kadının iç çamaşırlarını görmek istediğimde, bunun karşılıklı rıza ile olmasını tercih ederim."

"Hmm."

"Son gördüğüm gibi."

Kız, yastığı onun kafasına fırlattı ve o da yakalarken güldü. "Son ve tek seferdi," diye hatırlattı kız.

"Oh, bunun çok iyi farkındayım, hayatım."

Yatağının yanına diz çökerek ona orta parmağını gösterdi. Dairelerinin bu kadar küçük olması, depolama konusunda yaratıcı olmasını gerektiriyordu. Orada sakladığı kutuları çıkarmaya başladı.

"Bugün senin saçmalıklarına ayıracak vaktim yok, Mac," dedi ilk kutuyu karıştırırken.

"Manikür ve gizli nedime işleriyle yoğun bir gün mü?" diye sordu, yanına diz çökerek.

"Evet, bir sürü gizli nedime eşyası." Omzuyla onu kenara itti. "Yardıma ihtiyacım yok." Onun eşyalarını karıştırmasına gerek yoktu. Bu özel kutu, tek dolabında yer bulamadığı yazlık giysiler, annesine ödünç vermek istediği birkaç kitap, iki yıl önce göndermeyi planladığı ama bir türlü gönderemediği bir kutu boş Noel kartı ve en sevdiği yüz kremiyle doluydu.

"Stok mu yapıyorsun?" diye sordu Mac, şişelerden birini kaldırarak.

Annie onu geri aldı ve diğerlerinin yanına koydu. "Üretimini durduruyorlardı. Ve o benim en sevdiğimdi."

Mac, bu bilgiyi onun hakkında bildiği diğer her şeye ekliyormuş gibi küçük bir ses çıkardı.

"Sanki senin iç dünyana gizlice bir göz atıyormuşum gibi hissediyorum, Annie," dedi ve diğer kutuları görmek için yatağın altına daha derinlemesine baktı.

"İç çamaşırlarımı görmeni tercih ederim," diye mırıldandı, bu çöp kutusunu kapatıp başka birini çıkardı. En son ihtiyacı olan şey, Mac'in iç dünyasına bakmasıydı. Aslında, Mac'in iç dünyasından uzak durması gerekiyordu. Dün gece ona çok fazla yaklaşmasına izin vermiş, ona sarılmasına izin vermişti. Bu gerçekten aptalcaydı.

Bu düğüne bir eş bulmak için çok mu geç kalmıştı? Belki Estelle'i ararken, sokakta yürüyen uygun bir bekar bulabilirdi. Onu uzaklaştırmak için elinden geleni yapmasına rağmen, onu sürekli kendine çeken bu adamla arasına bir tampon koyması gerekiyordu.

Mac halının üzerine oturdu ve Annie'nin bir sonraki kutuyu karıştırmasına izin verdi. "Bunda ne göreceğinden mi korkuyorsun?" diye sordu, ona bakarak.

omzuna.

Dudakları gülümsemeye dönüştü. "Biraz. Bir ölüm listesi olduğunu ve benim o listenin başında olduğumu bilmek istemiyorum."

"Listede tek kişi sensin."

"Ne kadar tatlı."

Kız başını salladı, bu konuşmadan eğlenmemek için çabaladı ama başaramadı.

"Aha! İşte burada!" Logan'ın kravatını ve kol düğmelerini içeren küçük kağıt torbayı çıkardı. "Buldum." Onları Mac'e uzattı ve arama bu kadar çabuk bittiği için üzölmüş gibi görünen yüzündeki hayal kırıklığını fark etti.

"Sana yardım edeyim," dedi Mac, yerden kalkarak Annie'ye elini uzattı.

"Neye yardım edeceksin?" Annie, uzattığı eli tutmadan ayağa kalktı. Artık dokunmak yoktu. Böylesi daha güvenliydi.

Mac içini çekerek, reddedilen elini cebine soktu. "Bugün yapman gereken her neyse. Belli ki yapman gereken çok şey var ve Logan'ın bana verdiği tek görev bu. Beni işe koy."

Annie, Mac'e cehenneme gitmesini söylemeyi düşündü, ama bugün listesinde gerçekten çok iş vardı. Mac'in çoğunda yardımcı olabileceği de yoktu.

"Peki," dedi isteksizce. "Estelle'i alabilirsin." "Harika.

Nereden?"

"Bilmiyorum," dedi Annie, kapıya doğru ilerlerken. Noel için astığı ışıklar da dahil olmak üzere tüm ışıkları kapattı. Mac onu takip etti, hala dairesine bakınıyordu, sanki çamaşır sepetinde katlanmamış çamaşır ve lavaboda kirli bulaşık olduğunu zihninde not alıyormuş gibi. *Her zaman* mükemmel olamazdı.

"Ne demek bilmiyorum?"

"Kayıp."

Mac'in kapıda donakaldığı şoklu bakışı, Annie'nin kayıp büyükannesinin hiç de komik olmadığı gerçeğinden dikkatini dağıtacak kadar eğlenceliydi.

Ve Mac'i onu aramasına yardım etmesi için işe aldığını.

Sekizinci Bölüm

Sonra

Mac, gençlik yıllarının çoğunu şehvet ile aşkı karıştırarak geçirmişti. Dokuzuncu sınıfta sinemada Lauren Pepprell ile öpüştüğünde, ona aşık olduğuna oldukça emindi. Sadie Bates, ailesi şehir dışındayken ona dokunmasına izin verdiğinde, onu sevdiğinden emindi. Ve geçen yıl Parker Moore ile ilk cinsel deneyimini yaşadığında, ona aşık olduğundan emindi, değil mi?

Annie ile bodrum katındaki yatak odasında otururken, birdenbire hiçbir şeyden emin olamadı.

Bu çok saçmaydı, çünkü Annie'ye *aşık* değildi. Ama daha önce hiçbir kızla gece yarısına kadar ya da öğleden sonraya kadar birlikte kalmamıştı. Onları sevmişti, onlar da maçlarına gelmişti, bir iki kez randevuya çıkmışlardı, ama daha önce böyle bir şey hiç olmamıştı.

Annie şu anda yatağında yatıyor, doğduğundan beri sahip olduğu doldurulmuş kutup ayısını kucaklıyor ve en sevdiği filmin *The Muppet Christmas Carol* olduğunu itiraf ettiği için onunla dalga geçiyordu.

"Genel olarak en sevdiğin film demek istedim, Noel filmi demek istemedim," dedi Annie kıkırdayarak.

"O benim en sevdiğim film!" diye ısrar etti ve Annie tekrar gülmeye başladı.

Yatağın ayak ucunda uzanmış pozisyonundan ona bir yastık fırlattı. "Bu iyi bir film."

"Şarkı söyleyen kuklalar." Yastığı başının arkasındaki yığına ekledi. Saat 1'i geçmişti ve onu eve götürmesi gerekiyordu, ama çok eğleniyordu.

"Dünyanın en sevilen şarkı söyleyen kuklaları."

Ona bu kadarını verecekmiş gibi omuzlarını hafifçe silkti. "Haklısın."

"Teşekkürler." Kollarını başının arkasına uzattı ve üstlerindeki eski asma tavana baktı. Daha fazla mahremiyet için birkaç yıl önce bodrum katına taşınmıştı ve annesi burayı ev gibi yapmaya çalışsa da, burası yine de bir bodrum katıydı. Yılda en az iki kez, tüm bodrum su basıyordu. Gerçekten taşınması gerekiyordu.

"Tamam, sıra bende," dedi.

"En sevdiğim film, Colin Firth'ün oynadığı *Pride and Prejudice*. Teknik olarak bir TV dizisiydi ama ben onu sayacağım."

"Bunların hiçbirini anlamadım. Ve sorum bu değildi."

Annie homurdandı ve yastıklarına kıvrıldığını duyabiliyordu. "Tamam, soruna devam et."

"Yani, sen ve Logan hiç çıkmadınız mı?" Neden bilmek istediğini bilmiyordu, ama ikiniz de heteroseksüelseniz, karşı cinsten biriyle o kadar yakın arkadaş olabileceğinizi ve sonunda çıkmayacağınızı düşünmüyordu.

Annie az önce aldığı yastığı geri verdi ve yastık onun yüzüne çarptı.

"İğrenç."

"O kadar da çılgın bir soru değil." Yastığı başının arkasına koydu.

"O benim için kan bağı dışında her açıdan kardeşimdir. Yani hayır, onunla yatmadım ve yatmazdım da, gezegende son iki insan olsak bile."

"Vay canına, çok sert. Zavallı Logan."

"Sana temin ederim ki o da benim için aynı şeyi hissediyor." "Sen öyle diyorsan öyledir."

"Bu ne demek şimdi?"

"Sadece söylüyorum, eğer ben olsaydım ve etrafımda sürekli seksi bir kız dolaşıyor olsaydı, ama o sadece arkadaş olmak isteseydi, bu zor olurdu."

Annie oturarak ona baktı. "Beni seksi mi buluyorsun?"

Oops. Ağzından kaçmış mıydı?

"Yani, evet." Sanki sık sık kızları evine davet eder, en utanç verici sırlarını itiraf eder, onlara çocukluk oyuncaklarını gösterir ve sonra da seksi olduklarını söylemiş gibi, bunu gayet doğal bir şekilde söylemeye çalıştı. Mac için sıradan bir akşamdı.

Annie'nin kaşları şüpheli olduğunu gösteren bir şekilde çatıldı ve Mac, onun neden seksi olduğunu tam olarak açıklamak istedi, o dolgun alt dudağından başlayıp mükemmel kıvrımlı kalçalarına kadar, ama gecenin tadını kaçırmak istemedi.

Annie yastıklara geri uzandı. "Tamam, devam edelim. En büyük korkun nedir?"

"Vay canına, en sevdiğin filmde en büyük korkuna mı geçeceksin?" "Evet, en büyük korku, başla."

Yarasalar diyebilirdi, çünkü bu doğrudu. Onlar aslında dişleri olan uçan farelerdi ve bu objektif olarak korkutucuydu. Ama Annie'nin kastettiği şeyin bu olmadığını hissediyordu.

"Burada sıkışıp kalmak," dedi, sözlerini tavana yönelterek. Annie'nin gözleri üzerinde olmadan, bu şekilde itiraf etmek daha kolaydı.

"Burayı tanımla."

Mac uzun bir nefes verdi. Kahretsin, bu kız çok yoğun. Belki de sadece kışına iltifat edip gecenin sonunu getirmeliydi.

"Burada, kasabada, annemin bodrumunda, hayatımda hiçbir şey yapmadan."

"Hayatında ne yapmak istiyorsun?"

"Bekle, sıra bende ve aynı soruyu sana da sormak istiyorum. En büyük korkun nedir?"

Annie hiç tereddüt etmedi.

"Başarısızlık." "Başarısızlık mı?"

"Evet. Ve bana başarıya ulaşmadan önce başarısızlık yaşamak gerektiği gibi ilham verici saçmalıkları anlatmaya kalkışma."

"Hayır, başarısızlık berbat bir şey. Burada sıkışıp kalmak başarısızlık olur."

"Doğru. Ve işimi asla kurmamak da başarısızlık olur. Ve bundan nefret ederim."

Mac, ona bakabilmek için oturdu. Uykulu haliyle, at kuyruğundan kaçan ince sarı saçlarıyla çok sevimli görünüyordu.

"Tamam, o zaman başarısız olma."

Kız alaycı bir şekilde güldü. "Çocuk oyuncağı. Kelime oyunu yapmıyorum. Sadece başarısız olmayacağım.

Bu harika tavsiye için teşekkürler."

"Hayır, demek istediğim, sadece vazgeçersen başarısız olursun, değil mi? Bir aksilik yaşasan bile devam edersen, sonunda hedefe ulaşırsın."

Annie bir dakika onu düşündü. "Evet, sanırım öyle."

"Harika. Karar verildi. Çok geçmeden bir pasta imparatorluğu yöneteceksin." O, yanındaki yastıklara çarptı, böylece yan yana kaldılar. O, ona dönmek için yuvarlandı.

"Peki, hayatında ne yapmak istiyorsun?" diye sordu. "Bu sorudan nefret ediyorum."

"Henüz bilmediğini söylemen sorun değil."

"Öyle mi?" Diğer herkesin en azından belli belirsiz bir fikri vardı, ama Mac'in tek sahip olduğu, bunu bulana kadar ülkeyi dolaşmak gibi yarım yamalak bir planı.

"Tabii ki öyle. Biz daha on dokuz yaşındayız."

"Bunu söyleyen kadın, mükemmel bir iş planı olan kadın."

Kız kıkırdadı ve bu ona hoş geldi. Muhtemelen fazla hoş geldi. Bütün gece kafası karışmıştı. Ama bu kızdan hoşlanmıştı. Uzun zamandır emin olduğu tek duygu buydu.

"Daha önce tanışmamış olmamız çok kötü," dedi, bu kadar yılı boşa harcamamış olmayı dileyerek.

"Lisedeki halim hakkında gerçekten ne düşünüyordun?" diye sordu kız.

"Senin, süper parlak saçları ve harika bir poposu olan, kendini beğenmiş, aşırı başarılı bir kız olduğunu düşünüyordum."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü. "Kızmalı mıyım, gurur duymalı mıyım, bilmiyorum."

Mac güldü. "Aynı soru."

"Senin aptal bir sporcu ve bazen zorba, ama güzel kirpikleri olan biri olduğunu."

"Kirpikler mi?! Benim hakkımda fark ettiğin şey bu mu? Kirpiklerim mi?" "Evet." Annie sırtıttı ve o da gülmekten kendini alamadı.

"Vay canına, ben tüm zamanımı ağırlık odasında geçiriyordum, oysa kirpiklerimi kırpabilirdim."

"Gerçekten."

"Peki şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu, cevabı duymaktan neredeyse korkarak. Kendisi hakkında ne düşündüğünü bile bilmiyordu.

son zamanlarda, kim olduğu ya da kim olmak istediği.

Annie bir an dñřündü, dudakları yana doğru kıvrıldı. "şimdi, bence sen aslında biraz tatlısın ve kesinlikle aptal değilsin. Ve hala kirpiklerinizi kıskanıyorum."

Mac, Annie'nin kendisi hakkındaki değerlendirmesinden duyduğu absürt rahatlamayı gizlemek için kirpiklerini dramatik bir şekilde kırptı ve Annie kıkırdadı.

"Aynı soru," dedi.

"Hâlâ aşırı başarılısın, ama bunun ekstra ekonomi ödeviyle sonuçlanmadığı sürece kötü bir şey olduğunu düşünmüyorum. Saçın ve popon hâlâ mükemmel."

O, sahte bir öfkeyle onun koluna vurdu. "Kıçımdan bahsetmeyi kes."

"Üzgünüm, yapmamaya çalışacağım."

Annie elini uzattı ve parmağını boynundaki altın zincirin altına geçirdi. Zincirin ucunda asılı duran haç aralarında sallanana kadar hafifçe çekti.

"Bu zincirin ucunda ne olduğunu hep merak etmişimdir."

Mac kıvrınma isteğine direndi. Önce en büyük korkuları, şimdi de bu. Annie onu herkesten daha iyi tanıyordu. Ama o da bunu istiyordu. Onun kendisini tanımasını istiyordu, sanki bu bir şekilde kendisini anlamasına yardımcı olacakmış gibi. Sanki onun gözünden bakınca, kendisi anlam kazanmaya başlayacakmış gibi.

"Çok dindar mısınız?" diye sordu kadın, ve Mac bu sorudan rahatsız görünmemesine sevindi. Mac bir süredir organize dinle ilgilenmiyordu, ama en sevdiği insanların çoğu dindardı.

"Özellikle değil."

"Ama altın bir haç takıyorsun."

"Bu büyükbabamındı. Onay törenim için bana vermişti." "Yani, biraz dindarsın," dedi küçük bir gülümsemeyle.

"Bana uygun olduğunda." Mac, Katolik kurallarını çiğnemekten çok uymaktan daha çok hoşlanıyordu, ama büyükbabası hastalandığında, onun iyileşmesi için deli gibi dua etti. Sonuçta pek bir faydası olmadı, belki annesini rahatlatmak dışında.

Annie, onunla ilgili bu bilgiyi dinleyerek hafifçe başını salladı. Hâlâ parmağında onun kolyesini tutuyordu. Nazikçe

çekti ve onu öpebilecek kadar yaklaştı. O da aynı anda fark etti, gözleri hafifçe büyüdü.

"Gözlerin çok mavi." *Harika, Mac. Tamamen şiirsel.*

"Teşekkürler?"

Onun gülümsemesi hızla onun yeni en sevdiği şey haline geliyordu. "Çok güzeller."

Gülümseme
daha da büyüdü.

"Teşekkür
ederim."

"Rica ederim."

"Muhtemelen eve gitmeliyim."

"Seni bırakayım."

İkisi de kıpırdamadı. Annie kolyesini bıraktı ve elini yatakta aralarındaki boşluğa koydu. Annie'nin elinin genişliği kadar bir mesafe vardı aralarında. Annie'nin elleri küçüktü.

"Dışarısı muhtemelen soğuktur," diye fısıldadı Annie, göz kapakları kapanmaya başlamıştı.

"Kesinlikle soğuk."

"Anneme bir arkadaşım da kalacağımı söyledim bile..." Gözleri kapanırken sesi giderek azaldı.

"Arkadaş mı?" diye fısıldadı Mac.

Annie neredeyse uykuya dalmış halde gülümsedi ve ona memnun bir iç çekişle cevap verdi. "Evet... bir arkadaş."

O öylece durdu, yüzünün tüm ayrıntılarını, onu Annie yapan her şeyi içine çekti. Burnunun köprüsündeki küçük yara izi, yanağının kıvrımı, yüzünü çevreleyen kısa, ince sarı saçlar. Onu öpmemesi gerektiğini biliyordu. Masalların sizi inandırdığına rağmen, bir kızın bunun için bilinçli olması gerektiğini biliyordu, ama Tanrım, dudakları tam orada dururken bu çok cazipti.

"Bana bakmayı kes, Mac. Bu çok ürkütücü."

Mac gülerek sırt üstü yuvarlandı. "Beni çok korkuttun. Uyuduğunu sandım."

"Kimse o kadar çabuk uykuya dalmaz, ve senin bana baktığını hissedebiliyordum."

"Üzgünüm," dedi, sesinde hala kahkaha vardı. "Peki, burada kalacak mısın?"

"Bütün gece bana özlemle bakmayacağına söz verirsen."

"Ha! Kim demiş özlemle baktığımı?"

"Bunu da hissedebiliyordum." Gözleri hala kapalı olmasına rağmen, şimdi gülümsüyordu.

"Artık bakmayacağım," diye söz verdi ve üzerine bir battaniye örttü.

"İyi geceler, Annie."

"İyi geceler, Mac," diye mırıldandı ve battaniyeye kıvrıldı. O anda, kızın hala onun doldurulmuş kutup ayısını tuttuğunu fark etti.

Elbette tutuyordu.

Kendi battaniyesini üzerine çekti ve daha fazla utanç verici bakışlardan kaçınmak için Annie'den uzaklaştı.

Ve Mac, ilk kez bir kızla yatıya kaldı. Bunun aşk mı yoksa şehvet mi olduğunu gerçekten bilmiyordu, ama kesinlikle ikisinden biri olduğu kesindi.

Ya da belki ikisi birden.

Dokuzuncu Bölüm

Şimdi

Mac, Nana'yı aramak için onları Y'ye götürmek için ısrar etmişti. Onu götüreceği araç, yarı kamyon, yarı SUV gibi bir canavardı ve ikisinden de daha yaşlıydı. O, ona bu araç hakkında yorum yaptığında, ona "*vintage*" dedi. Vintage bir Ford Bronco, sanki etkilenmesi gerekiyormuş gibi ona söyledi.

Ama o etkilenmemişti.

Annie'nin buna izin vermesinin tek nedeni, yine benzininin bitmiş olmasıydı. Yaptığı diğer işlerin arasında durup depoyu doldurmak için zamanı olmamıştı, ama yapabiliirdi. Mac bu kadar ısrarcı davranıp sürmeyi kendisi yapmakta ısrar etmeseydi, bu sabah yapardı.

"Hâlâ ayrılmamızın daha mantıklı olacağını düşünüyorum," diye mırıldandı Annie, kamyonetten atlayarak.

"Benden yardım istedin, o yüzden yardım edeceğim," dedi Mac, sanki bir oyun programındaki ödül gibi ellerini havaya kaldırarak.

Annie somurtarak, "Neyse ne. Hadi içeri girip Estelle'i bulalım. Muhtemelen derslerinden birinde ve herkese haber vermeyi unutmuştur" dedi.

Annie, Mac'in peşinden gelmesiyle birlikte otoparkı geçerek Dream Harbor YMCA'nın ön kapısına doğru yürüdü. Onu bu küçük aramaya dahil etmek için neyin onu ele geçirdiğini gerçekten bilmiyordu. O kasabaya döndüğünden beri geçen üç yıl boyunca, onunla yalnız kalmamak için elinden gelen her şeyi yapmıştı. Meşgul, ilgisiz ve açıkça kötü davranmıştı. Kendini ondan korumak için her şeyi yapmıştı. Ve şimdi ona bakın, sanki her şey yolundaymış gibi, sanki *arkadaşlarmış gibi* sabahını Mac ile geçiriyordu.

Ama arabasına gittiğinde o lanet olası benzin lambası yanıyordu, başka seçeneği yoktu. Değil mi?

Doğru. Logan'ın büyükannesini bulması gerekiyordu, hem de çabuk, çünkü yapılacaklar listesinde başka birçok şey vardı ve bunları yapmak için zamanı yoktu. Stresli olduğunda gerilen boynunun arkasındaki noktayı ovuşturdu. Son birkaç hafta içinde oraya beyzbol topu büyüklüğünde bir düğüm oluşmuştu. Parmaklarını o noktaya batırarak boşuna gevşetmeye çalıştı.

"Boynuna ne oldu?" diye sordu Mac, otomatik kapılardan geçerken. Y'nin lobisi spor ayakkabı ve temizlik solüsyonu kokuyordu.

"Boynumda bir sorun yok ve boynumda bir sorun *olsaydı* bile, bu seni ilgilendirmezdi."

"Benim hatam," dedi Mac. "Logan'a hafta sonu boyunca arkadaş olacağımızı söylediğini sanıyordum. Ve arkadaşlar birbirlerini kontrol ederler."

Annie alaycı bir gülümsemeyi zorlukla bastırdı. "Logan'a en iyi davranışımı sergileyeceğimi söyledim. Seninle arkadaş olacağımdan kesinlikle bahsetmedim."

Mac'in yüzündeki incinmiş ifadeyi görmezden geldi ve ön büroya doğru hızlı adımlarla yürümeye devam etti. Mac'in duygularıyla ilgilenecek zamanı yoktu. Tıpkı onun da onun duygularıyla ilgilenecek zamanı olmadığı gibi.

"Merhaba," dedi en dostane ses tonuyla. "Yaşlılar için aerobik dersine geldik."

Masasının arkasında oturan kadın, Annie'nin de sahip olmak istediği kısa kesilmiş saçları ve kimsenin saçmalıklarıyla uğraşacak havada olmadığını gösteren bir bakışı vardı.

"Bu ders 65 yaş ve üstü üyeler içindir," dedi, Annie'nin omzunun üzerinden Mac'in durduğu yere bakarak, yaşlı görünmeye bile çalışmadan. Yardımcı olmak için çok fazla.

"Oh, tabii ki!" dedi Annie, başka bir fikir bulmaya çalışarak. Y'de bu kadar yüksek güvenlik beklemiyordu. "Aslında biz buraya..."

"Üyelik için geldik," diye araya girdi Mac. "Ve belki de bizim yaşımıza daha uygun dersler hakkında bilgi almak için." Masadaki kadına en göz kamaştırıcı gülümsemesini gösterdi. Bu, Annie'nin yüzüne yumruk atmak istemesine neden oldu, ama şaşırtıcı bir şekilde, ciddi Y çalışanı üzerinde işe yaradı.

"Öyleyse," dedi, artık Annie ile konuşmadan, "size bazı formlar getireyim."

Kadın, evrakları toplamak için arka ofise koştu ve Annie, Mac'e dönüp öfkeyle baktı.

"Şimdi ne yapacağız?"

Mac omuz silkti. "Görünüşe göre spor salonu üyeliği almalıyım," dedi.

"Bu en son istediğim şey," dedi Annie, bu da onun ağzında bir gülümseme oluşturdu.

"Sen havuz alanına gizlice git, ben de yeni arkadaşımızı üyelikle ilgili sorularla meşgul edeyim," diye fısıldadı ve Annie'nin omzuna hafifçe dokundu. Annie itiraz etmek üzereydi ama aslında bu iyi bir fikirdi. Kadın klipsli dosya ve kalemle geri dönmeden önce havuza koştu ve sadece bir kez omzunun üzerinden Mac'in Annie'nin gitmesi gerektiğini ama Platinum paketiyle çok ilgilendiğini açıkladığı yere baktı.

Annie, yüzünde aptalca bir gülümseme olduğunu fark edince dehşete kapıldı. Neden bu kadar çekici olmak zorundaydı ki? Kafasını sallayarak bu düşünceyi kafasından silip havuz alanına doğru koştu. İçerisi sıcak ve nemliydi ve klor kokusu çok yoğundu. Havuzun uzak ucunda, yaşlı kadınlardan oluşan küçük bir grup, hoparlörlerden çalan enerjik bir müzik listesi eşliğinde suda zıplıyordu. Kimse Annie'ye aldırış etmedi, o da su birikintileriyle kaplı fayansların üzerinden aceleyle geçerek Iris'in havuzun kenarında oturduğu yere gitti.

"Annie geldi!" Carol suda zıplayarak bağırdı. "Bize ders sonrası atıştırmalıkları getirdin mi?"

Kadınlar Annie'ye döndüler ve umut dolu gözlerle ona baktılar. "Üzgünüm hanımlar, bugün yok. Gelin nedimesi işiyle geldim, fırıncılık işiyle değil."

Kadınlar, Annie'nin pasta getirmediğine hayal kırıklığına uğramış gibi görünseler de, nedime görevlerinden bahsedilince neşelendiler.

"Düğün hazırlıkları nasıl gidiyor?" diye sordu Janet. "Elbiseyi gördün mü? Ahır nasıl görünüyor? Hazır mı? Yarın donarak ölecek miyiz?"

Annie başını salladı. "Donmayacaksınız. Ahır harika görünüyor. Gelinlik çok güzel ama... Estelle'i bu sabah gören var mı?"

Kadınlar birbirlerine baktılar, yüzlerinde çeşitli derecelerde şok ve dehşet ifadeleri vardı.

"Estelle! Estelle'i mi arıyorsunuz?"

"Ben sadece... onun tam olarak nerede olduğunu bilmiyoruz..."

Kadınlar havuzdan ona gözlerini kocaman açarak baktılar. "Eminim iyidir," diye onları teselli etti Iris. "Estelle'den bahsediyoruz . Öylece ortadan kaybolmaz."

Annie dikkatini, havuzun kenarında oturan ve büyüyen karnını elleriyle okşayan Iris'e çevirdi.

"Doğru. Iris haklı. Estelle sebepsiz yere ortadan kaybolmazdı. Eminim ortaya çıkacaktır. Buraya gelip dersine girip girmediğini kontrol etmek istedim, ama belli ki gelmemiş, bu yüzden aramaya devam edeceğim."

"Ya onu bulamazsan? Düşünü kaçıramaz!"

"Düşünü kaçırmayacak. Onu bulacağım." Annie, en kendinden emin pozuyla ellerini beline koydu, ama kadınlar hala biraz dehşete kapılmış görünüyorlardı. Annie iç geçirdi. "Lütfen bunu aranızda saklayabilir misiniz? Gelin ve damadı endişelendirmek istemiyorum."

Grup, bu haberi kasabanın her yerine yaymayı asla düşünmeyecekmiş gibi onaylayarak başlarını salladı.

"Ciddiyim, hanımlar. Bu konuyu gizli tutacağınızı umuyorum ve Estelle'i herhangi bir yerde görürseniz beni arayın. Tamam mı?"

"Anlaşıldı, Annie. Bu düşünün mükemmel olmasını istiyoruz," dedi Marissa gülümseyerek.

Annie, düşünün mükemmel olacağı söylendiğinde boynunda hissettiği gerginliği görmezden geldi. Elbette mükemmel olacaktı. Boynundaki gerginlik umurunda değildi, bunu sağlayacaktı.

"Tamam, egzersizinize devam edin," dedi ve Iris'e başını sallayarak müziği tekrar açmasını işaret etti.

"Hadi kızlar! O atlayışları görelim. Daha yükseğe zıplayabilirsiniz," diye bağırdı Iris, Annie havuz alanından aceleyle çıkarken.

Annie masaya geri döndüğünde, Mac hala sert çalışanla konuşuyordu, ancak şimdi yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve Mac'i oldukça komik buluyordu.

"İşte buradasın," dedi Mac, Annie masaya yaklaşırken başını kaldırarak. Çalışan ona onaylamayan bir bakış attı. Görünüşe göre, Annie'nin kendi başına tur atmasından pek hoşnut değildi.

"Artık gerçekten gitmeliyiz," dedi Annie özür dilercesine gülümseyerek.

Kadının bakışları daha da sertleşti. "Evraklarınızı alın ve işiniz bittiğinde geri getirin," dedi Mac'e, Annie'nin çevrimiçi olarak doldurulabileceğinden emin olduğu bir yığın formu masanın üzerinden ona doğru iterek.

"Teşekkürler Tina. Çok yardımcı oldun," dedi Mac, yine o lanet gülümsemeye kadına bakarak.

Annie inledi ve spor salonunda daha fazla zaman geçirmesine gerek olmayan pazılarını tutarak, Tina'yı düğüne davet etmeden önce onu uzaklaştırdı.

"Evet, teşekkürler Tina!" diye bağırdı Annie, Mac'i kapıya doğru sürüklerken.

"Herhangi bir bilgi bulabildin mi?" diye sordu Mac, otoparka geri döndüklerinde.

Annie uzun bir nefes verdi, nefesi önünde buharlaşarak havayı bulandırdı. Gökyüzü gri ve soğuktu. Jeanie'nin şehir dışındaki akrabalarının çoğunun bu sabah gelmiş olmasına sevindi, çünkü daha sonra kar yağacağı tahmin ediliyordu ve konukların yarısının kar fırtınasında mahsur kalması mükemmel bir düğün için hiç de iyi olmazdı.

"Hayır, bugün kimse ondan haber almamış."

Mac kamyonete binerken kaşlarını çatı. Annie de içeri girdi.

"Şimdi nereye bakmalıyız?" diye sordu.

Annie başını koltuğa yasladı, gözlerini kapattı ve kafasına yerleşen gerginliği biraz olsun atmaya çalıştı. En son ihtiyacı olan şey baş ağrısıydı. Garip ama tanıdık bir sesle gözlerini açtığı anda, Mac'in küçük bir ağrı kesici şişesini salladığını gördü. Şişenin kapağını açtı ve sorgulayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. Annie tartışacak kadar yorgundu. Elini uzattı ve Mac avucuna iki küçük hap attı.

"Teşekkürler," diye mırıldandı ve isteksizce Advil'i barış tekli olarak kabul etti.

"Ne dedin? Tam duyamadım," dedi Mac alaycı bir gülümsemeye.

"Teşekkür ederim" dedi Annie, Mac gülene kadar her kelimeyi açık ve yüksek sesle telaffuz etti.

"Rica ederim. Şimdi nereye gidiyoruz?"

"Eğer ben Estelle olsaydım ve çok gizli bir düğün işiyle uğraşıyor olsaydım, ilk gideceğim yer kafe olurdu. Çünkü kafein olmadan kimse çok gizli işleri nasıl halledebilir ki?"

"Harika," dedi Mac, park yerinden çıkarken kolunu Annie'nin koltuğunun arkasına attı.

"Sana numarasını verdi mi?" diye sordu inanamayan bir ifadeyle, Annie arabaya bindiğinde kucağına attığı üyelik belgelerine bakarak.

"Belki. Neden, kıskandın mı Annabelle?"

Annie alaycı bir şekilde sordu. "Neden kıskanayım ki?"

Mac omuz silkti ve Annie, onun geniş omuzlarının paltosunu gerginleştirmesini görmezden gelmeye çalıştı.

"Onu düğüne davet etmene şaşırdım," dedi yarı şaka yarı bilgi almaya çalışarak.

"Davet etmediğimi nereden biliyorsun?" "Davet ettin mi?"

"Davet etsem rahatsız olur muydun?"

"Hayır, hiç de değil. İstedğin kişiyle çıkmakta özgürsün, Macaulay." Bunu söylerken onun yüzüne bakmak zorunda olmadığı için mutluydu.

"Çok cömertsin," dedi. "Ama ona sormadım."

Annie, vücudunu kaplayan ani rahatlama gurur duymuyordu. Mac'in Noel ve diğer toplantılara kız arkadaşlarını getirmesiyle başa çıkmak bir şeydi, ama onun düğün gibi romantik bir ortamda bir kız arkadaşıyla birlikte olduğunu izlemeye gerçekten dayanabileceğini sanmıyordu. Onun başka bir kadını kollarında tutarken dans etmelerini izlemek. Dikkatleri başka yöne çekmek ve oradan bir an önce kaçmak için gizli düğün tatlısını devirmek zorunda kalabilir.

"Eh, bu senin sorunun," dedi, koltuğuna çökerek. Gözünün ucuyla Mac'in çarpık gülümsemesini yakaladı.

"Neden geri döndün ki?" diye sordu, Mac'i başka kadınlarla gördüğünde ne kadar kıskandığını konu değiştirmek için.

Yeterince zaman geçtikten sonra, Mac'in geri döneceği fikrinden vazgeçmişti. Tabii ki, Mac'in ara sıra ailesini ziyaret ettiğini biliyordu ve o zamanlar onu kasten görmezden geliyordu. Hatta bir yıl, Mac'in annesinin doğum gününde şehir dışında olmak için Hazel ile spontane bir kızlar hafta sonu planlamıştı.

Ve sonra, o temelli geri döndüğünde, ona hiçbir şey açıklaması için fırsat vermemişti. Neredeyse üç yıl olmuştu ve birbirlerine sataşmaktan başka bir şey yapmamışlardı ve bunun öncelikle kendi hatası olduğunun gayet farkındaydı. Ama bu, merak etmediği anlamına gelmiyordu.

Mac, bu soruya şaşırması gibi ona baktı, çünkü elbette şaşırması. Annie ona nadiren "*Neden buradasın?*" dışında bir soru sorardı. Aslında, yine aynı soruyu soruyordu, ama daha nazik bir şekilde.

"Babam emekli olmaya hazırdı ve ben de yeterince uzun süre uzak kaldığımı düşündüm."

Sekiz yıldır yoktu. Sanki saymış gibi.

"Peki bu işkence mi?" diye sordu.

"Ne işkence? Barı işletmek mi?"

"Dream Harbor'a geri dönmek. Bunun olmasını asla istemeyeceğini sanıyordum."

"O Aralık ayını sandığından daha iyi hatırlıyorsun," dedi gülerek. Annie, yıllar önce o geceye anında geri döndü. Mac'in yatağında yüz yüze yatarken birbirlerine korkularını anlatıyorlardı. O günden beri böyle bir şey yapmamıştı.

Mac'in aşk hayatı ya da onun buna tepkisi hakkında konuşmak istemediği gibi, o zamanlar hakkında da konuşmak istemediği için onun yorumunu görmezden geldi.

"Peki, ne f ret ediyor musun?" diye sordu ve nedense bu soru ona en önemli soru gibi geldi. Mac gittiğinde,

sadece onu değil, sevdiği kasabayı da terk etmişti. Onun öylece geri dönüp herkesin onu kayıp oğul gibi kucaklaması onu çok kızdırmıştı. Annie o kadar bağışlayıcı değildi.

"Hayır, nefret etmiyorum. Artık on dokuz yaşında değilim, Annie. O zaman istediğim şeylerden farklı şeyler istiyorum." The Pumpkin Spice Caf  nin önüne park etti ve ona dönüp baktı. Ona şimdi ne istediğini sormak istedi ama cevaptan korkuyordu.

"Burayı sevmediğine sevindim," dedi. Gözleri onun gözlerine kaydđ ve o, ona öyle bir şefkatle bakıyordu ki, keşke bu kamyonete hiç binmeseydim diye düşün  ; çünkü Mac ona böyle bakmaya devam ederse, onu sevmediğini ne kadar daha uzun süre numara yapabileceğini bilmiyordu.

"Başın nasıl?" diye sordu.

"İyiyim. Sadece gerginlikten kaynaklanan bir baş ağrısı, hepsi bu."

H  l   ona, orta konsolun üzerinden eğilip türlü türlü kötü kararlar almak istermiş gibi bakıyordu. Annie, mantıklı olan kişi olarak kalmıştı.

"Her neyse, şimdi çok daha iyi hissediyorum. Hadi gidip kahve içelim ve Nana'yı bulmaya çalışalım," dedi aceleyle, kapısını açıp soğuk havaya fırladı. Kafasını boşaltmak için derin nefes aldı, ama Mac'i zihninden silmek için dünyadaki tüm soğuk hava bile yetmezdi. Özellikle de Mac yanına gelip büyük, sıcak elini beline koyarak onu kafeye doğru yönlendirdiğinde. Onu itecek gücü bile yoktu. Ya da belki de bu elin verdiği his o kadar hoştu ki, bunu yapmak istemiyordu. Her zaman mantıklı davranamazdı.

Onuncu Bölüm

Şimdi

Soğuk bir Aralık cumartesi günüydü ve kafe doluydu. Tüm masalar doluydu ve kasa ile kapı arasında uzun bir kuyruk oluşmuştu.

"Burada olmalı," dedi Annie.

"Bütün kasaba halkı burada," dedi Mac, Annie'yi sıraya sokarken. Mucizevi bir şekilde, Annie onun elini itmemişti ve Mac, birkaç kat kışlık giysi olsa da, ona dokunma fırsatını sonuna kadar değerlendiriyordu.

Annie parmak uçlarında yükselerek kalabalığı taradı ama Mac'in görebildiği kadarıyla Estelle burada değildi.

"Belki de onu gören var mı diye sormalıyız," dedi, kalabalığın sesini bastırmak için sesini yükseltmeye hazırlanırken. Annie bunu hissetti ve elini onun ağzına kapattı. Dudaklarına değen cildi o kadar yumuşaktı ki, neredeyse inleyecekti.

"Hayır," diye fısıldadı. "Estelle'in kaybolduğunu tüm kasabaya duyurabiliriz."

Mac, elinden parmak uçlarına kadar dilini gezdirmek gibi çılgınca bir şey yapmadan önce elini indirdi.

"O zaman onu nasıl bulacağız?"

"Onu bulacağız. Ama bu insanlar onu aradığımızı öğrenirlerse, bu bilgi kaçınılmaz olarak Jeanie ve Logan'a ulaşacaktır. Ve kayıp bir büyükanne planının bir parçası değil."

Bu kısa konuşma sırasında ona yaklaşmış, kulağına fısıldamıştı. Nefesi yüzünde sıcaktı ve nane ve vanilya kokuyordu. Onu kendine çekip orada tutmak istedi, ama bu kesinlikle kasıklarına bir diz atılmasına neden olacaktı.

Bunun yerine, Annie'nin beline parmaklarını bastırarak, ona neredeyse yapışacak kadar biraz daha baskı uyguladı. Yakınlık nedeniyle vücudunda hissedilen hafif titremeyi fark etmedi.

"Tamam," dedi. "Peki, şimdi ne yapmayı öneriyorsun?"

Annie, burada ne yaptıklarını ya da neden bu kadar yakın durduklarını tam olarak hatırlayamıyormuş gibi ona gözlerini kırptı. Kafasını hafifçe salladı ve at kuyruğundan küçük sarı saç telleri kaçtı.

"Kahve içsek iyi olur," dedi Mac.

Annie yavaşça başını salladı ve kendine geldi. Ondan küçük bir adım uzaklaştı. Annie her zaman ondan küçük adımlarla uzaklaşıyordu.

"Tamam, kahve. Kesinlikle öyle yapalım. Sonra aramamızı bitirebiliriz."

"Neden bir tur atmıyorsun, belki arka köşede bir yerde oturuyordur. Ben içecekleri alırım."

"Tamam." Annie başını salladı ve kafeye doğru yola çıktı, Mac ise bekledi. Onun yakınlığından biraz uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bu durum beynini etkiliyor, düzgün düşünmesini engelliyordu.

"Ne alırsınız?" diye sordu Crystal, Mac tezgaha geldiğinde. "Nane aromalı sıcak çikolata, büyük boy, ekstra krem şanti ve baharatlı chai latte."

Crystal kaşlarını kaldırdı.

"Ne?" diye sordu Mac. "Tatil zamanı."

Barista siparişini girerken gülümsedi. "Kesinlikle öyle."

Hoparlörlerden sessizce Noel müziği çalıyordu ve tezgah çam dalları ve çobanpüskülü meyveleriyle süslenmişti. Vitrin, Annie'nin yaptığına emin olduğu kurabiyelerle doluydu, ama Annie'nin bunu ne zaman yapabildiğini anlayamıyordu. Dışarıda, sanki işaret almış gibi hafif bir kar yağmaya başlamıştı.

"Yarınki düğün için heyecanlı mısın?" diye sordu Crystal, Joe içkilerini hazırlarken.

"Tabii ki. Düğünleri severim. Henüz bir randevun yok mu?" diye sordu, birdenbire Annie'nin yanında yine yalnız kalmamak için çaresizce hissetti.

"Üzgünüm. Travis sonunda kararını verdi." Yüzüğünü ona doğru salladı, kocaman elmas onun durumuyla alay edercesine parıldıyordu.

"Şanslı adam."

Crystal gülümsedi. "Merak etme, Mac. Bir gün onu elde edeceksin."

Crystal'ın genel anlamda "onu" kastettiğini varsaymaya karar verdi, tüm kasabanın onun buraya taşındığından beri peşinde olduğunu bildiği belirli bir "onu" değil.

"Teşekkürler. Hey, bu sabah Estelle'i görmedin, değil mi?" Crystal'ın kasabayı dedikoduya boğmayacağını biliyordu.

"Hayır, ama Dot az önce buradaydı ve bugün Estelle ile buluşacağını söyledi."

"Öyle mi? Nerede olduğunu söyledi mi?"

"Hanla ilgili bir şey söyledi. Düğün için gelen aileyi karşıladıklarını düşündüm."

"Evet, harika. Teşekkürler!"

Crystal, Estelle'in gün için yaptığı planlara gösterdiği coşkulu tepkiye anlaşılır bir şekilde şaşırmış görünüyordu, ama açıklamaya vakti yoktu. Ayrıca Annie ona gizlilik yemini ettirmişti. İçeceklerini alıp Annie'yi aramak için etrafa bakındığında, geçen hafta sonu sahte kimliklerini almak zorunda kaldığı bir grup yerel lise öğrencisiyle karşılaştı. Hâlâ kimliklerini "uygun şekilde imha etmek" için geri almaya çalışıyorlardı. Neyse ki Mac o kadar da aptal değildi.

"Hadi ama Mac! Sakin ol." Grubun en cesur üyesi Hayden, onun önüne geçmeye çalıştı.

"Yıllardır sakın olamadım. Ve biliyorsun ki onları geri veremem."

"Quebec'te on sekiz yaşında içki içilebiliyor." "O zaman içki içmek için Quebec'e git."

"Mac..."

"Bir dahaki sefere, yıllık Noel gösterisinde altını ıslattığından beri seni tanıyan insanlarla dolu bir barda sahte kimlik kullanmaya çalışma."

Hayden'ın arkadaşları buna gülmeye başladı ve Mac onun sırtına sertçe vurdu.

"Bu çok acımasızcaydı dostum."

"Üzgünüm *dostum*. En azından anneni aramadım."

Hayden bu tehdit karşısında yüzü soldu ve kimliği geri alma görevinden vazgeçerek arkadaşlarını tezgaha doğru itti.

Mac gülererek başını salladı. Hala sahte kimliğini geri isteyen kişinin kendisi olmadığına inanamıyordu. En azından o ve arkadaşları birkaç kasaba öteye gidip içki içeceklerdi. Bu çocuğun yakalanmamak için bazı hayat dersleri alması gerekiyordu. Ama bunu yüksek sesle söylememesi daha iyi olurdu.

Gerçek bir yetişkin olmayı o kadar uzun süre ertelemişti ki, babasının pubını işletmek için kasabaya ilk döndüğünde, sahte davranıyormuş gibi hissetti. Pubu satın aldıktan sonra, onu babasının pubı olarak adlandırmayı bırakması bir yılını aldı.

Ama o, burayı kendine ait bir yer haline getirmek istemişti. Yıllarca çalışarak, Sullivan'ın müşterilerinin buraya geldiklerinde akıllarına gelen ilk kişinin kendisi olmasını sağlamıştı. Trivia geceleri ve karaoke etkinlikleri eklemişti. Menüü yenilemişti. O yere çok emek vermişti. Annie bunların hiçbirini fark etmiş miydi?

Yolda olduğu süre boyunca, en çok sevdiği, çalışmaktan en çok keyif aldığı yerlerin, düzenli müşterileri olan yerler olduğunu fark etmişti. Tekrar gelen müşterileri olan, bir araya gelme, topluluk hissi yaratan barlar, restoranlar ve kafeler en sevdiği yerlerdi.

Ve şimdi bunu memleketinde yapma fırsatı bulmuştu.

Annie ona pub işletmekten nefret edip etmediğini sormuştu. O hiç de nefret etmiyordu. Seviyordu. Annie'nin bunu görebilmesini, onun da en az Annie kadar buraya ait olduğunu anlayabilmesini diledi.

"Arkadaşların mı?" diye sordu Annie, yanına yaklaşp içkisini alarak.

"Ha. Hayır. Ama bir ipucum var."

"Bir ipucu mu?" Annie'nin yüzü aydınlandı ve Mac, baristaya yaşlı bir kadının nereye gittiğini sormaktan başka bir şeyle onu bu kadar mutlu edebilmeyi diledi.

"Evet. Crystal, Dot'un daha önce geldiğini ve Estelle ile buluşup hanın yolunu tuttuğunu söylüyor."

"Aman Tanrım, harika! Gidelim."

Kapıya doğru ilerlerken kitap kulübü üyeleri tarafından durduruldular. Tabii ki öyle olacaktı.

"Mac!" Jacob koltuğundan ona el sallayarak seslendi. "Bu hafta kitabı okudun mu?"

Annie kapıya doğru koşarken donakaldı. Dönüp ona baktı. "Macaulay," dedi, gülümsemesi giderek büyüdü. "Kitap kulübünün üyesi misin?"

Sadece bir toplantıya katılmışsa kitap kulübünün üyesi sayılır mıydı? Hâlâ kandırılmış gibi hissediyordu. Jacob bir keresinde barda bir kitap unutmuştu ve o gece işler durgundu, bu yüzden Mac kitabı okumuştı. Kitabın bu kadar *iyi* olması Mac'in suçu değildi. Bu konuyu biriyle konuşması gerekiyordu. Bu yüzden, aylar önce *bir* toplantıya katılmış olabilirdi. Kitap kulübü o zamandan beri ondan vazgeçmemişti.

"Pek sayılmaz," dedi Annie'ye, Jacob ona masaya gelmesi için çılgınca el sallarken, okudukları son kitap hakkında bağıırıyordu.

"Bence bu kitabı çok seveceksin," diyordu Jacob, Mac kapıya doğru yavaşça ilerlemeye çalışırken. "İkinci bir şansın olduğu bir aşk hikayesi. Çok duygusal. Bence tam senin tarzın bir hikaye."

"Evet, belki başka bir zaman senden alırım," dedi Mac, bu durumdan kurtulmak için çaresizce çabalayarak. "Şu anda her yıl okuduğum *Savaş ve Barış'ı* tekrar okuyorum." Jacob buna inanmayarak başını salladı.

"Bu tarafa gelin, ikiniz!" Nancy, ciddi öğretmen sesiyle seslendi ve Mac itaat etmek zorunda hissetti. "Düğünle ilgili sorularımız var."

Annie, dışçıye gitmekten daha çok hoşlanacakmış gibi görünüyordu, kitap kulübü masasına doğru sürünerek gitti.

"Cumartesi günü burada ne yapıyorsunuz?" diye sordu, düğün sorularından kaçınmaya çalıştığı belliydi.

"Bu spontane bir buluşmaydı," dedi Kaori. "Resmi bir toplantı değil."

"Ahırını gördün mü?" diye sordu Isabel. "Zamanında hazır olacak mı?"

"Tabii ki. Harika görünüyor. Kira her şeyi kontrol altında tutuyor." Annie kendinden emin bir şekilde başını salladı, ancak kitap kulübü üyeleri hala şüpheli görünüyordu. Noel Ağacı Çiftliği tüm ay boyunca ağaç satışı yapmıştı, ancak Kira ahırını gizli bir proje olarak tutmuş, meraklı kasaba halkını uzak tutmak için arka tarafını

50 dönümlük alanı meraklı kasaba halkından uzak tutmak için barikat kurmuştu. Ve kasaba halkı hiçbir şeyden uzak tutulmaktan nefret ediyordu. Kira, "kazara" ahırın etrafında dolaşan ve mükemmel Noel ağacını aradıklarını iddia eden birçok insanı yakalamıştı.

Nancy birkaç kez mülkten dışarı çıkarılmıştı.

"Logan nasıl?" diye sordu Linda, Nancy'nin tabağından son muffin parçasını çalarak. "Onu günlerdir görmedik." Sanki damadı saklamak için bir komplo varmış gibi konuştu. Aslında Logan kasabadan olabildiğince uzak duruyordu, bu yüzden kimsenin onu görmemesi o kadar da şaşırtıcı değildi.

"Logan harika! Hayatının aşkıyla evleneceği için çok heyecanlı ve her şey yolunda." Annie onları teselli etti. Kitap kulübü üyeleri pek ikna olmuş görünmüyordu. Sanki başka bir şeylerin ters gittiğini hissediyorlardı. Mac, Nana'nın kaybolduğunu, nerede olduğunu veya ne zaman döneceğini bilmediklerini ve Logan'ın bunu öğrendiğinde nasıl tepki vereceğini söylememek için dilini ısırarak kendini zor tuttu. Görünüşe göre, Annie'nin durumla ilgili endişesinin bir kısmı ona da sirayet etmişti.

"Artık gitmeliyiz," dedi ve eli yine Annie'nin beline uzandı. Jacob onun hareketini izledi ve Mac'e sırtarak, mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş kaşını sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı. Mac elini indirdi. Kitap kulübü, kayıp Nana sorunundan daha fazlasını öğrenmeden buradan gitmeleri gerekiyordu.

"Tamam, ama bence gelecek ayın kitabını bizimle birlikte okumalısın, Mac. O yıllardır onu seviyor!" Jacob kitabın tüm özetini anlatmaya hazırdı. Mac, Jacob hayatla kitap arasındaki karşılaştırmaları yapmaya başlamadan önce Annie'yi dirseğinden tutup masadan uzaklaştırdı.

"Hoşça kalın millet!" dedi. "Önemli düğün görevlerim var." Annie'yi kapıdan dışarı çıkardı. İhtiyacı olan son şey, yıllardır aynı kadını seven başka bir zavallı adamın hikâyesini okumaktı. Kitabın mutlu sonla biteceğinden emin olsa da, kendisi için de aynı şeyin olacağından hiç emin değildi.

On Birinci Bölüm

Sonra

Annie'nin yüzü sıcak ve sert bir şeye gömülmüştü ve kolu sağlam ve... nefes alan bir şeye sarılmıştı. Parmakları çıplak bir tenin üzerinde gezindi. Donakaldı. Kimin çıplak tenine dokunuyordu? Ve neredeydi?

Aman Tanrım, hâlâ Mac'in yatağındaydı. Mac de öyle. Ve görünüşe göre, uyanmadan önce parmakları iz bırakmıştı.

gece boyunca tişörtünün yukarı kaymasıyla ortaya çıkan karın kaslarındaki küçük çizgiler. Yavaşça hareket ederse onu uyandırmayacağını umarak elini dikkatlice karnından çekti. Bu çok utanç vericiydi! Sanki deli bir maymun gibi sırtına yapışmış, tamamen onun etrafına kıvrılmıştı. Onun farkına varmadan bu durumdan nasıl kurtulacaktı? Çünkü bu sorunun çözümü, Mac ve onun rahat yatağından olabildiğince uzaklaşmaktı. Kurabiyeler, ışık gösterileri ve gece geç saatlerdeki sohbetler bir şeydi, ama onun yatağına kıvrılmak tamamen farklı bir hikayeydi. Annie kaçış planını tam olarak geliştiremeden, hala rahatsız edici bir şekilde bastırıldığı vücut kahkahalarla titremeye başladı.

"Günaydın, Annie," dedi Mac, sesinde açıkça eğlence vardı.

Annie dehşet içinde ondan uzaklaştı.

"İyi uyudun mu?" diye sordu Mac, hala gülerek.

"Tanrım," diye inledi. "Sana sarılarak uyuduğuma inanamıyorum." "Hiç bu kadar iyi uyumamıştım. Küçük kaşık olmak hoşuma gidiyor."

Annie hala inlerken Mac ona dönerek yüzünü ona çevirdi. Yüzünde kocaman bir gülümseme vardı ve bu gülümseme, alnına düşen dağınık sabah saçları ve az önce gördüğü karın kasları arasında...

Annie, okşama hareketinden dolayı her zamankinden daha fazla kafası karışmıştı. Neden bu kadar sevimli olmak zorundaydı ki?

"Aç mısın?" diye sordu, hala eğlenerek onu inceliyordu.

Annie, kaşıkla besleme olayını daha fazla tartışmak zorunda kalmadığı için o kadar rahatlamıştı ki, cevabının sonuçlarını düşünmeden evet dedi.

Mac'in gülümsemesi genişledi. "Harika. Kahvaltıya kalabilirsin."

"Kal kal kalmak mı? Bu bu senin evinde eviniz değil mi? Annie, onun mümkün olduğunca çabuk oradan gitmesini isteyeceğini düşündü.

Mac omuz silkti. "Tabii ki öyle. Şanslısın ki, insanları beslemek annemin en sevdiği şey."

"Ve buna, yatak odanda geceleyen rastgele kızları beslemek de dahil mi?"

"Şey, bilmiyorum. Bu ilk kez oluyor."

Bu ilginç bilgiyi paylaştıktan sonra Mac göz kırptı, yataktan kalktı ve Annie'yi tavana bakarak bu çocukla kendini neye bulaştırdığını ve bundan sonra ne yapacağını düşünürken bıraktı. Tabii annesiyle kahvaltı yapmaktan başka.

Mac, diş fırçası ağzında sallanırken banyodan kafasını çıkardı.

"Fazladan bir tane var," dedi, diş fırçasını işaret ederek. "Kahvaltıdan önce tazelenmek istersen."

Annie yüzünü kapattı, nefesinin kokusunun ne kadar kötü olabileceğinin yeni farkına vardı.

Mac gülerek dişlerini fırçalamaya devam etti. "Bu bir ima falan değildi. Sadece dişlerini fırçalamak isteyebileceğini düşündüm."

Annie inlemeye devam etti. Saçlarının dağınık olduğundan emindi, giyecek başka kıyafeti ya da makyaj malzemesi yoktu ve eve gidip kendini toparlamadan önce Mac'in annesiyle tanışmaya ya da onunla daha fazla zaman geçirmeye hazır hissetmiyordu. Bir plana ihtiyacı vardı. Mac hakkındaki düşüncelerini ve duygularını tamamen yeniden değerlendirmeli ve sonra bunlarla ne yapacağına karar vermesi gerekiyordu. Tüm bu olay Annie'yi tamamen dengesiz hale getirmişti. Ve dengesiz olmaktan hoşlanmazdı. Annie dengeli bir kızdı.

"Belki de gitmeliyim. Annen uyanmadan önce gizlice çıkabilirim."

Mac yine banyodan çıktı. "Hayır, saat yediyi geçti. O çoktan kalktı."

Annie ellerini yüzünden çekti. Sakinleşmek için derin bir nefes aldı ve burnuna domuz pastırması kokusu doldu. Mac haklıydı; gizlice çıkmak için fırsatı kaçırmıştı.

Oturup parmaklarıyla saçlarını taramaya ve bir şekilde düzeltmeye çalıştı. Dün gecedен kalma çantasını köşedeki sandalyenin üzerinde asılı buldu. Muhtemelen içinde en azından bir dudak kremi ve bir maskara vardı. Bunlar olmadan evden asla çıkmazdı. Tamam, belki de sorun yoktu. Belki biraz domuz pastırması yer, Mac'in annesiyle sohbet eder ve sonra buradan çıkıp bu tuhaf gecenin hiç yaşanmamış gibi davranırdı. Bu mümkün müydü, değil mi? Evet.

Yeni planını hazırlayan Annie, bacaklarını yataktan salladı ve Mac'in yanına banyoya gitti. Kapıda donakaldı ve Mac'in yüzüne su sıçratmasını izledi. Tüm bu sahne çok fazla samimiydi. Mac'in spor sevdiğini, insan olarak mümkün olduğunu düşündüğünden daha fazla kaslı olduğunu, bazen bir pislik olduğunu ve bazen de, dün geceyi hatırlayarak, çok tatlı olduğunu bilmenin dışında, onun hakkında gerçekten ne biliyordu ki? Ve şimdi burada, onun sabah rutinini izliyor, popüler bir erkeğin doğal ortamında gizlice onu gözetliyordu. En azından gerçeküstüydü ve tüm bu durum onu korkutuyordu çünkü, kendine dürüst olursak, Mac'i bu şekilde görmekten hoşlanıyordu ve, *tamamen* dürüst olursak, onu bu şekilde daha fazla görmek istiyordu. Uykulu ve dağınık, saçları biraz ıslak. Bu haliyle zararsız görünüyordu, sanki ona zarar veremezmiş gibi. *Hoş* görünüyordu. Bununla ne yapacağını ya da yapabileceği bir şey olup olmadığını bilmiyordu, ama her şeyi çözmek için kesinlikle dört saatten fazla uykuya ihtiyacı vardı.

Mac dikleşti ve aynada ona baktığını fark etti.

O yine o saçma sapan göz kırpma hareketini yaptı ve Annie, yanaklarının kızardığını kimse görmediği için bir kez daha rahatladı; her ona baktığında midesinin kelekler uçuğunu hisseden tek kişinin kendisi olduğu için minnettardı.

Bu durum giderek saçma bir hal almaya başlamıştı.

Yüzünü havluyla kuruladıktan sonra ona yedek diş fırçasını uzattı. Annie, onun dişlerini fırçalarken onu izleyeceği düşüncesinden dehşete kapıldı. Bu, çok fazla samimiyet gerektiren bir durumdu. Mac'in onu dişlerini fırçalarken ve *tükürürken* izlemesine izin veremezdi! O, Annie'nin tereddütünü açıkça hissetti, ona bir kez daha gülümsedi ve banyodan çıktı.

"Sana bir dakika vereceğim," dedi yatak odasından.

Annie rahat bir nefes alarak kapıyı kapattı. Neden bu konuda bu kadar garip davranıyordu? Bunların hiçbirisi büyük bir mesele olmak zorunda değildi. Dün gece aralarında fiziksel bir şey olmamıştı. Sadece sohbet etmişlerdi. Hepsi bu kadar. Bu, daha önce Hazel ve Logan ile milyonlarca kez yaşadığı bir şeydi. Gerçi, dürüst olmak gerekirse, ne Logan ne de Hazel onu bu kadar heyecanlandırmış, kafasını karıştırmış ve içini burkmuştu.

Karnında yavaş yavaş büyüyen paniğe odaklanmak yerine, dişlerini fırçalamaya, yüzüne soğuk su serpmeye ve kendisinin bir benzerine benzemek için çaba göstermeye odaklandı. Pişman olacağı bir şey yapmadan önce arkadaşlarına gerçekten ihtiyacı vardı. Çünkü burada olan her neyse, Annie bunun pişman olacağını zaten biliyordu.

Mac'i kahvaltı için merdivenlerden yukarı takip ederken, Annie bu sabahın tuhaf dostluklarının son günü olacağına karar vermişti. Annie'nin birçok arkadaşı vardı, planları vardı, bu kasabada bir geleceği vardı. Mac'in ise, onu tamamen telaşlandırma yeteneği dışında neyi vardı, bilmiyordu, ama Mac zaten ayrılacaktı, bu yüzden hissettiği bu çılgın duyguları derinlemesine incelemesinin bir anlamı yoktu. Kısa bir an için, aptalca lise aşkı olan Mac'in kendisine ilgi göstermesi fantezisini yaşamaya kendini kaptırmıştı. Ama hepsi bu kadardı, aptalca bir fantezi, ve Annie fantezilere kapılmazdı.

"Günaydın anne," Mac, ocaktaki tavadan cızırdayan pastırmayı çıkaran minyon kadına selam verdi. Kadın onlara dönerek baktı ve Annie, mutfak kapısında Mac'in yanında durarak ona nazikçe el salladı.

Annie, Mac'in annesini daha önce kasabada görmüştü elbette ve yıllar boyunca birkaç okul gezisine eşlik etmişti, ama Annie hiç onun evine gitmemişti ve aynı gerçeküstü hissi yaşıyordu.

Onun dişlerini fırçalamasını izliyordu. Sanki burada olmaması gerekiyormuş gibi.

Annesi, ikisinin yan yana durduğunu ve hala dün geceki kıyafetlerini giydiklerini görünce kaşlarını kaldırdı. Annie ayaklarını yerinden oynattı. Hiçbir şey olmamışken neden bu kadar suçlu hissediyordu? Üstelik ikisi de yetişkin insanlardı. Bir erkeğin evinde uyumak gibi şeyler yapmaya hakkı yok muydu? Gerçi bu bir erkeğin evi değildi. Bu, bir erkeğin *annesinin* eviydi, bu da durumu biraz değiştiriyordu.

"Misafiriniz olduğunu bilmiyordum," dedi, dikkatini Mac'e yönelterek.

Mac, annesinin keskin bakışları karşısında birdenbire kendinden emin olamayıp boğazını temizledi.

"Annie'yi tanıyorsun," dedi, sanki bu durumun tuhaflığını azaltacakmış gibi.

"Annabelle Andrews." Kaşları daha da yukarı kalktı. "İkinizin arkadaş olduğunu bilmiyordum."

Annie, "*Ben de bizim arkadaş olduğumuzu bilmiyordum*" demek istedi,

"Merhaba Bayan Sullivan, sizi tekrar görmek ne güzel" dedi. "

güzel olur sizi , , Annie, biraz biraz beklenmedik olsa da.

Bakışları tekrar oğluna döndü. "Umarım centilmen davranmışsındır," dedi keskin bir bakışla. "Ve *herkes* eğlenirse eğlenceli olur, bunu unutmamışsındır umarım. Banyo dolabında bolca var..."

"Biliyorum!" Mac, yüzünü buruşturarak annesini kesintiye uğrattı. Yüzü kıpkırmızıydı. "Biliyorum anne, ama durum öyle değil. Annie sadece bir arkadaş."

Mac'in annesi bu değerlendirmeye şüpheyle baktı, ama omuz silkti ve konuyu kapattı. "Peki, kim acıktı?" dedi ve ocaktaki tavaya geri döndü. "Pastırma ve yumurta yaptım, ama istersen Annie, krep de yapabilirim."

"Hayır, yumurta yeter, teşekkürler." Annie, Mac'in işaret ettiği masadaki yere oturdu.

Mac, Annie'nin omzuna hafifçe dokundu. "Kusura bakma," diye fısıldadı.

Annie hafifçe güldü. "Annen az önce sana evdeki prezervatiflerin yerini mi hatırlattı?" diye fısıldayarak cevap verdi.

Mac'in yüzü daha da kızardı, ama o da Annie ile birlikte güldü. "Evet, ve her iki tarafın da tatmin olmasını sağlamak için."

Annie, Mac'in sözleriyle yüzü kızarıırken daha da çok kıkırdadı. Mac ile *tatmin olmak* nasıl bir Şey olurdu acaba?

"Şimdi, ailemin seks konuŐmalarının benim için ne kadar korkunç olduğunu anladın," diye ekledi.

Annie burnunu çektirdi. Mac, yanındaki koltuğundan ona sırtıttı.

Bayan Sullivan, domuz pastırması, yumurta ve tostla dolu iki tabakla masaya geri döndü. Neyin bu kadar komik olduğunu sormak üzereymiş gibi görünüyordu, ama masaya yaklaşırken fikrini deėiŐtirmiŐ gibiydi. Bunun yerine, burada neler olduğunu tam olarak biliyormuş gibi onlara gülümsedi. Annie, ona olanları anlatmasını diledi.

Kahvaltının geri kalanını Annie'nin planları, yaklaşan tatiller ve Annie'nin ailesinin durumu hakkında sohbet ederek geçirdiler. Mac çoğunlukla sessizdi, ancak ilk gerginliğinin ardından Annie, annesiyle konuşmanın kolay olduğunu fark etti. Annesi nazik ve eğlenceliydi ve Annie her zaman yetiŐkinlerle konuŐmakta iyiydi.

"Mac küçükken bana çok bağlıydı," diyordu annesi. "Onu, market aliŐveriŐini yapmaya bile bırakamazdım, yoksa küçük başını koparacak gibi bağırırdı."

"Aww..." Mac inlerken Annie alaycı bir Şekilde dedi.

"Tamam anne, bugünlük beni zgn bir ana kuzusu gibi gösteren hikayeler yeter."

Annesi sevgiyle yanağını okşadı. "Annemi sevmenin yanlış bir yanı yok," dedi. "Ve bir dahaki sefere," diye Annie'ye dönerek ekledi. "Fotoğraf albümlerini getireceğim." Komplo kurarcasına göz kırptı.

"Harika olur. Onları görmek isterim," dedi Annie, geceyi geçirdikten sonra Mac ve annesiyle oturup sohbet edeceği bir sonraki seferin olup olmayacağını merak etse de. Bu pek olası görünmüyordu.

"Bunu kesinlikle yapmamıza gerek yok," dedi Mac, tabakları kaldırmak için ayağa kalkarken.

"Ama sen çok sevimli ve tombuldun." Annesi elinden tabakları almaya çalıştı. "Ben hallederim. Eminim ikinizin bugün için planlarınız vardır."

"Aslında, gerçekten eve gitmem gerek," dedi Annie, Mac bir sonraki harika fikrini söylemeden önce.

"Evet. Bu bulaşıkları senin için yıkamaya hazırım anne." "Tamam tatlım, teşekkürler. Zaten işe gitmem gerekiyor."

Mac eğildi, böylece ona yanağından bir öpücük verebildi, sonra mutfaktan çıkıp vardiyasına hazırlanmak için aceleyle gitti.

"Anneni seviyorum," dedi Annie.

"Evet, ben de onu seviyorum," dedi Mac, bulaşıkları lavaboda bırakarak. "O en iyisi, bu yüzden bu yıl ona mükemmel bir Noel hediyesi bulmam gerekiyor."

"Ona genellikle ne alırsın?"

Mac omuz silkti ve tezgaha yaslandı. "Genelde son dakikada bir şey ya da babam cömert hissediyorsa, satın aldığı bir şeye benim adımla yazdırır. Ya da bunun gibi saçma sapan şeyler. Hediye verme konusunda kendimi geliştirmemin zamanı geldi galiba."

Annie harika bir hediye seçiciydi. Bu onun özel yeteneklerinden biriydi, gerçekten gurur duyduğu bir şeydi. Ama buradan çıkıp Mac'ten uzaklaşmalı ve normal hayatına dönmeliydi. Ona yardım etmek için gönüllü *olamazdı*, ama bunu önermemek için tüm enerjisini harcıyordu.

"Her neyse," dedi Mac, "muhtemelen Noel pazarına geri dönüp güzel bir şey arayacağım."

Söyleme, Annie. Söyleme.

O gerçekten kendini tutmaya çalıştı. Ama bu çok kötü bir fikirdi! O, iyi bir fikir gelene kadar pazarda dolaşmaya devam edemezdi. Gitmeden önce bunu düşünmesi gerekiyordu. Pazar çok büyüktü. Bir plana ihtiyacı vardı. Onun yardımına ihtiyacı vardı.

"Seninle gelebilirim." Eh, işte bu kadar. Bunu, dün geceki karışık duygular ya da bu sabah Mac'in karın kaslarının uyandırdığı cinsel uyanış yüzünden yapmıyordu. Bunu, bu yıl güzel bir Noel hediyesini hak eden Mac'in annesi için yapıyordu. Ve belki biraz da karın kasları yüzünden.

Mac'in yüzü bu öneriye ışıldadı ve Annie'nin ondan uzaklaşmak için yaptığı plan suya düştü.

Biraz daha uzun süre bu hayali yaşayabilirdi. Bunun ne zararı vardı ki?

Onikinci Bölüm

Şimdi

Mac, Annie'yi eve bırakmayı teklif etmişti, böylece Annie diğer nedime işlerini halledebilecek ve Mac de hanı kontrol edebilecekti, ama beklendiği gibi, Annie'nin kontrol delisi eğilimleri hâlâ tam gaz devam ediyordu. Mac'in tek başına gitmesine güvenmiyordu.

Ve birkaç dakika önce Crystal'a çıkma teklif etmiş olmasına rağmen, Annie ile baş başa vakit geçireceği için duyduğu heyecanı bastıramıyordu. Hazel'ın doğum günü gecesi dışında, on yıldan fazla bir süredir ilk kez buna izin vermişti. Ve o gece daha başlamadan bitmişti.

Ona açıkça istediği alanı tanımaya çalışmıştı, ama böyle bir kasabada kaçınmak imkansızdı. Özellikle de Logan ile Iris'in teraryum yapımı dersinde dekoratif cam kaplarda küçük orman sahneleri yaratma konusundaki gizli aşkları sayesinde yakınlaşmış ve okulda hiç olmadıkları kadar iyi arkadaş olmuşlardı. Annie kaçınılmaz hale gelmişti. Her yerdeydi. Belediye toplantıları, Logan'ın evindeki tatiller, çiftçi pazarları, festivaller, okul bağış toplama etkinlikleri. Kadın her yerdeydi.

O bundan nefret etmiyordu, ama ne yazık ki, o ondan nefret ediyordu.

Onu suçlayabileceği de yoktu. Yıllar önce her şeyi mahvetmişti. Bunun farkındaydı ama, Tanrım, bu kadın ne kadar da kin tutuyordu. Annie, çocukken yaptığı şeylerden onu nasıl hala sorumlu tutabilirdi? Geri döndüğünden beri defalarca özür dilemeye, açıklamaya çalışmıştı ama Annie ona bu şansı bile vermemişti.

Mac, Annie'ye olan özlemini, onu dinlemediği için ona kızgın olmaya çevirmişti. Bu da tipik bir davranıştı.

Hana vardıklarında, ona karşı hem sinirli hem de onunla vakit geçirmek için can atıyordu.

"Bana daha sık içki ısmarlamalısın," dedi kamyonetten atlayarak.

Adam onun keskin bakışını görmezden geldi. "Ne, üzerime dökmek için mi?

Hayır, teşekkürler." Ön girişe doğru büyük adımlarla yürüdü.

"O tek seferlikti," diye itiraz etti Annie, yetişmek için aceleyle.

"İki kez," dedi, hanın büyük çift kapısında durarak. "Pub'da çalıştığım ilk gece barış teklif olarak sana aldığım birayı da sayarsan."

En azından bu konuda biraz utanmış ve hafifçe özür diler gibi görünüyordu.

"Doğru. Üzgünüm, o zamanı unutmuşum."

Diğeri ise (neyse ki) ılık bir kakaoydu, geçen yılki Noel ağacı aydınlatma töreninde ona almıştı, aralarındaki mutlu Noel anılarını geri getirmek için utanmazca bir girişimdi. Kakaonun kucağına düşmesi bu hayali çabucak sona erdirmişti.

"Evet, beni iki kez kandırırsan..." Kapıyı sertçe açtı ve kapıya asılı devasa yaprak dökmeyen çelenk sallandı.

"Kafeden bu yana neyin var?" diye sordu Annie, onun arkasına koşarak.

"Hiçbir şey canımı sıkmadı," dedi, sessiz lobide çok yüksek sesle. Şöminenin yanında ısınan birkaç misafir, yanlarından geçerken ona yan gözle baktı.

"Bazen bu küçük anı yolculukları, neden seninle vakit geçirmek istediğimi sorgulamama neden oluyor," dedi, resepsiyona yaklaşırken sesini alçaltarak.

Annie omuz silkti ama gözlerinde bir anlık acı belirdi. "Gidebilirsin. Bundan sonrasını ben hallederim." Tezgâhın üzerindeki gümüş zili çaldı, at kuyruğunu omzunun üzerinden attı ve onun yüzüne çarptı.

"Oh hayır, artık bu işe girdim. Ayrıca, Logan'ı kendine ait sanıyorsun ama o benim de arkadaşım ve onun sağdıcı olarak Nana'yı aramaya katılmalıyım."

Annie gözlerini devirdi. "Her neyse. Ve sen onun sağdıcı değilsin. Noah sağdıç."

"Peki. Onun daha alt düzey sağdıçlarından biri olarak, büyükannesini bulmak hala benim görevim."

"Sesini alçalt," diye tısladı Annie. "Onun kaybolduğunu bütün kasabanın bilmesine gerek yok."

"Peki neden?" Mac'e göre, ne kadar çok kişi bilirse, onu o kadar çabuk bulabilirlerdi.

Annie, bu çok açkımış gibi içini çekti. "Çünkü o zaman Jeanie ve Logan'a haber ulaşır ve düğünlerinden önceki günü dinlenerek geçirmek yerine stres içinde geçirirler. Ve bu, biz düğün ekibi olarak istediğimiz bir şey değil. Anladın mı?"

Mac omuz silkti. Hâlâ Annie'nin nedime görevini biraz fazla ciddiye aldığıni düşünüyordu, ama arkadaşının güzel bir düğün hafta sonu geçirmesini istiyordu. Annie'ye daha yakın eğildi. Logan'ın hatırı için.

"Tamam. Sır olarak saklayacağız," diye fısıldadı.

Annie onun yakınlığına titrediğinde, kendini beğenmiş bir gülümsemeyi engelleyemedi. İsteddiği kadar inkar edebilirdi, ama vücudu her zaman onu ele veriyordu.

"Tamam. İyi." Annie'nin sesi nefes nefese ve alçaktı, ve o anda Mac, Annie'nin neden onunla yalnız kalmak istemediğini anladı. Bu şekilde birbirlerinden nefret ediyor gibi davranmak çok zordu. Kendinden emin gülümsemesi daha da genişledi.

Jack arka odadan kırmızı papyon, ren geyiği desenli Noel yeleği giymiş ve saçları tek bir teli bile bozulmamış halde çıktığında, ikisi hala birbirlerine çok yakındılar. Mac, onunla aynı okula gitmedikleri için memnundu, çünkü muhtemelen onunla dalga geçecek ve şimdi özür dilemek zorunda kalacaktı.

Ama Jack ikisine de kocaman bir gülümsemeyle baktı.

"Merhaba! Sizi buraya ne getirdi?" Bakışları ikisi arasında gidip geldi ve Annie aceleyle Mac'ten uzaklaştı.

"Aslında Estelle'i arıyoruz," dedi Mac ve Annie, kimliklerini ifşa ettiği için ona bir bakış attı, ama sormazlarsa bu kadını başka nasıl bulacaklardı ki?

"Daha önce burada olduğunu duyduk ve ona kısa bir sorumuz var," diye ekledi Annie nazik bir gülümsemeyle.

"Hmm." Jack kaşlarını çattı. "Bir saat önce geldim, bu yüzden hala burada olup olmadığını bilmiyorum, ama düğün için bazı akrabalarının bizimle kaldığını biliyorum

düğün için bizimle kalıyor, bu yüzden mümkün olabilir."

"Oda numaralarını söyleyebilir misiniz? Akrabaları için?" diye sordu Annie.

"Şey... Muhtemelen vermemeliyim..." Jack, misafirlerin oda numaralarını vermenin ahlaki boyutlarını değerlendirirken, kapılar bir rüzgar esintisiyle açıldı ve büyük bir odun yığını taşıyan bir adam, hoş geldiniz paspasının üzerine ayaklarını vurdu.

"Oh, Gabriel orada." Jack'in yanakları kızardı ve Gabriel'in adı nefes nefese bir şekilde ağzından çıktı. "Belki Estelle'i görmüştür." Jack odun taşıyan adama doğru koştu ve Mac, Jack'in Annie'ye yakın olmak için her yere koştuğunda aynı şekilde görüldüğünü biliyordu. Jack bu adama aşıkta ve Mac onu çok iyi anlıyordu.

Jack'in cevaplarla geri dönmesini beklerken, arka odadan başka bir adam çıktı.

"Merhaba," dedi Annie, bu yeni gelen adama açıkça merakla bakarak.

"Merhaba," dedi adam utangaç bir gülümsemeyle. "Jack'i bekliyorum." "Burada yeni çalışan mısınız?"

"Aslında mimarım."

"Gerçekten mi? Ne ilginç! Han üzerinde bir çalışma mı yapıyorlar?" Annie, dirseklerini check-in masasının tezgahına dayayarak eğildi.

"Bunu tartışıyoruz," dedi adam. Yumuşak sesli, koyu çerçeveli gözlüklü biriydi ve Mac, Annie'nin ona bakışlarından pek hoşlanmamıştı.

"Ben Annie Andrews. Kasabadaki fırının sahibiyim," dedi ve elini uzatarak tokalaştı. "Dream Harbor'a hoş geldiniz."

"Elliot," dedi, Annie'nin elini sıkarak. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Annie elini bir an fazla tuttu. Mac'e bir bakış attıktan sonra, "Yarın akşam boş musun, Elliot?" dedi.

Mac, itiraz etmekten kendini alıkoymak için dilini o kadar sert ısırdı ki kanadı. Annie gerçekten onun önünde birine çıkma teklif mi ediyordu? Bu yeni bir alçalmaydı ve onun kaldıramayacağı bir şeydi.

"Ben... şey..." Adam kulaklarının ucuna kadar kızardı ve kekeleyerek, "Bir düğüne katılacağım" dedi.

"Oh, harika! O zaman orada görüşürüz," dedi Mac'e kendini beğenmiş bir gülümsemeyle, sonra Elliot bir kez daha müdürün ofisine kayboldu.

Mac bu küçük etkileşimi fazla uzun süre düşünmeye vakit bulamadan, Annie elini tuttu ve onu koridorda sürüklemeye başladı.

"Ne..."

"Şşş..." Konuk odalarının bulunduğu ilk koridordan keskin bir dönüş yaptı. "Biraz kendimiz bakarsak daha kolay olur," diye fısıldadı.

"Sen delisin, biliyorsun, değil mi?"

Durdu ve ona dönerek sert bir bakış attı. "Sadece her şeyin yolunda gitmesini istiyorum ve... O da neydi?"

"Ne neydi?" "Şşş!"

"Annie, yemin ederim, bir kez daha bana sus dersen..."

Tehditini bitirmeden, Annie tekrar elini tuttu ve onu en yakın malzeme odasına çekti. İçerisi zifiri karanlıktı ve limon kokulu Pledge kokuyordu.

"Annie..."

Tek bir parmak dudaklarına değdi ama, onun şerefine, onu susturmadı. Ve o, dudaklarında onun teninin hissi yüzünden çok içinde sessizce durmaktan başka bir şey yapamayacak kadar dikkatini kaybetmişti. Koridorda ne olduğu umurunda bile değildi. Onu Annie ile birlikte bu karanlık dolapta tutmaya devam ediyorsa, orada sonsuza kadar kalabilirdi.

Kapıdan sesler geliyordu. "Yarın için biraz gerginim."

"Ama sen o adama sıırıslıklam aşırıksın."

"Logan ya da evlilik konusunda endişeli değilim. Sorun *düğün* kısmı. Bu büyük bir olay. Her şeyin yolunda gitmesini ve herkesin iyi vakit geçirmesini istiyorum."

Mac o sesi tanıdığını biliyordu. Jeanie salonda biriyle birlikteydi ve Annie, Estelle'i aradıklarını bilmesini istemiyordu. Bu yüzden dolaba saklanmışlardı.

"Sen gelinsin. Tek endişelenmen gereken şey evet demek. Gerisini bize bırak."

"Teşekkürler anne. Dot teyzeyi gördün mü? Benim eski bir şeyimi getirmesi gerekiyordu..."

Koridorun sonundaki bir kapı açıldı ve sesler odaya girerken kayboldu.

Annie o kadar yakın duruyordu ki, Annie'nin rahat bir nefes aldığını yanağında hissetti. Annie parmağını onun dudaklarından çekti ve o parmağı tutup geri koymak istedi.

"Sana *söyledim*," diye fısıldadı, onu Annie'ye çok yakın durma sersemliğinden uyandırdı.

"Ne dedin?"

"Jeanie yarın için stresli ve bizim görevimiz bunun olmaması için elimizden geleni yapmak."

"Annesinin, kayıp kişilerin aranmasından bizim sorumlu olduğumuzu kastettiğini sanmıyorum. Bence gardırop sorunları ve sarhoş amca durumlarından bahsediyordu."

Annie öfkeyle nefes aldı ve karanlık olmasına rağmen ona gözlerini devirdiğini hayal edebiliyordu.

"Gitmeliyiz." Elini kapı kolunu bulmak için uzattı ama dar alanda koluna ve karnına dokundu. Daha kişisel bir yere dokunmadan önce bileğini tuttu.

"Hiç dinlenmez misin?" diye sordu, Annie'nin ellerinin nereye gitmesini istediğini düşünmek yerine.

"Öldüğümde

dinleneceğim." "Annie."

"Mac."

Elini hafifçe çekti ve şaşırtıcı bir şekilde Annie ona yaslandı, yanağını onun kalbinin üzerine bastırdı.

"Kalbin çok hızlı atıyor," diye fısıldadı. "Biliyorum."

Yine de, kız kıpırdamadı. Acı verici derecede mükemmel bir dakika boyunca kıpırdamadı. Sadece yüzünü ona yasladı ve parmaklarını onun parmaklarıyla iç içe geçirdi. Nefesi yavaşladı ve vücudu onun vücuduna yaslanarak gevşedi. O da riski göze aldı ve kızın başının üstüne masum bir öpücük kondurdu. Temas sırasında kızın çıkardığı yumuşak iç çekiş, onun son on bir yıldır hayalini kurduğu her şeydi.

Ama Annie ile ilgili her şey gibi, bu da uzun sürmedi. "Seni incittiğim için üzgünüm," diye mırıldandı.

Annie geri çekildi. "Bana zarar vermedin."

"Tanrım, Annie, özrümü kabul eder misin? Her şeyi mahvettim, tamam mı? Bir ay boyunca mükemmel bir ilişkimiz vardı ve sonra ben her şeyi mahvettim. Lütfen, devam edebilir miyiz?"

Yine kapı kolunu arıyordu.

"Özürüne ihtiyacım yok, Mac. Çünkü ben iyiyim. Bir milyon yıl önce bir ay boyunca birlikte takıldık ve artık benim için gerçekten önemli değil. Kapı kolu nerede?" Sinirden inledi.

"Önemli değilse, neden bana sürekli kızgınsın?"

"Senden hoşlanmadığım hiç aklına geldi mi?"

"Ha! Tamam, tabii, hayatım. Sen, ben ve bu kasabadaki herkes bana nasıl baktığını biliyoruz."

"Beni buradan çıkar." Her kelimeyi kapıya bir tekme atarak vurguladı.

Mac iç geçirdi ve kapı kolunu çevirdi. Annie dışarı fırladı ve neredeyse yüzüstü koridorda yere düşecekti. Aniden parlayan ışığa gözlerini kırptırırken, Annie halıdan ona öfkeyle baktı. Mac ona yardım etmek için elini uzattı ama Annie onu görmezden geldi.

"Estelle'i kendim bulacağım," dedi, ayağa kalkıp koridorda fırtına gibi ilerledi.

"Annie, bekle." Mac, onun uzun adımlarını takip etti.

"Biliyor musun Mac?" Ona dönerek, "*O kadar da* mükemmel bir ay değildi."

"Oh, gerçekten mi? O zaman öyle dememiştin." "O zaman birçok şeyi uydurmuştum."

Mac donakaldı. Annie'nin kastettiği şeyin, onun düşündüğü şey olamazdı. "Neden bahsediyorsun?"

Annie kaşlarını kaldırdı. "Sanırım ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun."

"Ama biz... ama sen... Ben sanıyordum ki..."

Ona kendini beğenmiş bir gülümseme attı. "Yanlış düşündün. Hoşça kal, Mac." Topuklarını döndü ve onu orada ağzı açık bırakarak, Annie hakkında bildiğini sandığı her şeyi yeniden değerlendirmeye başladı. O Aralık ayı hakkında. Kadınlar hakkında genel olarak.

Mac, Tulsa'da kazara karıştığı bir bar kavgasında yüzüne yumruk yediğinden beri yüzüne bu kadar sert bir yumruk yememişti.
Ama o yumruk bu yumruktan çok daha az acıtmıştı.

"Ne oluyor, Annie?"

Mac onu otoparka kadar takip etmiş ve birlikte buraya geldiklerini fark ettiği anda yanına ulaşmıştı. Böyle bir şey söyledikten sonra kaçmasına izin veremezdi. Ağzını kapalı tutmalıydı. Ama Mac'in yanında çok fazla zaman geçirdiğinde başına gelen buydu. Akli tamamen uçuyor ve çocukça davranışlara geri dönüyordu.

Ama Mac'in otoparkta onu kovalarkenki halinden hoşlanmamıştı. Aslında bunu oldukça tatmin edici bulmuştu, ki bu da elbette sorunun bir parçasıydı.

"Gitmeliyiz," dedi. "Şu anda bunu konuşacak vaktimiz yok."

"Tabii ki vaktimiz var." Mac ona yetişmiş ve onu kamyonetine sıkıştırmıştı. Sesi neredeyse bir hırıltı gibiydi. Başka biri olsaydı, kendini tehdit altında hisseder ve en sevdiği savunma manevrası olan dizini kasıklarına vurma hakkını kullanırdı, ama Mac'e karşı, onu daha da kızdırmak, sadece ona daha yakın olmak istediğini fark etti.

"Böyle bir bilgiyi verip sonra da öylece çekip gidemezsin," dedi. Geçen yıl kakaoyu onun kucağına döktüğünden beri onu bu kadar kızgın görmemişti. Öfkeli nefesleriyle göğsü her seferinde yükseliyor ve onun göğsüne baskı yapıyordu. Lanet olsun bu kış havasına. Neden bu kadar çok kat giyinmişti ki?

Annie, tüm bunlar onun için çok yorucuymuş gibi iç geçirdi, sanki Mac'i onun büyük aptal aracının arka koltuğuna atıp istediğini yapmak istemiyormuş gibi. "Ne dememi istiyorsun, bilmiyorum."

"Doğru olmadığını söyle," diye dişlerini gıcırdatarak söyledi. "Beni kızdırmak için söylediğini söyle."

"Bu konuda çok dramatik davranıyorsun."

"Dramatik mi? *Dramatik*. Bunca yıl sonra, birlikteyken eğlenmediğini söylemeye çalışıyorsun ve benim bunu kabullenmem mi gerekiyor?" "Eğlenmek" kelimesini söylerken sesi alçaldı ve Annie bunu ayak parmaklarına kadar hissetti.

Ama Mac'in kendisi üzerinde yarattığı etkiyi ona belli etmemesi için elinden geleni yapacaktı. Gözlerini devirdi ve fiziksel olarak mümkün olsaydı, Mac'in kulaklarından buhar çıkacağından emindi. "Seks *iyiydi*. Bundan fazlasını beklemiyordum. Genç ve deneyimsizdik. Gerçekten önemli bir şey değil."

Mac şimdi onun önünde volta atıyordu, otoparkta biriken ince kar tabakasında çizik izleri bırakıyordu. Kaşları çatılmış, ağzı sıkı bir çizgi halindeydi. Tüm dünyası altüst olmuş bir adam gibi görünüyordu. Bu tek itirafla Annie, geçmişlerini tamamen yeniden yazmış gibiydi. Ve Annie neredeyse bunun için üzülmüştü. Neredeyse *onun* için üzülmüştü. Neredeyse yumuşayıp ona gerçeğin geri kalanını söyleyecekti. Orgazm olmamış olsa da, Mac ile geçirdiği o gece hala hayatının en güzel gecelerinden biri olduğunu. Ama o bu gerçeği hak etmiyordu.

"Ben sandım ki... Ben sandım ki sen... Yani, ben sandım ki biz..." Mac, Annie'ye değil, kaldırıma doğru konuşarak volta atmaya devam etti. Sonunda başını kaldırdığında, yüzünde o kadar çok acı vardı ki, Annie'nin nefesi kesildi. "O gecenin bir anlamı olduğunu sandım." Hareket etmeyi bıraktı ve bakışlarının ağırlığı, Annie'yi vücudunun yaptığından daha sert bir şekilde kamyonun yanına yapıştırdı.

Yalan söyleyebilirdi. Ama bunun yerine kendini gerçeği söylerken buldu. "Bu bir şey ifade ediyordu," diye fısıldadı.

Bu itirafla Mac, Annie onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yaklaştı, ama ona dokunmadı. Annie gerçekten dokunmasını çok istiyordu.

"Öyle mi?" dedi.

"Evet. Bir anlamı vardı." Onun rahatladığını hissetti. "Bir daha deneyeyim," dedi, sesi gergindi.

"Tekrar denemek mi?"

O kadar yakındı ki, sözleri kulağına değiyordu. "Bir daha deneyeyim." Sesi alçaldı ve Annie'nin vücudunda, yağın karla hiçbir ilgisi olmayan bir titreme yarattı.

Kısa bir an için, Mac'in tekrar denemesine izin vermeyi gerçekten düşündü. Vücudu bunun nasıl bir şey olabileceğine çok meraklıydı. Başından ayaklarına kadar ateş basmıştı ve ona kendini bastırmak için ikisinin de paltolarını yırtıp atmasına yaklaşık otuz saniye kalmıştı. En son fırsatı bulduğunda ikisi de sadece on dokuz yaşındaydı ve o zamandan beri Mac'in birçok yeni beceri edindiğinden emindi. Belki de denemesine izin vermeliydi. Belki de bu çabayı *hak etmişti*. Nefret seks diye bir şey vardı, değil mi? Belki bunu yapabilirlerdi.

Ancak Annie'nin tek bir karakter kusuru varsa, o da gururuydu. Ve onun gururu onarılamayacak şekilde incinmişti.

"Ben de bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştüm," dedi, onun bakışlarına karşılık vererek. Burunları neredeyse birbirine değecek kadar yakındılar. "Sen beni sanki hiçbir anlamı yokmuş gibi terk edene kadar bunun bir anlamı olduğunu düşünmüştüm."

Mac irkildi. "Öyle olmadı," diye homurdandı.

Annie onun yüzüne gülerek, onu bir adım geri attırdı. "Öyle olmadı mı? Hatırladığım kadarıyla, bir anlaşmamız vardı ve sen hiç gelmedin."

"Annie, ben istedim."

"Kes şunu, Mac. Vaktim yok. Manikür ve pedikür randevum var, ayrıca büyükanne bulmam gerekiyor." Annie kapıyı açıp arabaya bindi ve Mac başka bir şey söylemeden kapıyı çarparak kapattı. O gün ondan yeterince dinlemişti. Yıllar önce ortaya çıkmak isteseydi, bunu yapardı. Şimdi hikayeyi yeniden yazmasına izin vermeyecekti. Sırf vücudu kandırılmıştı diye, geri kalanı da bu kadar kolay kandırılmayacaktı.

Tüm bu anılar kimseye bir fayda sağlamıyordu.

On Üçüncü Bölüm

Sonra

Bir saatten fazla bir süredir Noel pazarında dolaşıyorlardı ve dürüst olmak gerekirse, Mac Annie'nin gelmesine şaşırmıştı. Annie'nin yardım teklif etmesine de neredeyse aynı derecede şaşırmıştı. Birkaç gün önce birlikte uyandıklarında Annie açıkça çok korkmuştu. Ona sarılıp yatmış olmasından açıkça utanıyordu, ama Mac bunun tersi olmamasına rahatlamıştı. Eğer büyük kaşık olan o olsaydı, uyanmadan hemen önce ne hayal ettiğini çok net bir şekilde belli olurdu. Ve uyanırken ereksiyonunun Annie'nin kışına bastırılmış olması, onu bir daha asla göremeyeceğinden emin olmasını sağlayacaktı. Ve bu noktada, onu görmeye devam etmek istediğinden emindi.

"Biraz ara verelim mi?" diye önerdi.

Annie, atkısının üstünden pembe yanaklarıyla ona baktı ve onun zihni yeni planını düşünmeye geri döndü. Annie'yi öpmek, tercihen günün sonuna kadar. Bu, ülke çapında seyahat planını düşünmekten daha öncelikli hale gelmişti. Şu anda o plan çok daha az önemli görünüyordu.

Yine de nasıl yapacağı konusunda tam olarak emin değildi. Yatağında yanına döndüğünde onu öpmek istemişti — sanki rüyası bir şekilde gerçeğe dönüşmüş gibi. Ama yatakta onu öpmek çok fazla ileri gitmek gibi görünüyordu ve Annie bunu hoş karşılamayacaktı, özellikle de dişlerini fırçalamaktan bahsettikten sonra. Bu aptalca bir hareketti. Şimdi yataktan çıkmışlardı ve o hala onu öpmek istiyordu ama nasıl yapacağını hala bilemiyordu.

"Evet, mola iyi fikir. Dışarısı çok soğuk." Annie eldivenli ellerini birbirine sürttü.

"Isınma kulübesinde sıcak kakao içebiliriz," dedi.

"Mükemmel." Ona gülümsedi ve o da hemen o anda bunu yapmak istedi. Onun yüzünü ellerinin arasına alıp, ikisi de ısınana kadar dudaklarını dudaklarına bastırmak istedi, kakao gerekmeden, ama kalabalık yolun ortasındaydılar ve Annie, o bir şey yapamadan kulübeye doğru ilerliyordu. Diğer Noel alışverişçilerinin arasından onu takip ederek küçük geçici kakao kulübesine girdi. Kulübeden çok çadır gibiydi ve içi dışarıdan çok da sıcak değildi, ama en azından rüzgardan korunuyorlardı.

Masaya gidip kakaolarını aldılar ve arka köşedeki piknik masasında bir yer buldular. Diğer köşede yaşlı bir adam gitarıyla Elvis Presley'in Noel klasiklerini çalıyordu ve iki masada çocuklar ve ebeveynleri oturuyordu. Tam olarak romantik bir ortam sayılmazdı, ama Annie yanına sokulmuştu, bu yüzden Mac kendini oldukça iyi hissediyordu.

"Yeterince ısındın mı?" diye sordu.

Annie güldü. "Senden daha sıcak olduğumdan eminim," dedi. Mac hala şapka takmaya cesaret edemiyordu.

Ellerini kaldırdı. "Hey, en azından bugün eldiven giyiyorum."

Annie omzuyla ona hafifçe çarptı ve daha da yakınlaştı. "Eh, bu da bir ilerleme sayılır." Kakaosundan bir yudum aldı ve memnuniyetle hafifçe iç geçirdi. Mac, onu öptüğünde de böyle bir ses çıkaracak mı diye merak etti.

"Peki," dedi Annie, "annen..."

Bu, Annie'nin çıkaracağı seslerle ilgili tüm düşüncelerini yok etti.

"... başka ne sever?"

Şimdiye kadar Mac'in olası hediyeler için aklına gelen tek şey yemek pişirmekle ilgiliydi - Annie bunu hemen veto etti ve ona Noel için ev işleriyle ilgili bir şey alamayacağını söyledi - ya da her el sanatları masasında gördükleri yeni bir fular, ancak Annie bunu çok kişisel olmayan bir hediye olduğu için veto etti.

"O şunu sever..." Aklı durdu. Annie, ondan hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi ve Mac bundan nefret etti. Daha fazla düşündü, annesinin hoşuna gidebilecek başka bir şey bulmak için kafasını yordu. Şimdi buna ihtiyacı vardı.

Bu hediye, annesini ülke çapında araba yolculuğu planına ikna etmek için değil, Annie'yi öpebilecek kadar etkileme planında da giderek daha önemli hale geliyordu.

"Sanırım okumayı seviyor," dedi.

"Tamam, bu iyi. Bununla çalışabiliriz." Annie neşelendi ve Mac'in göğsü gururla şişti.

Şimdi tamamen ona yaslanmıştı, kolu onun koluna bastırıyordu ve bu ona, vücudunun onun vücuduna sarılmış halini hatırlattı, o kadar sıcak ve yumuşaktı ki. Mac'ten başka şeyler hakkında derin düşüncelere dalmış bir şekilde kakaosundan bir yudum daha aldı, oysa Mac'in tüm düşünceleri onun etrafında dönüp duruyor gibiydi.

"Sanırım Bernadette'in standında e-okuyucu kılıfları gördüm. Oradan bakabiliriz," dedi.

"Evet, evet, bu iyi bir fikir." Ama ikisi de çadırın korumasından ayrılmak için acele etmiyordu. Birbirlerine sıkıca sarılarak oturdular. Annie'nin uyluğunun sıcaklığı tüm dikkatini çekmişti. Adamın "Blue Christmas" şarkısını mırıldandığını zar zor duydu ve ailelerin dışarı çıktığını fark etmedi. Çadırın kendi küçük köşesinde yalnızdılar ve son birkaç gün gibi, sanki Annie ve o, önemli olan tek iki kişiymiş gibi hissettiler.

Sonunda, Annie kakaosunu bitirince yanına oturdu. Bankta ona dönerek oturdu ve Mac, belki de şimdi onun için doğru anın geldiğini düşündü.

"Sana bir şey sormam gerek," dedi.

"Tamam, ne olursa."

Mac biraz daha yaklaştı ve Annie'nin ağzına attığı bakışı umut verici bir işaret olarak algıladı.

"Ben sadece..." diye başladı ve sonra aptalca davranıyormuş gibi başını salladı. "Ben sadece..."

"Ne yapıyorsun?"

Annie'nin yanakları pembeye döndü. "Daha önce bir kızın yanında uyandın mı diye merak ediyordum. Yani bu benim için yeni bir şeydi ve tüm bu durumdan dolayı kendimi garip hissettim, sen de aynı şeyi hissettim mi diye merak ediyordum." Tüm durumdan açıkça utanmış bir şekilde tekrar başını salladı

. "Üzgünüm, muhtemelen önemi yok. Neden bir şey söylediğimi bilmiyorum."

"Birkaç kız oldu..." diye başladı.

"Tabii. Elbette. Elbette olmuştur. Sormamalıydım."

"Hayır. Hayır, yani, birkaç kızla çıktım, ama hiçbiri ile gece yarısına kadar oturup konuşmadım."

"Oh."

Onun yanaklarının bu söz üzerine daha da kızardığını görünce gülümsemeden edemedi. "Ve senin yanında uyanmayı seviyordum." Daha da yaklaştı.

"Öyle mi?"

"Tabii ki sevdim. Sevmemek için ne sebep var ki?"

"Bilmiyorum, belki de tüm bu durumu tuhaf buldun diye düşündüm, özellikle de sana sarıldığımda. Bunun ne olduğunu tamamen anladığımı ve kabul ettiğimi bilmeni istiyorum. Yakında ayrılacaksın ve bu sadece..." Sesi kesildi.

"Bu sadece ne?"

"Bu bir şey değil. *Biz* bir şey değiliz. Bizim hakkımızda tuhaf romantik fikirlerim olduğunu düşünmeni istemedim."

Mac sırttı. "Romantik fikirler mi?"

"Aman Tanrım." Annie yüzünü elleriyle kapattı. "Durumu daha da kötüleştirdim, değil mi?"

Mac, Annie'nin bileğini tutup elini nazikçe çekti. Ona gülümsedi. "Durumu daha da kötüleştirmedin. *Sen* bizim hakkımızda romantik fikirler kurmuyorsun belki, ama kim demiş ben kurmuyorum diye?"

Annie şaşkınlıkla gözlerini genişletti.

Şimdi kesinlikle onun şansydı ve bunu kaçırmayacaktı. Annie'nin nefesinin kesildiğini duyacak kadar ona yaklaştı. Mavi gözleri beklentiyle parlıyordu. Elini uzattı ve bir tutam saçını kulağının arkasına koydu, parmakları pembe yanağını okşadı ve umduğu o küçük iç çekiş geldi.

"Annie, ben..."

"Sullivan! Sullivan, sen misin?"

Eski takım arkadaşlarından birinin gür sesi çadırın içinde yankılandı.

Mac, sanki o sesi, o kişiyi ve tüm o felaket anı engelleyebilecekmiş gibi gözlerini sıkıca kapatarak yüzünü buruşturdu, ama Sean bunu umursamadı. Mac'in tüm hayatını mahvettiğinin farkında bile olmadan doğrudan onlara doğru yöneldi. En azından Mac'e öyle geliyordu.

Annie, Mac gözlerini açtığında, o kadar hızlı bir şekilde doğrulup bankta ondan uzaklaşmıştı ki, neredeyse başka bir masaya geçmişti.

Lanet olsun.

"Hey, dostum, burada ne yapıyorsun?" Mac, eski dostunu öldürmek istemiyormuş gibi, dostça davranmaya çalıştı. Aslında, bu olay bir hafta önce olsaydı, kasabaya geri dönen birini gördüğü için çok sevinirdi. Ama şu anda, Sean'ın ortadan kaybolmasından başka bir şey istemiyordu. Müzikal performansa çok ilgi duyuyormuş gibi davranan ve onunla göz göze gelmek istemeyen Annie'ye baktı.

"Beni bilirsin, ben yemek için buradayım." Sean bir torba patlamış mısır ve bir kutu çikolatalı şekerleme uzattı. O iri yarı bir adamdı ve takımdaki herkes tarafından hayatındaki en büyük zevkinin yemek yemek olduğu biliniyordu. Mac'in annesi, hayatındaki en büyük zevkinin insanları beslemek olduğu biri olarak, Sean'ın gelmesinden çok hoşlanıyordu. Sean, onun yaptığı her şeyi silip süpürürdü. Mac, Noel atıştırmalıklarıyla dolu olan adamı görünce gülmekten kendini alamadı.

"Değişmediğine sevindim."

"Hiç de bile." Sean sıırttı. "Ya sen?" "Noel alışverişi yapıyorum."

Sean'ın dikkati, Annie'nin kağıt kakao fincanının kenarlarını tırmaladığı yere kaydı. Mac nedenini bilmiyordu, ama Annie ile birlikte burada olduğuna dikkat çekmek istemiyordu. Bundan utandığı falan yoktu, ama bu ikisini birlikte görmek onu rahatsız ediyordu. Sanki Sean ona lisedeyken nasıl biri olduğunu hatırlatıyor ve Mac'in Annie'yi öpmeye bu kadar yaklaşamayacağını hatırlatıyordu. O adamı hatırlamak istediğinden emin değildi, özellikle de şu anda.

Mac boğazını temizledi. "Annie'yi tanıyorsun. O... şey... bana yardım ediyordu."

Annie başını kaldırıp Sean'a kısa bir gülümseme attı. Sean, onu hayatında hiç görmemiş gibi şaşkın görünüyordu, ama kibarca gülümsedi.

"Biyoloji dersini birlikte alıyorduk," diye hatırlattı Annie.

Sean güldü. "Biyoloji, evet, evet. O derse her zaman katılmıyordum."

Mac, Annie'nin gözlerini devirmekten kendini zor tuttuğunu hissedebiliyordu.

"Evet, anıları yad etmek eğlenceliydi, ama artık gitmem gerek." Ayağa kalktı ve Mac onu durdurmak istedi, ama onu yakalayıp omzuna atmaktan başka makul bir yol bulamadı, ki bunu yapmayacağı belliydi. Yine de bu fikrin bir çekiciliği olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi Mac, ama Annie çoktan ayağa kalkmış, bardağını çöp kutusuna atmış ve çadırın çıkışına doğru yönelmişti.

"Gerçekten eve gitmem gerek," dedi.

Mac onun peşinden gitmeden önce, Sean çoktan sırtını sıvazlayarak bu gece takımın diğer üyeleriyle takılma planlarından bahsediyordu ve Mac'in tek yapabileceği Annie'nin uzaklaşmasını izlemektir. Bu, yapmak istediği en son şey olmasına rağmen.

On Dördüncü Bölüm

Şimdi

Annie rahatlamış olmalıydı. Sonuçta bu, gününün en rahatlatıcı kısmıydı, gelinle birlikte manikür ve pedikür yaptırmak. Ayakları küvette, köpükler tam gaz, oturduğu masaj koltuğu boynundaki gerginliği gidermek için elinden geleni yapsa da, Annie hiç de rahatlamamıştı. Bunun başlıca nedeni, dikkatinin hâlâ otoparkta Mac'in yanında olmasıydı. Randevusunun tam da o otelde olduğunu fark ettiğinde kendini tam bir aptal gibi hissetmişti ve Mac'in onu çağırmasına rağmen arabadan inip spa'ya koşmak zorunda kalmıştı. Mac, onu eve bırakmak isteyip istemediğini sormak için birkaç kez mesaj atmıştı ama Annie bunları özenle görmezden gelmişti.

Ama şimdi burada, şu anda en iyisini yapmaya çalışıyordu, oysa aklında tek düşünebildiği, konuştuklarında Mac'in yüzündeki yıkılmış ifade, ona yaslanarak hissettiği baskı ve en önemlisi, onu orada ne kadar çok istediğiydi.

Kafasını salladı. Dünyadaki en sevdiği insanlarla kutlama yapması gerekiyordu ve Mac'in bunu mahvetmesine izin vermeyecekti.

"Ee, Haze," dedi, yanındaki arkadaşına dönerek. "Büyük gününden önce tüm bunları kaçırdığın için pişman mısın?"

Hazel gülümsedi ve şampanyadan bir yudum daha aldı. "Çok eğleniyorum," dedi. "Ama düğünüm tam da istediğim gibiydi."

"Öyleyse, bizi terk ettiğin için seni affediyorum."

"Sizi terk etmedim. Spontane davrandık." Annie'nin arkadaşının düğününü kaçırdığı için daha fazla üzülmemesinin nedeni de buydu. Hazel'in mutlu ve spontane olması buna değdi.

"Anlat bize," diye Kira, tırnaklarını boyattığı yerden seslendi. Yanında Jeanie vardı, Annie dolapta saklanırken sesinden çok daha rahat görünüyordu. Ama Annie de dolap olayını düşünmüyordu. Ve Mac'in hızla atan kalbine yanağını dayadığında nasıl hissettiğini de kesinlikle düşünmüyordu.

Hayır. O, beyaz, düğün öncesi eşofmanıyla süslenmiş güzel geline odaklanmıştı. Kitap kulübünün hediyesi olan eşofmanın arkasında "*Bride*" (Gelin) yazıyordu.

"Gerçekten çok romantikti," dedi Hazel, düğün gününden bahsederken her zamanki gibi hayranlık dolu gözlerle. "Aruba'da tatildegdik ve Noah bir gün önce bana evlenme teklif etmişti. Her şeyi planlamıştı, nikah memuru ve diğer her şey hazırdu. Şehre gittik ve küçük dükkanlardan birinde beyaz bir sundress seçtim. Resepsiyon, saçıma takmam için çiçekler ayarladı ve Noah, rüzgârda dalgalanan saçları, çilli ve güneşten yanmış yanakları ile keten düğmeli gömleğiyle çok yakışıklı görünüyordu. Sonra gün batımında sahilde sadece ikimiz vardık ve birbirimize ne kadar çok sevdiğimizi söyledik."

Odadaki tüm kadınlar, manikürcüler dahil, Hazel'ın hikayesine iç geçirdiler. Annie bu hikayeyi daha önce duymuştu, ama her seferinde onu etkilediğini itiraf etmek zorundaydı.

"Kulağa mükemmel geliyor," dedi Kira.

"Sonra haftanın geri kalanını otel odalarında saklanarak anlaşımayı tamamladılar," diye ekledi Annie ve Hazel'ın yanakları pembeye döndü.

"O da mükemmeldi," dedi.

"Evet, eminim öyleydi!" dedi Kira ve tüm kadınlar güldü.

"Peki ya sen? Ne zaman kardeşimi dürüst bir adam yapmayı planlıyorsun?" Jeanie, kaşlarını kaldırarak Kira'ya dönerek sordu.

"Önce ona sorması gerekmez mi?" diye sordu Iris, Annie'nin yanındaki koltuktan. Jeanie, Iris'in düğün törenine katılmamasına rağmen gelmesi için ısrar etmişti. Ayrıca annesini, birkaç kuzenini, çalışanı Crystal'ı ve kitapçıdan Lyndsay ile Alex'i de davet etmişti. Öğleden sonra spa'nın tamamını kiralamışlardı.

Belki Dot ve Estelle bir yerlerde sauna ya da masaj odasındaydılar? Annie ayrılmadan önce bunu kontrol etmeliydi.

"Şey, teknik olarak..." Kira konuşmaya başladı, ama Jeanie araya girdi. "Ona defalarca sordu," dedi.

"Öyle mi?!" Annie koltuğundan neredeyse zıplayacak gibiydi. Nasıl olur da bunu bilmiyordu?

Kira omuz silkti. "Evet, teknik olarak sordu. Ne zaman harika bir gün geçirse, '*evlen benimle, tatlım*' deme gibi tuhaf bir alışkanlığı var."

Kira'nın Bennett'in derin sesini taklit etmesi, herkesi tekrar kıkırdamaya başladı.

"Ama bence ciddi değil."

"Ciddi." Jeanie kararlıydı.

"Evlenmek *istediğim*den bile emin değilim!" Kira ısrar etti.

Iris elini karnının üzerinde gezdirdi. "Bence buna gerek yok. İkiniz birlikte mutluyunuz, önemli olan tek şey budur."

"Haklısın," dedi Kira başını sallayarak ve omuzlarını hafifçe silkti. "Belki bir gün evet derim ve o zaman ne yapacağını görürüm."

Annie gülerek başını salladı. "Zavallı Bennett."

Kira, tırnaklarını bozmamaya dikkat ederek elini salladı. "Oh lütfen, o adam gayet iyi."

"Evli olsun ya da olmasın, senin için dünyanın sonuna kadar gider," dedi Jeanie.

Kira gülümsedi. "Evet, biliyorum. O tam bir hazine."

"Tamam, *bu* düğün hakkında daha fazla şey duymak istiyorum," dedi Iris. "Tabii ki yemekler hakkında her şeyi biliyorum. Archer aylardır bundan bahsediyor. Ama başka ne planladınız? Herkes ahırın hazır halini görmek için can atıyor, Kira! Prova yemeğinde bile muhteşem görünüyordu."

"Biliyorum! Yarın görmek için sabırsızlanıyorum!" diye araya girdi Jeanie.

Kira gülümsedi, ama Annie yüzündeki gerginliği görebiliyordu. Arkadaşının bu planı hayata geçirmek için son altı ay boyunca ne kadar çok çalıştığını biliyordu. Bennett ile birlikte çiftlikte gizli bir hazine bulduklarından beri, tüm çabalarını ahır bir etkinlik mekanına dönüştürmek için harcamışlardı. Ve şimdi,

Annie, bunu başarmanın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu.

Ama başaracaktı. Annie bundan şüphe duymuyordu.

"Muhteşem görünecek," dedi. "Ahır düşündüğümde çok daha büyük ve Kira tadilatı yönetirken harika bir iş çıkardı. Her şey beyaz: beyaz masa örtüleri, beyaz mumlar, beyaz ışıklar. Kırmızı çiçeklerle süslenmiş bir kış harikalar diyarı... Seçtiğin çiçeklerin adı neydi, Jeanie?"

"Beyaz anemonlar ve kırmızı şakayıklar. Daisy de masalara çam dalları ekleyecek."

"Tamam," dedi Annie. "Görünüm tamamen yerinde."

Kira ona teşekkür etmek için gülümsedi. "Evet, mükemmel olacak."

Iris sandalyesine yaslandı ve gözlerini kapattı. "Kulağa çok güzel geliyor."

"Ve gelinlik," diye ekledi Hazel. "Son prova nasıl geçti?"

"Çok iyi gitti. Annem de gelebildi ve sadece biraz ağladık."

"Emin misin?"

"Tamam, çok ağladık, ama bu benim hayal ettiğim her şeydi!"

Jeanie, Iris'e telefonunu uzattı, böylece elbisenin fotoğraflarını görebilsin. Annie, onu bulduğunda yanındaydı. Elbise, ona kış prensesi gibi gösteren, üst kısmı dar ve önü derin V kesimli, muhteşem, kabarık bir tasarımdı. Dantel sarmaşıklar ve çiçekler, korse ve eteğin yanı sıra uzun kollarda da uzanıyordu. Logan kesinlikle çıldıracaktı.

"Vay canına, Jeanie, bu elbiseyle muhteşem görüneceksin," dedi Iris ve Annie de aynı fikirdeydi.

"Öyle." Annie boğazının düğümlendiğini hissedebiliyordu.

Hazel uzanıp elini sıktı. "Henüz ağlamaya başlayamazsın."

Annie başını salladı. "Haftalardır ağlıyorum."

"Birini getiriyor musun?" Şu anda ayak parmaklarını yapan Francine sordu ve herkesin dikkatini Annie'ye çevirdi. "Çünkü yeğenim..."

"Seni burada durduracağım, Fran. Birini aramıyorum."

Jeanie, Hazel, Kira ve Iris inanamayan gözlerle Annie'ye bakarken, dört kişi de ona dönüp baktı.

"Ne?"

"Bir etkinliğe eşin olmadan gideceksin ve Mac de eşsiz olacak," diye işaret etti Jeanie.

"Bunun ne alakası var anlamıyorum." Annie bu sorulara cevap vermeyi ya da Mac'in ona ulaşmak için otoparkta koşarak geldiğini düşünmeyi reddetti. Ya da onun giyeceğinden emin olduğu seksi takım elbiseyi giymiş halini görmek nasıl bir his olurdu?

Jeanie, konuyu daha fazla zorlamayacakmış gibi omuzlarını hafifçe silkti, ama sonra yine de zorladı. "Sadece, bu tür etkinliklerde ikinizin de yalnız olmasının nadir bir durum olduğunu söylüyorum. Bu iyi bir fırsat olabilir gibi görünüyor..."

"Ne için iyi bir fırsat, Jean Marie?"

Jeanie, tam adının kullanılmasına burun kıvrırdı. "Bilmiyorum. Barışmak için iyi bir fırsat."

"Kızgınlık yok. Hiçbir şeyi gömmemize gerek yok ve kesinlikle gereğinden fazla birbirimizin yanında olmamıza da gerek yok. Sana söz verdiğim gibi, elimden gelen en iyi davranışı sergiledim, ama söz verebileceğim *tek şey* bu."

"Tamam, tamam." Jeanie, yeni boyadığı tırnaklarıyla teslim olduğunu gösteren bir hareket yaptı. "Teşekkür ederim."

Jeanie konuyu kapattı ve kızlar daha acil meselelere döndüler, örneğin düğünden önce gelini görmek gerçekten kötü şans mıydı, çünkü Jeanie bu gece damadından ayrı uyumaya niyeti yoktu.

"Bence önemi yok," diye Iris de katıldı ve Kira da aynı fikirdeydi. "Sadece gelinliğini görmediği sürece," diye Hazel ekledi.

"Gelinliğini damadıyla birlikte alan kadın böyle diyor," dedi Jeanie gülerek.

Hazel omuz silkti. "Seçmeme yardım etti, ama birlikte sahilde olana kadar beni gelinlik içinde görmedi. Sürpriz olması güzel, sence de öyle değil mi?"

"Bence bu çok romantik. Sen koridorda yürürken onu gelinlik içinde ilk kez görmesi," dedi Kira, tırnaklarına üfleyerek.

"Logan çok ağlayacak," dedi Annie. Iris ona şaşkınlıkla baktı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"O adamın içi yumuşacık. Kesinlikle ağlayacak." "Noah ağladı mı?" Iris, Hazel'a döndü.

"Gözyaşları vardı," diye onayladı ve herkes yine iç geçirdi. Yetişkin erkekleri ağlatmanın bu kadar tatmin edici olan yanı neydi?

"Tamam, hepimiz anlaştık. Bu gece Logan'la yatabilirim, ama o beni elbiseyle göremez."

"Doğru," dedi Kira. "Bu iyi bir uzlaşma gibi görünüyor."

"Zaten geleneklere uymaya pek inanmıyoruz," dedi Iris, karnını işaret ederek Hazel ve Kira'ya gülümsedi.

Hazel gülerek şampanya kadehini kaldırdı, ama Annie yanındaki ahşap masaya vurdu. Kimsenin düğünü ya da başka bir şeyi, bebekleri ve ilişkileri de dahil olmak üzere, uğursuzlukla bozmasına ihtiyacı yoktu. Hâlâ Estelle'i bulamamış ve gizli düğün tatlısını bitirememişti. Daha fazla kötü şansa tahammülü yoktu. Tırnakları kurur kurmaz, bu sefer tek başına dışarı çıkacaktı. Arkadaşlarının mutluluğu gibi daha önemli şeylerden dikkatini dağıtan birine ihtiyacı yoktu.

"Düğünden önceki gece gelini görmemek gerekmez mi?" diye sordu Bennett, dart tahtasına yaklaşarak sırasını beklerken. Damadın bekarlığa veda gecesi için istediği şeyi yapmak üzere pub'daydılar: hamburger yemek, bira içmek ve dart oynamak.

Logan alaycı bir şekilde, "Bu gece nişanlımla yatmazsam ne olayım," dedi.

Noah onun sırtını sıvazladı. "Haklısın. Zaten kim o eski geleneklere ihtiyaç duyar ki? Siz ikiniz bir yıldır birlikte yaşıyorsunuz, yani o tren çoktan kaçtı."

"Hazel'ı otele geri götürmeden önce evlenmek için otel odasından zar zor çıkan adam böyle diyor."

"Hey, sürüklemek falan yoktu. O kendi isteğiyle geldi," dedi sırtarak.

Mac güldü ve birasını bir yudum daha içti. Dışarı çıktığına memnundu. Dikkatini başka yere yöneltmesi gerekiyordu. Annie'nin sözleri bütün gün onu rahatsız etmişti. *Birçok şeyi sahteydim.* Sonra da sanki hiçbir şey olmamış gibi manikür yaptırmaya gitti.

Estelle'i bulamadığını ve bu konuda ne yapacaklarını gerçekten bilmediğini söylemeye gerek bile yok. Damada söylemeye niyeti olmayan küçük bir ayrıntı.

Buna rağmen, erkeklerle dışarı çıkmaktan mutluydu. Lisedeki arkadaşlarının çoğuyla iletişimi kopmuştu ve şaşırtıcı bir şekilde, geri taşındığında ilk olarak Logan ona ulaşmıştı. Artık tek bir yere yerleşmiş olduğu için tekrar sağlam arkadaşları olması güzeldi, ancak Annie'nin onu sürekli görmek zorunda kalmasından rahatsız olduğunu biliyordu. Ya da belki de *özellikle* Annie'nin rahatsız olmasından dolayı. Bir süreliğine, sadece onun yanında olmakla Annie'nin kendisine karşı olan duygularını yumuşatabileceğini, onu terk eden çocuktan farklı olduğunu anlayabileceğini düşünerek kendini kandırmıştı, ama Annie çok inatçıydı.

Bu konuyu zorlayabilir miydi? Muhtemelen. Yıllar boyunca, bu konuyu zorlayıp tüm saçmalıklarını ortaya çıkarmalarını talep edebileceği pek çok fırsat vardı. Ama o zaman, onun kendisini gerçekten nefret ettiğini ve asla affetmeyeceğini kabul etmek zorunda kalacaktı. Bu yüzden, en azından bugüne kadar bu konuyu zorlamamıştı. O, artık geçmişlerini görmezden gelemeyecekleri bir duruma getirmişti: çünkü geçmişi değiştirmişti.

Ben birçok şeyi sahte yaptım.

"Mac?"

"Ne?" Annie'yi, karanlık dolapta ağzına dokunan yumuşak elini ve sonrasında söylediği her şeyi aklından çıkarmaya çalışarak başını salladı.

"Sıra sende," dedi Bennett.

"Tamam." Mac kabinden çıktı ve Noah'dan dartları aldı. Pub'ın arka köşesindeydiler, bir grup öğretmen yıl sonu partisi yaptığı ve oldukça çekişmeli bir gizli Noel Baba oyunu oynadığı kalabalık ana yemek salonundan uzaktaydılar.

Burada ortalık ılınca bir hal almıştı. Yeni yılda Amber'a zam yapmayı aklına not etti.

İlk dartını attı ve tahtayı tamamen ıskaladı.

Noah ve Logan ikisi de ona dönüp baktılar. "Dostum, o neydi yle?"

Mac başını salladı. "Berbat bir atış." Bir sonraki dartı attı, ancak dart tahtaya zar zor ulaştı ve dış halkaya çarptı.

"Her şey iyi mi?" diye sordu Logan sordu, bir bir bir endişe endişe dolu bir bakışla koyu renkli kaşlarını çatarak sordu.

"Her şey yolunda." Mac son dartı fırlattı ve dart duvardan sekti.

"Vay canına," diye soluk soluğa Noah. "Seni daha önce hiç bu kadar kötü oynarken görmemiştim."

Mac bunu önemsememeye çalıştı. "Olur böyle şeyler."

"Sana olmaz," diye ısrar etti Noah ve ne yazık ki haklıydı. Mac, hayatının yıllarını babasının pubında ve diğer birçok pubda geçirirken iyi olduğu bir şey varsa, o da dardtı. Ve Noah'ı bu oyunda defalarca yenerek, iyi olmadığını iddia edemeyecek kadar çok gece geçirmişti.

"Boş ver," dedi Mac ve masaya geri döndü. Bennett yeni bir tur bira ile geri dönmüştü ve Archer da onlara katılmıştı.

"Hey, ne kaçırdım? Bakıcıyı beklemek zorunda kaldım."

"Logan düğünden önceki gece Jeanie ile yatacak ve Mac'te bir sorun var," dedi Noah.

Archer kaşlarını kaldırdı. "Vay canına."

"Bende bir sorun yok," diye ısrar etti Mac, ama o anda her şeyin ters gittiğini hissediyordu. Yıllarca, Annie ile arasında hiçbir şey olmadığını kendine inandırarak yaşamıştı. Her şeyin abartılmış bir gençlik hayali olduğunu düşünmüştü. Sonra buraya geri dönmüş ve mahvolmuştu, çünkü Annie tam da hatırladığı kadar mükemmeldi. Ama Annie onu istemiyordu ve o da hayatına devam etmek için elinden geleni yapmıştı. Burada bir hayat kurmuştu. Başka kadınlarla çıkmış, işini büyütmüştü. Lanet olası *arkadaşlar* edinmişti. Sonra bir sabah Annie ile vakit geçirmiş ve Annie, ondan uzak durma kararlılığını yok etmişti.

Düzgün düşünemiyordu.

Ve kesinlikle dart oynayamazdı.

"Sabahı Annie ile geçirdi," dedi Archer. Eğer Mac'in bir bebeği olmasaydı, ona yumruk atabilirdi.

"Gerçekten mi?" dedi Noah.

"İlginç..." "Kim söyledi bunu?"

"Iris. Senin ve Annie'nin bu sabah Y'ye baskın yaptığınızı söyledi."

"Sizi kafede birlikte görmüşler," diye ekledi Ben, bir yudum bira içerek. Bu yetişkin erkekler, sözde arkadaşları, dedikodularıyla kitap kulübünden daha kötüydüler.

"Tanrım. Bu kasabada herkesin haberi olmadan hiçbir şey yapamazsın."

Archer güldü. "Bu doğru, ama siz birlikte ne yapıyordunuz? Onun sana yaklaşmana izin vermediğini sanıyordum."

Mac başını salladı ve bir yudum daha bira içti. Bu, kabul etmek istediğinden daha doğrudu.

"Bu sabah onun dairesindeydim," Noah, kesinlikle gerçekleşmemiş olaylar hakkında sorular sormaya başlamadan önce ona sert bir bakış attı, "Logan'ın kol düğmelerini almaya gitmiştim. Arabasının benzini bitmişti. Ona birkaç işinde yardım ettim. Hepsi bu."

"Hepsi bu mu?" Bennett şüpheyle sordu. "Evet, hepsi bu. İşler."

Kimse buna inanmış gibi görünmüyordu, ama Mac'in yüzündeki tehditkar ifade yüzünden konuyu kapatmışlardı.

"Tamam dostum, sen ne dersen o."

"Zaten buraya benim hakkımda konuşmaya gelmedik," dedi Mac, bira şişesiyle Logan'ı işaret ederek. "Buraya, özgürlüğünün son gecesini geçiren arkadaşımız için geldik."

Logan gözlerini devirdi. "Özgürlüğün son gecesini demek saçmalık," dedi. "Buraya geldik çünkü ben bir pub burgeri ve bira istedim ve siz de benimle gelmenize izin verdiğim için şanslısınız."

Mac gülümseyerek başını salladı. Hepimizin tanıdığı ve sevdiği huysuz herif işte buydu.

"Logan ve Jeanie'ye," dedi Archer, şişesini kaldırarak ve diğerleri de onu takip etti.

"Logan ve Jeanie'ye!" dediler hep birlikte.

"Tebrikler dostum." Mac arkadaşının sırtını sıvazladı. "Teşekkürler," dedi Logan. "Burada olduğunuz için çok mutluyum."

Noah gözlerini siler gibi yaptı. "Şimdi bize duygusal davranma. Beni ağlatacaksın."

Bennett güldü ve Mac masaya biraz daha yiyecek almak için kalktı. Geri döndüğünde Iris, Archer'ın kucağına oturmuştu.

Kalp atışları hızlandı. Buradaki tüm kızlar burada mıydı?

"Hey Iris, burada ne yapıyorsun?" diye sordu ve bir tabak patates kızartmasını onun önüne kaydırıldı.

"Harika," dedi Iris, hafifçe iç çekerek. "Canım çok çekmişti."

"Sana patates kızartması yapabilirim," diye mırıldandı Archer.

Iris, onun şakağına bir öpücük kondurdu. "Seni ve yemeklerini seviyorum, ama evde patates *kızartması* yapamazsın ve ben tam da bunu istiyordum," dedi ve çıtır çıtır patates kızartmalarından birini ağzına attı.

Archer omzunu öptü. "Tamam, tatlım."

"Jeanie, evde buluşacağını söylememi istedi," dedi Iris, Logan'a dönerek. "Önce ailesiyle akşam yemeği yiyecekti."

Logan başını salladı.

"Demek sen de bunun kötü şans olduğunu düşünmüyorsun," dedi Iris. "Düğünden önceki gece birlikte yatmak."

Logan başını salladı. "Tabii ki kötü şans olduğunu düşünmüyorum. Jeanie benim için tek ve saçma bir batıl inanç yüzünden ondan uzak bir gece geçirmek istemiyorum."

Iris gülümsedi. "O da aynı şekilde düşünüyor."

Logan başını sallayarak onayladı, dudaklarında mutlu bir gülümseme belirdi. Bir an için Mac, içinden gelen hissi tanımlayamadı, ta ki bunun kıskançlık olduğunu fark edene kadar. Arkadaşlarını kıskanıyordu. Logan'ın Jeanie konusunda bu kadar emin olmasından kıskançtı. Archer'ın kucağında güzel ve hamile kız arkadaşının olmasından kıskançtı, Noah'ın ise hayallerindeki kızla çoktan evlenmiş olmasından kıskançtı; bir de Bennett vardı, günlerini Kira'ya o kadar adanmış geçiriyordu ki, başka hiçbir şeye ihtiyacı yokmuş gibi görünüyordu.

Arkadaşının düğününden önceki gece, Mac'e bir ton tuğla gibi çarptı. Belki de o da bunu istiyordu.

Yıllarca kendini aksine ikna etmeye çalıştıktan sonra.
Arkadaşlarının sahip olduğu şeyi istiyordu.
Ve ne yazık ki, bunu kiminle istediğini çok iyi biliyordu.

On Beşinci Bölüm

Sonra

"Annie!" Kız kardeşi Charlotte, heyecandan nefes nefese yatak odasının kapısından içeri daldı.

Annie iç çekerek kitabından başını kaldırdı. "Kapıyı çalmadan mı giriyorsun?" Annie'nin evinde olduğu kadar çok kardeşin olduğu bir evde bu fikir gülünçtü, ama kız kardeşi onun mahremiyetine saygı duysa iyi olurdu. Mahremiyet gerektiren bir şey yaptığı da yoktu. Öğleden sonra pazarda Mac tarafından kenara itilmesinden beri, rahat bir akşam geçirmek için odasına çekilmişti. Bir yığın kitap, bolca Noel kurabiyesi ve nihayet evden ayrılan ablası sayesinde kendine ait bir oda ile hazırды.

Charlotte gözlerini devirdi ve uzun sarı saçlarını omzunun üzerinden attı. Annie'nin en küçük kardeşi olmasına rağmen, on üç yaşında olmasına rağmen kendini çok havalı sanıyordu.

"Bu çok önemli, kapıyı çalmaya vaktim yok! *Mac Sullivan* kapıda." Charlotte'un onun adını söyleme şekli, Mac'in onun son K-pop tutkusu olduğunu düşündürürdü. Küçük kız kardeşi onun kim olduğunu nereden biliyordu ki? Bazen bu kasaba, kendi iyiliği için çok küçük oluyordu.

Ama onun adının geçmesi Annie'nin dikkatini çekti. "Şu anda kapıda mı? *Bizim* kapımızda mı?"

"Evet! Kapımızda. Babamızla konuşuyor."

Annie'nin kanı dondu. "Şu anda babamızla mı konuşuyor?"

"Evet, sana anlatmaya çalıştığım şey bu! Kapıyı çalmak için çok önemliydi!"

Annie, en son çıkan polisiye romanını keyifle okuduğu yatağından atladı ve giydiği kıyafete baktı.

Baştan aşağı, uzun fermuarlı ve ön cepli bir tatil tulumu giymişti.

"Mac'in bu halini göremem!"

Kız kardeşi tiksintiyle burnunu kırıştırdı ve Annie'ye kıyafetin ne kadar kötü olduğunu doğruladı. Ama sonra sanki bu konuda yapılacak bir şey yokmuş gibi omuz silkti. "Babam onunla konuşmaya devam etmesini istemiyorsan, giyinmek için vaktin yok."

Annie inledi. Bu hiç de istediği bir şey değildi. Babasını seviyordu, gerçekten seviyordu, ama adam herkese uzun uzun konuşma eğilimindeydi ve haftanın birçok utanç verici olayından sonra, Annie'nin en son istediği şey Mac'in babasıyla uzun ve garip bir sohbete girmesi idi.

"Ne hakkında konuşuyorlar?" diye sordu, odasında çılgınca bir şeyler, ren geyiği temalı olmayan herhangi bir şey bulmak için etrafına bakındı.

Charlotte omuzlarını hafifçe silkti ve Annie'nin yatağının ucuna oturdu. Bu özel dramaya olan ilgisini çoktan kaybetmişti. "Bilmiyorum. Onları bıraktığımda, Pats'in playofflara kalabilmesi için tüm olası yolları tartışıyorlardı."

"Tamam, o kadar da kötü değil." Futbol güvendeydi. Ama Mac ne zamandır buradaydı ve kimse ona söylememişti? Bazen bu evde o kadar çok insan olurdu ki, ziyaretçiler kaosun içinde kaybolurlardı.

Charlotte, Annie'nin bilmediği bir şeyi biliyormuş gibi hafifçe sırttı.

"Ne oldu?"

"Oh," dedi Charlotte, uzun sarı saçlarını küçük parmağıyla kıvrarak, "Madison'ın da orada olduğunu söylemeyi unuttum mu?"

"Aman Tanrım!" diye inledi Annie. Mac'in on altı yaşındaki kız kardeşi ile konuşması, Mac'in babası ile konuşmasından çok daha kötüydü. Maddie, Mac'e Annie'nin son on yılda yaptığı tüm utanç verici şeyleri anlatma fırsatı bulmadan, bir an önce oraya gitmesi gerekiyordu.

Charlotte'un peşinden koşarak odasından çıktı, Annie'nin odasından çaldığı kurabiye kutusunu kolunun altına sıkıştırmıştı. Annie o kadar hızlı gidiyordu ki neredeyse tökezleyip merdivenlerden baş aşağı düşecekti ama son anda kendini tutmayı başardı. Düşmek yerine

düşmek yerine, son iki basamaktan kayarak Mac'in önüne aniden düştü.

"İşte burada," dedi babası, sanki saatlerdir onu arıyormuş gibi, oysa kimse ona misafiri olduğunu söylememişti.

"Buradayım," dedi Annie. "Ama sen burada ne yapıyorsun?" Soruyu Mac'e yöneltti ve onun pijamalarını eğlenerek incelemesini görmezden gelmeye karar verdi.

"Annabelle, kaba olma. Mac selam vermek ve bize mutlu Noeller dilemek için uğradı!" dedi babası.

Annabelle, Mac'e kaşlarını kaldırdı ve Mac sıırttı. "Evet, Annabelle, sana mutlu Noeller dilemek için uğradım."

"Ben de ona, Noel'de ağaca tırmanmaya çalıştığın ve ağacın üstüne devrildiği hikayeyi anlatıyordum," dedi Maddie, Annie ile aynı tulumu giymiş olarak kanepede otururken. İkisi de deli gibi görünüyorlardı. Neyse ki babası onun giydiği kıyafeti giymemişti. Onun yerine, sade bir kazak giymişti. Önünde dev bir Noel ağacı olan ve cebindeki düğmeyi açtığında gerçek ışıklarla parlayan bir kazak. Eğer Maddie haklıysa ve Mac o öğleden sonra gerçekten ona öpücük vermek için eğilmişse, bu küçük ziyaretten sonra bir daha denemeyeceği kesindi.

"O yıl daha doğmamıştın bile," dedi Annie.

Maddie omuz silkti. "Bu hikayeyi yeterince dinledim ve çok komik."

"Bu konuda ona katılıyorum," dedi Mac gülerek ve Annie, Madison'ın gözüne kestirdiği süveteri ödünç alıp asla geri vermemeyi kafasına koydu.

"Tamam, hikaye zamanı bitti. Artık herkese mutlu Noeller dilediğine göre, eve gidebilirsin." Mac'i elinden tutup ön kapıya doğru sürükledi.

"Onu kovmana gerek yok. Kalabilir," dedi babası, ama Annie o gün Mac'ten bıkmıştı.

"Evet, ona Noel Baba'nın kucağına işediğin zamanı anlatamadım bile," dedi Maddie, gözlerinde şeytani bir parıltıyla.

Annie, "seni sonra öldüreceğim" bakışını attı. Gözünü diktiği süveteri unut, artık Maddie'nin dolabındaki çoğu şeyi bağışlayacaktı. Tabii ki iyi bir amaç için.

"Çık dışarı!" dedi Annie, en yakınındaki botları giyip bir ceket kaparak Mac'i kapıdan dışarı itti ve çıkarken kız kardeşine bir kez daha sert bir bakış attı.

"Hoşça kalın, Bay Andrews. Hoşça kal, Maddie," dedi Mac, Annie kapıyı arkalarından çarparak kapatırken. Annie ona dönüp bakarken, Mac hala gülümsüyordu.

"Burada ne işin var?" diye tısladı.

"Seni o tulumla görmekten hoşlanmanın yanı sıra?" diye gülümseyerek sordu. "Ve seninle ilgili pek çok güzel hikaye duymaktan?"

Annie bugün artık utanmayı reddediyordu. Omuzlarını geriye doğru çekerek, sanki giydiği kıyafetten gurur duyuyormuş ve kız kardeşinin ona anlattıklarından hiç de rahatsız olmamış gibi davrandı.

"Rahat," dedi. "Ve o hikayeler çok abartılı." "Rahat görünüyor."

Ona cehenneme gitmesini söyleyecekti, ama adam samimi görünüyor ve sevdiği tatil figürlerine işlediği konusunda tek kelime bile etmeye cesaret edemezdi. Bu yüzden onu hemen ön verandasından kovmadı.

"Burası çok rahat, ama gerçekten, burada ne işin var?" "Seni görmek istedim."

Annie gözlerini kırptı. "Beni bugün zaten gördün."

"Bir sınır mı var? Bugünkü Annie kotamı doldurdum mu?"

"Hayır..." Bir bit yeniği olmalıydı. İkisi de sıkıldığında ya da Mac'in yardıma ihtiyacı olduğunda bir şeydi, ama neden şimdi onu görmek istesin ki? "Bu gece arkadaşlarınla dışarıda olacağını düşünmüştüm."

Mac omuz silkti. "Muhtemelen daha sonra onlarla görüşeceğim. Ama daha önce yapmak istediğim bir şey vardı ve fırsat bulamadım."

"Hala hediye mi arıyorsun? Yarın tekrar dışarı çıkıp aramaya devam edebiliriz, eğer hala yardımına ihtiyacın varsa..." Mac ona yaklaşıncaya Annie sözünü kesmişti.

"Hayır, hediyeyle ilgili değil." Elini yüzüne koydu ve başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı.

Annie neler olduğunu fark edince "Oh" diye içini çekti. Macaulay Sullivan onu öpmek üzereydi. Çılgın ailesinin yarısıyla tanıştıktan sonra bile. Tatil ren geyiği gibi giyinmiş olmasına rağmen.

Başını eğdi ve dudakları Annie'nin dudaklarına değene kadar yaklaştı. Annie, ağzından çıkan küçük iç çekişten neredeyse utanacaktı, ama sonra bugün utanmaktan vazgeçtiğini hatırladı. Kollarını Mac'in boynuna doladı ve onu kendine çekti. Mac'in gülümsediğini hissedebiliyordu.

"Bu iki şekilde de sonuçlanabilirdi," dedi, geri çekilmeden, ağzına karşı yumuşak bir sesle konuşarak. "Ya hoşuna giderdi ya da yüzüme yumruk atardın."

Annie'nin gülümsemesi onun gülümsemesiyle buluştu. "Ben varım."

Mac inleyerek öpücüğü derinleştirdi. Dudakları onun dudaklarına bastırdı, kolları Annie'nin belini sardı ve Annie onun kollarında eridi.

Fanteziler genellikle beklentileri karşılayamaz. Mac'i öpmek öyle değildi. Mac'i öpmek fantezinin çok ötesindeydi.

Aralık havası etraflarında soğuktu, ama Mac sıcaktı. Dudakları onun dudaklarında sıcaktı, dili onun dilinde kayıyordu, elleri kalçalarına yapışmıştı. Annie artık soğuğu hissetmiyordu. Tek hissedebildiği Mac'ti. Öpücük, sanki Annie'nin fikrini değiştireceğini bekliyormuş gibi nazikçe başlamıştı. Ama şimdi öpücük, Mac'in doymak istiyormuş gibi yavaş ve derindi, sanki bunu yapmayı düşünüyormuş ve şimdi fırsatını bulduğu için bunu boşa harcamayacaktı. Mac geri çekildiğinde, Annie nefes nefese kalmıştı.

Mac'in dudakları eğri bir gülümsemeye dönüştü. "Şey, ben daha iyi hissediyorum," dedi.

Annie parmak uçlarıyla dudaklarını okşadı. Hâlâ oradaydılar. Bu deneyimden sonra değişmiş gibi hissetse de, hâlâ onun dudaklarıydı.

Annie hala bir cümle kurmayı başaramamışken, "Seni yakında tekrar görebilir miyim?" diye sordu.

"Tabii," dedi Annie, sesi tuhaf, boğuk bir fısıltıdan ibaretti ve bu Mac'in gülümsemesini daha da genişletti.

"Harika. Sonra mesaj atarım. İyi geceler, Annabelle," dedi ve dönüp gitti. Annabelle o kadar şaşkın kalmıştı ki, ona öyle hitap etmemesini söylemeyi unuttu. Nefret ettiğini sandığı çocukla hayatının en güzel öpücüğünü yaşamıştı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Eve döndüğünde, pencereden onu izleyen kız kardeşlerinin kendini beğenmiş, sırıtan yüzlerini gördü. Her şeyi görmüşlerdi ve bunu ona asla unutturmayacaklardı. Kapüşonunu taktı ve eve doğru ağır adımlarla yürüdü. Maddie ve Charlotte'un onu bütün gece eziyet edeceğini biliyordu, ama yüzündeki gülümsemeyi silemiyordu.

On Altıncı Bölüm

Şimdi

Lanet olası kar, lanet olası sertleşmeyen kraliyet kreması, lanet olası en iyi arkadaşım, lanet olası Aralık ortasında evlenmeye karar verdi!

Grip olup ona yardım edemediği için lanet olsun George'a.

Annie derin bir nefes aldı, fırınının açık kapısında dururken kar taneleri önünde uçuşuyordu. Neredeyse bir saattir kar şiddetli bir şekilde yağıyordu. Sabahki hafif kar yağışı, manzarayı bozan bir karmaşaya dönüşmüştü. Hava çoktan kararmıştı, bu imkansız görünüyordu çünkü Logan ve Jeanie'nin düğün pastası yerine yaptığı zencefilli evin son rötuşlarını yapmak için biraz geç kalmıştı ve şimdi, bir şekilde, çok geç olmuştu. Ve karanlık. Ve karlı.

Mac onu spada bıraktığından beri saatler geçmişti, *olaydan* saatler sonra. Orgazm itirafı ağır bir darbe olmuştu. Bunu biliyordu ama Mac bunu hak etmişti. Onun yarım yamalak özürlerine ihtiyacı yoktu ve o zamanlar onu ne kadar incittiğini ya da şimdi hala ne kadar acı çektiğini bilmesine kesinlikle gerek yoktu. Kimsenin bunu bilmesine gerek yoktu. Yetişkin bir kadın olarak, gençliklerinde yaşanan bir olaydan hala bu kadar etkilenmiş olması çok utanç vericiydi.

Annie, onun mesajlarına cevap vermedikten ve Hazel'dan araba istediğinden beri, ondan haber almamıştı. O da Nana'yı bulamadığını düşünüyordu. Asıl sorun Mac ve özürleri değil, hala kayıp olan Nana ve onun olası suç ortağı Dot Teyze idi. Annie, kasabadaki yaşlıların en sevdiği yerleri aramıştı

ve kadınlar hiçbirinde değildi; ve şimdi gerçekten ne yapacağını bilmiyordu.

Ve bu lanet olası zencefilli evi Kira'nın çiftliğine götürmek zorundaydı. Bu gece ahırda kurulumda yardım edeceğine söz vermişti.

Bir kez daha derin bir nefes aldı.

Annie paniğe kapılmayacaktı çünkü Annie, fırıncılığını, arkadaşlıklarını ve mükemmel olma ihtiyacını mükemmel bir şekilde dengeleyebilen yetkin ve başarılı bir iş kadınıydı.

Kapıyı çarptı ve dükkânın sıcaklığına geri döndü. Bunu yapabiliirdi. Bu korkunç zencefilli evi çok dikkatli bir şekilde teslimat kamyonetine taşıyabilir, kayıp düşmeden ve sonra da muhtemelen hiç tehlikeli ve ölümcül olmayan yollarda Kira'nın çiftliğine kadar dikkatli bir şekilde sürebilirdi.

Sorun yoktu.

Tek ihtiyacı olan, küçücük bir Noel mucizesiydi.

Fırının arkasındaki çalışma masasının üzerinde duran evin etrafında daireler çizdi. Evi, kaldırıp gerektiğinde istediği yere taşıyabilmek için ahşap bir platform üzerine inşa etmişti, ama bu işin iki kişi tarafından yapılması gerektiği açıktı. Bir daire daha çizdi. Bu ev çok büyüktü. Logan'ın çiftlik evinin zencefilli kurabiye ve kraliyet kremasından yapılmış tam bir kopyasıydı. Bunu tek başına nasıl taşıyacaktı? Hem de karda?

Jeanie ve Logan'ın zencefilli kurabiye versiyonları ona şüpheli bakışlarla baktılar.

"Yapabilirim," dedi onlara. "Sadece doğru açıyı bulmam lazım." Evet, fırıncıların kendi yarattıkları ürünlerle konuşmaları normaldir. Tamamen normaldir.

"Sadece..." Annie, çatının bir parçasını devirmeden evi kollarıyla sarmaya çalışmak üzereyken, ön camına gelen bir gürültü dikkatini dağıttı.

"Bu da neydi böyle?" Diye iç geçirdi ve mağazanın önüne geri döndü. Fırınların ısı ve dışarıdaki soğuk hava nedeniyle camları buğulanmıştı, bu yüzden camın ötesinde sadece karanlık bir silüet görebiliyordu.

"Oh, ne güzel, gizemli bir yabancı, tam da ihtiyacım olan şey." Elini kullanarak camda küçük bir daire açtı. Karanlık siluet, gizemli bir yabancından çok daha kötüydü.

Bu, ona çok tanıdık gelen bir baş belasıydı. Mac camın arkasından ona sırtarak baktı.

Noel mucizeleri buraya kadarmış! Annie fırının kapısına doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

"Onu buldun mu?"

"Maalesef hayır. Logan'ın çiftliğinde Henry ile konuşmak için durdum. Nana ve Dot'un bir kuzenlerini ziyarete gittiklerini düşünüyord gibiydi. Ama bu karla bu gece geri dönemeyeceklerini düşünüyorum."

Annie hayal kırıklığıyla içini çekti. Estelle ve Dot'un ne yapmaya çalıştıklarını bilmiyordu, ama ne yazık ki Mac haklıydı. Bu karla, yollar temizlenene kadar hiçbir şey yapılamazdı.

"O zaman burada ne işin var?"

"Pub'dan çıkıyordum ve ışıklarının hala açık olduğunu gördüm." "Ee?"

"Yani, sokağın geri kalanı dükkanlarını kapattı."

"Yerel iş raporu için teşekkürler, ama onların kapandığını zaten biliyordum." Açık kapı eşiğinde eğilerek, unla kaplı önlüğünün üzerinde kollarını kavuşturdu. Mac sokak lambasının ışığında duruyordu, kar koyu saçlarına ve geniş omuzlarına konmuştu.

Onun arkasını görmeye çalıştı. "Orada bu kadar önemli ne yapıyorsun?"

"Fırın işleri."

Kaşlarını kaldırdı. "Fırın işleri mi?"

"Evet. Burası bir fırın."

Onun kahkahası soğuk havaya bir nefes püskürttü. Onu içeri davet etmeyecekti. Mac'in kendisine tekrar yaklaşmasına izin vererek bunu zaten çok fazla yapmıştı. Bir yerde sınır çizmesi gerekiyordu: bu sınır, fırının eşiği de olabilirdi.

"Bu arada, isim değişikliğini beğendim," dedi, yeni tabelayı işaret ederek.

Annie ona isteksizce teşekkür etti. Fırın yıllar içinde birçok değişiklik geçirdi; yeni adı en sonuncusuydu. Noel pazarındaki küçük masasından bir çevrimiçi mağazaya geçmişti, mutfağı ebeveynleri ve kardeşleriyle paylaşıyor ve yine de siparişlerini yerine getirmeyi başarıyordu. Beş yıl önce bu dükkânı kiralamak için kredi onayı aldığı anda, hayatının en güzel günlerinden birini yaşamıştı. Ama Mac bunların hiçbirini için burada değildi.

Ona, neden The Gingerbread Bakery'nin kendi işi için daha iyi bir isim olduğunu düşündüğünü tartışmaya niyetli değildi.

"En yakın arkadaşının düşününden önceki gece geç saatlere kadar burada olmanı gerektirecek kadar önemli ne var?"

"Bütün gün oldukça meşguldük, hatırladın mı? Ayrıca, bu düşün için."

"Pasta mı?" diye sordu, ilgisi uyandı. Annie bu evle ilgili planlarını tamamen gizli tutmuştu. Sadece gelin, pastayı, krema sevmeyen damada hediye olarak zencefilli evle değiştirdiklerini biliyordu.

"Bir bakayım," dedi, kapıya doğru yavaşça yaklaşarak.

"Olmaz."

"Hadi ama Annabelle. Bana göster."

"Bana Annabelle deme *Macaulay*."

Bu kez onun kaşlarını çatma sırasıydı ve Annie bu tepkiye güldü. "Sağdıç olarak, pastayı önceden kontrol etmek benim görevim."

"Sen hala sağdıç değilsin. Ve bu kesinlikle sağdıçların görevleri arasında yer almıyor."

Mac omuz silkti. "Logan striptizci istemedi, başka ne yapabilirdim ki?"

"Tabii ki striptizcileri istemedi. Adam krema bile istemedi. Sanki neşeye alerjisi var gibi."

Mac'in gözleri parladı ve Annie, çok önemli bir bilgiyi ifşa ettiğini çok geç fark etti.

"Logan krema sevmiyor mu?" İkisi de kapı girişinde sıkışana kadar yaklaştı. "Ne yaptın, Annie?" Nefesleri birbirine karışarak küçük bir buhar bulutu oluşturdu. "Beni içeri al." Gözlerini ona dikti ve sanki çok şey istiyor gibiydi.

fırına girmekten çok daha fazlasıydı. Daha önce *tekrar denemeyi* teklif ettiği aklından geçti.

"Lütfen," diye ekledi, bakışları dudaklarına kaydı ve geri döndü. Annie tereddüt etti, bu sinir bozucu adamın yanında her zamanki gibi kararlılığı zayıfladı.

Sorun şu ki, Annie daha önce yalan söylememişti, tam olarak değil. Belki ona orgazm yaşatmamıştı, ama bu seksin iyi olmadığı anlamına gelmiyordu. İlk seferinde ona karşı tatlı ve şefkatli davranmadığı anlamına da gelmiyordu. Şimdi aralarında seksin nasıl olabileceğini düşünmediği anlamına da gelmiyordu. Sanki vücudu on bir yıl önce onunla seks yapmış ve beyni o zamandan beri bunu sürdürmüş gibiydi.

Başını ona yaklaştırdı, nefesi yüzünde hoş bir sıcaklık yarattı. Gözleri kapandı.

"Lütfen, Annie."

Elini onun göğsüne koydu ve gözlerini açıp onun gözlerindeki açlığı gördüğünde, nefesinin kesilmesinden zevk aldı. Açlık, umutla karışmıştı. Ve o eli daha sert bastırıp itmeden önce neredeyse kendini kötü hissetti.

Mac karda kayarak geriye doğru savruldu, kaydı ve kaydı ama Annie'nin büyük hayal kırıklığına uğramasına rağmen ayakta kaldı.

Ayakları yere basar basmaz yüzüne yine o iğrenç sırıtış geri dönmüştü, ama *lütfe*n dediği zamanki ciddiyeti çoktan kaybolmuştu.

"Üzgünüm Mac, bu gece striptizci yok, gizlice bakmak da yok. Eve gitsen iyi olur. Dikkatli sür!" Annie elini sallayarak veda etti ve kapıya doğru dönmek üzereydi ki Mac'in sözleri onu durdurdu.

"Onu minibüse nasıl taşıyacaksın?"

Kahretsin. Bu soruyla onu köşeye sıkıştırmıştı.

"Yaptığın şeyi mahvetmek istemezsin, Annie. Gelin ve damadı hayal kırıklığına uğratmak istemeyeceğini biliyorum."

Kahretsin.

Tabii ki gelin ve damadı hayal kırıklığına uğratmak istemiyordu. Bütün gün bu düşünün sorunsuz geçmesi için çaresizce uğraşmıştı. Ne tür bir canavar bunu ister ki?

gelin ve damadı hayal kırıklığına uğratmak mı? Annie seçeneklerini hızla değerlendirdi. Mac'e cehenneme gitmesini söyleyebilirdi, ki bu gerçekten çok istediği bir şeydi, sonra da çok büyük ve çok kırılgan zencefilli evi minibüse kendisi yükleyip, lanet şeyi düşürerek Jeanie'nin Logan'a verdiği gizli hediye mahvetme riskini göze alabilirdi ya da... bu pisliğin kendisine yardım etmesine izin verebilirdi.

Ugh.

"Peki," dedi omzunun üzerinden bakarak fırına geri döndü. "Ama bunu sadece Jeanie için yapıyorum."

Arkasını dönüp bakmadı ve Mac'in onu arka odaya kadar takip eden ayak seslerini duydu.

"Kahretsin." Zencefilli evin yanına koştu. "Bu lanet olası çatı uçları sürekli kayıyor. Kraliyet şekerlemesini çok ince karıştırmış olmalıyım," diye mırıldanarak hasarı onarmaya koyuldu. "Sadece biraz daha... biraz daha..." Biraz daha şekerleme sürdü ve neredeyse bitirmişti... geri adım atarak yaptığı işi değerlendirmek istediğinde Mac'in sert göğsüne çarptı.

Mac, onu sıkıca kendine doğru çekerek kollarından tuttu.

.

"Çok güzel," diye fısıldadı. Sesi alçak ve hayranlık doluydu.

.

"Evet, şey," dedi, onun kollarından kurtulmaya çalışarak. "Lanet olası çatı sürekli çöküyor."

"Evet, şey," dedi, onun kollarından kurtulmaya çalışarak. "Lanet olası çatı sürekli çöküyor."

"Mükemmel olması gerekmez."

Ona dönerek baktı. "Ha! Sanki beni tanıımıyormuşsun gibi."

Mac'in bakışları onu delip geçti, gözleri sanki onu gerçekten tanıdığı tüm yolları düşünüyormuş gibi tekrar ağzına kaydı. Annie'nin yüzü onun bakışları altında kızardı.

"Tabii ki seni tanıyorum, Annabelle," dedi ve Annabelle hemen tehlikede olduğunu anladı. Bütün bu olayın en kötü yanı buydu. Adam onu tanıyordu. Sorun da buydu. Adam kendini beğenmiş bir şekilde gülümsedi ve devam etti. "Sevdiğin insanlar için özel olmasını istediğin için bu evi tam olarak istediğin gibi yapmak için günlerdir çalışıyorsun. Ve tüm bunları yaparken, tüm kasabanın Noel kurabiyesi siparişlerini hazırlıyor ve nedime görevlerini yerine getiriyordun."

bir şekilde insan avı da dahil, ve seni tanırıysam, ki tanırıyorum, muhtemelen kız kardeşlerin Noel alışverişine çıkarken yeğenlerinin yarısına bakıcılık yapıyordun. Ve bu görevlerin her birine tüm kalbini koyuyordun. Her şeyin mükemmel olmasını istiyordun çünkü mükemmel olmanın insanlara onları sevdiğini gösterdiğini düşünüyordun ve bir parçan, mükemmel olmasan seni daha az seveceklerine inanıyordu.

Annie zorlukla yutkundu. Kahretsin.

Bu kasabadan hiç ayrılmadığı, beş yaşından beri aynı insanlarla takıldığı, güvenli olduğunu düşündüğü zamanlarda bu adama kendinden çok fazla şey gösterdiği için başına gelen buydu.

Mac ona doğru adım attı ve çenesini kaldırarak gözlerine bakmasını sağladı.

"Ayrıca, günün bu saatlerinde saçını çok sıkı çekmekten başının ağrıdığını ve saatlerce ayakta durmaktan ayaklarının ağrıdığını biliyorum, ama sen asla şikayet etmezsin."

Annie nefes alamıyordu. Bu küçük konuşma, kelimenin tam anlamıyla ciğerlerindeki havayı çalmıştı.

"Ve biliyorum ki bir parçan beni affetmek istiyor ama bunu yapmak için çok inatçısın."

Onun şaşkın ifadesine karşılık, yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme yayıldı. Ona daha da yaklaştı, böylece sözleri dudaklarına değdi. "Ama şansına, ben de en az senin kadar inatçıyım. Ve henüz pes etmedim. Bugün erken saatlerde yaptığın küçük itiraf, bana daha da fazla motivasyon verdi. Artık on dokuz yaşında değilim Annie ve kadınları tatminsiz bırakmam."

Annie zorlukla yutkundu. *Kahretsin*. Kendini zorlayarak bir adım geri attı, bu adamdan, sırtışından ve onun iç dünyasını şaşırtıcı derecede doğru bir şekilde anlamasından uzaklaşmak için. Çünkü her konuda haklıydı, ama özellikle de onu affetmediği ve affetmeyeceği konusunda. Ve odaklanması gereken şey, onun çok cazip teklifi değil, *buydu*.

"Sadece şu lanet şeyi minibüse yüklememe yardım et," diye homurdandı. Mac, onun üzerinde yarattığı etkiyi çok iyi bildiği için kıkırdadı.

"Elbette, hayatım. Senin için her şeyi yaparım. Ama minibüsü alamazsın." "Neden alamayayım?"

"Çünkü seni ben götüreceğim."

"Hayır, sürmeyeceksin."

"Evet, ben götüreceğim. Yollar berbat ve benim kar lastiklerim var." Annie sinirinden neredeyse kükreyecekti.

"Peki."

Bu adam onun Noel mucizesi ise, Noel Baba'ya, bebek İsa'ya ya da sorumlu kişiye şikayette bulunmak isterdi, çünkü buradaki tek mucize, düğün bitmeden Mac'i öldürmemesi ya da öpmemesi olurdu.

Ve her iki seçenek de eşit derecede yanlış bir karar gibi geliyordu.

On Yedinci Bölüm

Sonra

"Neye bakıp duruyorsun?" dedi Charlotte, Annie'nin geldiklerinden beri on ikinci kez salonun arkasına bakış attığını fark etmiş gibi.

"Hiçbir şeye."

Bu bir yalandı. Annie, Mac'i orada gördüğünden oldukça emindi, ama belki de halüsinasyon görmüştü. Onu öptüğünden beri, onu her yerde gördüğünü sanıyordu. Süt almaya gittiğinde marketten onu gördüğüne yemin edebilirdi, sonra Pumpkin Spice Café'de kuyrukta onun önünde olduğuna yemin edebilirdi ve bir sabah sokakta koşarken onu gördüğüne kesinlikle emindi, ama bu adamların hiçbiri Mac değildi. Bu çocuk yüzünden açıkça aklını kaçıırıyordu, ki bu onun yapacağı bir şey değildi. Ama Mac ile ilgili her şey farklı geliyordu. Bütün Aralık ayı farklı geliyordu.

Oda arkasına tekrar baktı ve Charlotte hafifçe güldü. "Erkek arkadaşını arıyorsan," dedi, "kesinlikle arkada annesinin yanında oturan o."

"Öyle mi?" diye fısıldadı Annie, konseri bozmamaya çalışarak. Ablası bu gece kasabanın Noel konseri kapsamında çello çalıyordu, ama açıkçası Annie'nin ablasının müzik yeteneklerine hayranlık duymaktan daha acil meseleleri vardı.

"Evet," dedi Charlotte kendini beğenmiş bir şekilde. "O. Oturur oturmaz onu gördüm."

"Bana daha önce söyleyebilirdin."

Charlotte gözlerini devirdi. "Onu gördüğünü sanıyordum. O senin erkek arkadaşın değil mi? Neden ona mesaj atmıyorsun?"

"O benim *erkek arkadaşım* değil," diye tısladı Annie. Hayır, burada olan şey o değildi, sadece öpüşmüşlerdi ve Annie onu düşünmeden edemiyordu. Onu erkek arkadaşı olarak görmüyordu, değil mi? Evet.

"Büfeden bir şeyler alacağım,"

şarkılar arasında dedi.

Charlotte sıırttı. "Evet, tamam, yapacağın şey bu."

—"atıştırmalık alacağım". Kız kardeşinin bu kelimeleri parmaklarıyla tırnak işareti yaparak söylemesi Annie'nin ona vurmak istemesine neden oldu, ancak bir sonraki şarkı başlamadan önce bunun için zamanı yoktu.

"Atıştırmalık alacağım."

Küçük kız kardeşi, neler olup bittiğini tam olarak biliyormuş gibi ona göz kırptı.

Annie başını salladı ve koltuğundan kalktı, ailesine nereye gittiğini işaret etti. Salonun koridorunda yürüdü, yol boyunca eski arkadaşlarını ve öğretmenlerini geçti, ama tek amacı 'atıştırmalık' bulmaktı. Salondan çıkmadan önce Mac'in dikkatini çekti ve bir dakika sonra onun arkasında atıştırmalık kuyruğunda görünce hiç şaşırmadı. Aslında, onun da onu görmek istemesi onu rahatlattı.

"Hey, Annabelle," dedi, sesi kulağının yanında. "Gösterinin tadını çıkarıyor musun?"

"Evet. Sen burada ne yapıyorsun?" Arkasını dönmedi. Sadece atıştırmalık seçeneklerine bakarak, soğukkanlı davranmaya çalıştı. Öpüştükten sonra birkaç kez mesajlaşmışlardı, ama ikisi de bir sonraki adımı atmamıştı. Takılabilirlerdi, ya da takılamazlardı, neyse ne, diye düşündü, kalbi hızlanmaya başlamış olsa da.

"Kuzenim bu yıl gösteride ve annem gelmek istedi." Yaklaşmıştı; göğsü sırtına değiyordu. "Gelip merhaba demeni bekliyordum," dedi. "Bana baktığını gördüm."

Annie omuz silkti. "Sadece kalabalığı izliyordum."

Mac, Annie atıştırmalıklarını alırken gülümsedi. "Hadi," dedi ve elini tuttu. "Konserden biraz ara verelim."

Onu lisenin boş koridorlarından geçerek bir sıra dolapların yanına götürdü.

Artık yalnız kaldıklarına göre zaman kaybetmeden onu kendine çekti. "Seni öpebilir miyim?"

Annie'nin nefesi boğazında düğümlendi. Son beş gündür tek düşündüğü şey Mac'i öpmekti.

Kafasını salladı. Mac, onu suskun bırakabilen dünyadaki tek kişi gibi görünüyordu.

Mac sırttı, ellerini Annie'nin yüzüne koydu ve dudaklarına nazikçe öptü.

Gülümsemesi genişledi ve Annie, okulun en sevimli çocuğunun onu öptüğüne inanamıyordu. Bir an için, lisenin karanlık koridorunda dururken, artık burada öğrenci olmadıklarını, teknik olarak yetişkin olduklarını unuttu. Tek hissettiği, hoşlandığı çocuğun da onu sevmesinin verdiği baş döndürücü mutluluktu.

"Ne aldın?" diye sordu Mac, geri çekilirken hala yumruğunda tuttuğu şekerleri işaret etti.

"Fıstıklı M&M'ler," dedi ve yere oturdu. Mac de ona katıldı, sırtlarını dolaplara dayadılar.

Elini uzattı ve kız avucuna biraz şeker döktü.

Hepsini birden ağzına attı ve mutlu bir şekilde çiğnedi. "Ee," dedi.

"Bu hafta neler yaptın?" *Seni düşünmek dışında mı?*

Hayır, öyle deme. "Anneme evi dekore etmesine yardım ettim, Charlotte'u basketbol antrenmanına götürdüm ve çok fazla pasta yaptım. Aslında birkaç kişi Noel için sipariş verdi."

"Bu harika. Gerçek bir işletme gibisin." Annie gülümsedi. Gerçek bir işletme gibiydi.

"Peki ya sen? Ne yapıyorsun?"

"Çoğunlukla seni daha fazla öpmek istediğimi düşünerek zaman geçirdim," dedi gülümseyerek.

Başı dönüyordu. Sanki uçup gidecekmiş gibi hissediyordu.

Mac onu düşünürken, o da Mac'i düşünüyordu!

"Öpebilirsin," dedi. "Yani, istersen beni biraz daha öpebilirsin."

Mac ona doğru eğildi ve bu sefer öpücük daha az nazikti.

Tekrar ayrıldıklarında, Annie nefessiz kalmıştı.

"Burada bunu yapmak ve öğretmenlerin bizi ayırmaması çok eğlenceli," dedi Mac gülererek. Annie ise okul saatlerinde bunu yapacak bir halini hayal bile edemiyordu.

"Evet, bana hiç böyle bir şey olmadı," dedi.

Mac ona baktı, onu anlamaya çalışır gibi inceledi.

dışa

rı. "Hiç ceza da almadın herhalde." "Hayır."

"Dersi astın mı?" "Asla."

"Evde kalmak için hasta numarası yaptın mı?"

Annie bir dakika düşündü. Öyle miydi? "Hayır,

. Geride kalmak istemedim."

Mac başını eğdi ve onu düşündü. "Biraz geride kalsaydın ne olurdu? En kötü sonuç ne olurdu?"

Annie omuz silkti. "Mükemmel not ortalamamı mahvederdim."

"Doğru. Başarısızlık."

"Aynen öyle."

O bir dakika daha ona baktı ve Annie'nin karnında bir heyecan dalgası yükseldi. Belki de şimdi, ikisinin birlikte olmasının mantıklı olmadığını hatırlamıştı. Tanıştıkları ilk on üç yılı birlikte geçirmemelerinin nedenleri vardı.

"Sadece bil diye söylüyorum..." dedi ve Annie, sonra gelecek olanlara kendini hazırladı.

Sadece bil diye söylüyorum, seninle takılmaktan bıktım. Sadece bil diye söylüyorum, bu durum garipleşti.

Bilgin olsun, arkadaş olmak istediğim başka insanlar olduğunu hatırladım — o kadar... yoğun olmayan insanlar.

Ama o bunların hiçbirini söylemedi. Ona gülümsedi ve "Sadece bil diye söylüyorum... Not ortalaman biraz düşse bile seni yine de severdim" dedi.

Annie güldü, sesi ıssız koridorda yankılandı. "Bunu bilmek güzel," dedi.

"Seninle çok eğleniyorum." Tekrar ona yaklaştı ve burnunun ucunu kızın yanağına sürttü.

"Ben de," diye fısıldadı.

"Yarın birlikte takılmak ister misin?"

"Kesinlikle," diye fısıldadı, dudakları onun dudaklarına değdiğinde.

"Harika."

Çok harika.

Onu öptü ve tadı çikolata, aşık olmak ve hayatının en güzel Aralık ayı gibiydi.

On sekizinci bölüm

Şimdi

Karlı yollarda Kira'nın çiftliğine doğru tehlikeli bir yolculuk yaparken sessizce ilerliyorlardı. Zencefilli ev Bronco'nun arkasında güvenli bir şekilde duruyordu ve Annie yolcu koltuğunda yanındaydı, ama Mac sanki düşünceleriyle baş başa kalmış gibiydi. Ve düşünceleri çoğunlukla Annie ile geçirdiği zamanların bir yalan olduğu gerçeğiyle meşguldü.

O ay yaşadıkları deneyimler bu kadar farklıysa, belki de gerçekten her şeyi unutmanın zamanı gelmişti. Belki de o ay, aralarında sihirli bir Noel anı değildi. Belki de aşık olan tek kişi oydu.

Ya da belki de her şey sadece orgazmla ilgiliydi. Ve eğer sadece orgazmla ilgiliyse, *bunu* düzeltebilirdi. Aslında, *bunu* düzeltmeyi çok isterdi. Ve belki bu her şeyi düzeltmeye yardımcı olurdu. Belki Annie ile bir kez daha birlikte olursa, onu nihayet doğru kategoriye koyabilirdi. Onun zihninde, Annie, hiç unutmadığı kız olmaktan çıkıp, sadece başka bir eski sevgili haline gelebilir. Geride bırakabileceği bir eski sevgili, yattığı bir kadın; ve sonra belki gerçekten arkadaş olabildiler, ya da en azından birbirlerine karşı nazik davranabilirlerdi. Belki on yıl, bir anıyı tekrar yaşamak için çok uzun bir süreydi ve yıllar içinde her şey çarpıtılmıştı. Belki de her şey, onun ilk başta düşündüğü kadar büyülü değildi. Onun ve Annie'nin ihtiyacı olan şey, bir kez ve sonsuza kadar bu konuyu kapatmak için birlikte geçirecekleri bir geceydi.

Bütün gün bu konuda kafayı yemişti ve sonra kar daha şiddetli yağmaya başlamıştı. Fırının ışığının hala açık olduğunu gördü ve kendini durduramadan Annie'nin penceresinin önüne geldi. Onu karın içinde bırakamazdı, kendini tehlikeli bir duruma soktuğunu biliyordu

Bu yüzden onu arabasına aldı ve Annie, arabaya bindiklerinden beri ona tek kelime bile etmedi.

"Bana teşekkür edebilirsin," dedi, yolcu koltuğuna bakarak. Annie'nin kendisine öfkeyle baktığını görmek için gözlerini yoldan ayırdı.

"Teşekkür edebilirim," dedi Annie, "ama beni bu yolculuğu kabul etmeye zorladın."

"Çünkü kabul etmezsen aptalca bir şey yapacağını biliyordum."

"Aptalca mı? Anlamadım?"

Mac güldü. "Evet, aptalca bir şey. Mesela, kötü yol tutan o eski teslimat kamyonetiyle karlı yollarda Kira'nın çiftliğine gitmeye çalışıp, sonunda bir hendeğe düşmek gibi."

"Gerçekten, Mac. Ne zaman bu kadar dramatik oldun bilmiyorum." "Bana öyle deme."

"O zaman öyle davranmayı bırak."

"Hiçbir şekilde öyle davranmıyorum, Annabelle. Şu anda gerçekten hatırlayamadığım bir nedenden dolayı seni hayatta tutmaya çalışıyorum."

O alaycı bir şekilde gülerek koltuğuna geri yaslandı ve pencereden dışarıya, kar yağışını izlemeye başladı. Kar artık gerçekten yoğunlaşmıştı ve Mac, kar lastiklerinin söylediği kadar iyi olduğunu umuyordu, aksi takdirde ikisi de bir hendeğe düşeceklerdi.

Annie ile bir gece daha geçirme planı, yalnızken çok mantıklı gelmişti, ama birlikte olduklarında Annie'nin tek istediği kavga etmektir. Onu, asıl ihtiyaçları olan şeyin sevişmek olduğuna nasıl ikna edeceğini bilmiyordu.

Karanlık yolda çiftlik evinin ışıkları görüldü ve Mac rahat bir nefes aldı. En azından yol kenarında cinsel tatminsizlikten ölmeyeceklerdi. Bu bir trajedi olurdu. Bronco'yu ahırın önündeki yola çekti. Annie, her tümsekten geçerken tısladı.

Özellikle büyük bir çukurdan geçtikten sonra nefesini tuttu. "Zencefilli ev!" diye bağırdı.

"Elimden geldiğince dikkatli gidiyorum," diye onu sakinleştirdi Mac.

"Bir şey olmayacak."

Yolda bir başka çukura girdiler ve Annie onun koluna sıkıca tutundu.

"Dikkat et!" diye nefes nefese bağırdı, parmakları onun etine batıyordu.

Mac, ahıra giden yol boyunca kamyoneti yavaşça sürdü. Annie, ahır kapısının önüne güvenli bir şekilde vardıklarında bile parmaklarını onun kolundan çekmedi. Bu, Mac'in yolun daha uzun olmasını dilemesine neden oldu.

Hemen karın içine atladı ve evi kontrol etmek için arkaya koştu. Evin kaymasını önlemek için her tarafını tamponlamışlardı ve en azından bıraktıkları yerde duruyordu. Annie rahat bir nefes aldı.

"Birkaç çatlak olabilir," dedi, o da kamyonetin arkasına geldiğinde. "Ama hayatta kalmış gibi görünüyor."

"İyi," dedi Mac, bir kez olsun onu hayal kırıklığına uğratmadığı için rahatlamıştı. Bagajın loş ışığında ona baktı. "Teşekkür ederim," dedi.

"Evet, sorun değil."

"Hayır, gerçekten. Teşekkür ederim. Bunu söylemek bana acı verse de, muhtemelen benim bir hendekte son bulacağım konusunda haklıydın, bu yüzden beni bıraktığın için gerçekten minnettarım."

Kar aralarında uçuşuyordu ve Annie'nin yanakları soğuktan kızarmıştı. Mac elini kızın yüzünün yanından aşağı doğru kaydırdı.

"Beni deli ediyorsun, ama bir hendekte ölmeni istemiyorum."

Annie'nin dudakları isteksiz bir gülümsemeye dönüştü. "Bu bana söylediğin en tatlı şey."

Öyle değildi. On bir yıl önce pek çok tatlı şey söylemişti. Ya da belki onu da yanlış hatırlıyordu.

"İstersen başka şeyler de söyleyebilirim."

Annie hakkında söyleyebileceği milyonlarca şey vardı. Onu ne kadar takdir ettiğini veya başardıklarından ne kadar gurur duyduğunu söyleyebilirdi. Ne kadar güzel olduğunu ve yıllar boyunca diğer tüm kadınları onunla karşılaştırdığını söyleyebilirdi. Bunca zaman geçmesine rağmen, onun yanında kendini evinde hissettiğini söyleyebilirdi. Ya da onun tadının nasıl olduğunu çok merak ettiğini söyleyebilirdi.

uyluklarını ve fırsatı varken bunu öğrenemediği için pişman olduğunu söyledi. Mac, Annie izin verse, saatlerce konuşmaya devam edebilirdi.

Annie'nin kocaman gülümsemesi, soğuk gecede sevimli ve nadir bir şeydi. Mac'e onu ilk öptüğü geceyi hatırlattı ve bunu tekrar yapabilmeyi diledi. O gece onu sevmiştir. Hâlâ onu sevimli ve çekici buluyordu. Onu güldürmüştü. Henüz kalbini kırmamıştır.

"Birlikte zencefilli kurabiye yaptığımızı hatırlıyor musun?" diye sordu. Ve aynı deneyimi yaşadıklarına dair herhangi bir kanıt ararken, çaresizce umut aradığını biliyordu.

"Hatırlıyorum," dedi kız. "Bir oturuşta bir düzine kadar yediğini hatırlıyorum."

"Küçüklerdi!"

Annie güldü, sesi o kadar parlak ve güzeldi ki Mac, onun bu sesi kendisine duyurduğuna inanamadı.

"*O kadar da* az değildi ve bu, yarım paket ekşi krema ve soğanlı cips yedikten sonraydı."

"Eh, iştahımız açılmıştı."

Annie'nin yanakları daha da kızardı ve Mac haklı olduğunu hissetti. Hatırlıyordu. Ve hissediyordu da. O zamanın çekiciliği, aralarındaki o şeyin hâlâ var olup olmadığını öğrenme ihtiyacı. Eğer onu şimdi öperse, ne yapardı? İlk seferki gibi mi olurdu? Daha mı iyi? Tanrım, bunu öğrenmek istiyordu.

Elini Annie'nin ensesine doladı, parmaklarıyla gergin olan bölgeye baskı uyguladı. Annie gözlerini kapattı. Adam öne eğildi ve Annie onu durdurmadı, kasıklarına dizini vurmadı. Adam elini biraz daha sıktı, Annie'nin ona doğru erimesi için yeterli kadar, dudakları onun dudaklarına bir kıl kadar yaklaştı.

"Annie, sen misin?" Kira ahırdan seslendi.

Annie'nin gözleri birden açıldı, ama olduğu yerde donakaldı. Hâlâ onu öpebilirdi, ama bu aceleye gelirdi ve bir dahaki sefere Annie'yi öptüğünde, kesinlikle acele etmeyecekti. On yıldan fazla bekledikten sonra olmazdı.

Elini Annie'nin boynundan çekti. "Bir dahaki sefere," diye fısıldadı.

Annie gözlerini kırptırdı ve zorlukla yutkundu. "Evet, biziz," diye bağırdı, gözleri hâlâ Mac'in üzerindeydi. Onu arzulamasına neden olmuştu, ama bu sefer bunu kasten yapmıştı.

"Tatlıyı ben getirdim," dedi Annie, bir adım geri çekilip sonra bir adım daha geri çekilerek sonunda kendine geldi.

Kira, karın içinde etrafında zıplayan iki köpekle SUV'nin yan tarafına doğru ağır adımlarla yürüdü. Mac, tüm hayvanlarını ayırt etmeyi imkansız bulduğu için bunların hangileri olduğunu bilmiyordu, ama biri kocaman, diğeri ise küçük ve beyazdı ve tasmaına Noel papyonu takılıydı.

"Kar yağarken buraya gelmene gerek yoktu," dedi Kira.

"Yardım edeceğime söz verdim," dedi Annie. "Ayrıca yarından önce buradaki evi hazırlamak istedim."

"Ev mi?" diye sordu Kira.

"Zencefilli ev. Düğün pastası yerine."

Kira başını salladı. "Doğru. Tabii ki. Damat krema sevmez. Çok mantıklı. Tamam. Hadi içeri taşıyalım."

Bennett yardım etmek için dışarı çıktı ve dördü birlikte zencefilli evi dikkatlice ahırdaki bir masanın üzerine taşıdılar. Annie, getirdiği ekstra krema ile birkaç onarım yapması gerekiyordu, ama genel olarak evin zarar görmeden taşınmasından memnun görünüyordu.

"Tamam, Kira, başka neye yardım etmemi istersin?" Annie, ahırda bir sonraki görevini ararken, Mac'in gözlerine bakmaktan özenle kaçındı. Mac onu şimdi telaşlandırmıştı ve bundan hoşlanıyordu. Onun da, Mac'in onun yanında her zaman hissettiği gibi gergin hissetmesini sağlayacaktı.

"Orada beyaz ışıklı Noel ağaçları kurup, sunak için arka plan olarak kullanacağız."

"Ben yardım edebilirim," dedi Mac ve Annie hemen tartışmaya başladı.

"Kalmana gerek yok."

"Ben kalmazsam eve nasıl gideceksin?" diye sordu. Eğer şimdi ondan kurtulabileceğini düşünüyorsa, çok ama çok yanılıyordu.

"Bennett'in bir pulluk var. Eminim beni eve götürebilir ya da burada kalabilirim, değil mi?"

"Tabii, elbette," dedi Kira. "Ne yapmak istersen." "Ben kalıyorum," dedi Mac. "Yardım etmek istiyorum."

Annie'nin bakışlarını karşıladı ve arkadaşına yardım etme isteğini sorgulamaya cesaret etmesini bekledi, ama Annie kaşlarını kaldırarak konuyu kapattı.

"Tamam..." dedi Kira, gözleri ikisi arasında gidip gelirken. "Mac, Bennett'e ağaçları içeri taşımada ve kurutmada yardım edebilirsin. Annie, sen de bana ve çiçekçiden gelen Daisy'ye çiçekleri ve masa düzenlemelerini yapmada yardım edebilirsin. Hazel ve ben daha önce çok iş yaptık, geriye sadece bunlar kaldı!"

"Kolay gibi görünüyor," dedi Annie.

"Harika! Çünkü bir şey daha var," dedi Kira, ahırın köşesine doğru yürürken. Kollarında bir karton kutu ve yüzünde özür diler bir ifadeyle geri döndü.

"Şey... bunları bulduk." Kutuyu önüne tuttu ve kutunun kenarından iki küçük yüz göründü.

"Yavru kediler!" diye bağırdı Annie. "Aman Tanrım, Kira! Çok tatlılar!"

Yavru kediler tamamen normaldi ama asıl sevimli olan Annie'nin onlara verdiği tepkiydi.

Kira hapşırdı ve iki tüylü yüz tekrar kutuya geri kayboldu. "Evet, çok sevimliler," diye onayladı Kira. "Ancak, onlara karşı çok alerjim var." Konuyu vurgulamak istercesine tekrar hapşırdı.

"Nereden geldiler?" diye sordu Mac, küçük turuncu kedinin kulaklarının arasını okşamak için elini uzattı. Kedi, eline burnunu sürttü.

"Onları masa örtüleri yığınının içinde birbirlerine sarılmış halde bulduk," dedi Kira, burnunu çekerek. "Annenin nerede olduğunu bilmiyoruz, ama onları düşün için burada tutamayız ve eve de getiremem."

Hızlıca arka arkaya üç kez hapşırdı. Bennett bu sırada yanına gelmiş, kolunu omzuna atmış ve başını sallıyordu. "Bu, Kira'nın hayatındaki en büyük trajedilerden biri. Ren geyiklerini öpebiliyor ama kedilere alerjisi var."

"Ren geyiği, köpek, tavşan..." Kira parmaklarıyla saymaya başladı. "Hepsini yapabilirim, ama bir kediye birkaç adım yaklaşıncı nefes alamıyorum."

Mac, elinden kutuyu aldı ve içindeki iki küçük kediciğe baktı, biri turuncu, diğeri siyah beyazdı. Kediler büyük yeşil gözleriyle ona baktılar. Annie de yaklaşıp kutuya baktı. Kaşlarının arasında küçük bir kıvrıklık belirdi.

"Onlarla ne yapacağız?" diye sordu.

"Onlara bir yuva bulana kadar en azından birkaç günlüğüne onları alabileceğini umuyordum."

"Yapamam," dedi Annie, başını sallayarak. "Ev sahibim evcil hayvanlara izin vermiyor."

Kira üç kez daha hapşırdı ve Bennett onu kedi yavrularının bulunduğu kutudan uzaklaştırdı.

"Onları benden uzak bir misafir odasında tutarsak sorun olmaz herhalde," dedi Kira, gözlerini ovuşturarak, ama Bennett çoktan başını sallamıştı.

"Bebeğim, bunları eve getirirsek, korkarım gerçekten öleceksin. Ve bunun olmasını istemiyorum. Seni seviyorum."

Kira, Ben'e baktı, gözleri bu konuşmaya başladıklarından beri daha da şişmiş ve morarmıştı. "Onları karın içine bırakamayız!" diye haykırdı.

Annie onun yanında ellerini ovuşturuyordu ve Mac, durumu düzeltmek için bir şey yapamamaktan dolayı çok üzüldüğünü biliyordu. Ama aynı zamanda, Annie'nin o küçük dairesini çok sevdiğini ve kira sözleşmesini tehlikeye atacak bir şey yapamayacağını da biliyordu.

"Onları ben alırım," dedi ve Annie'nin bakışları aniden ona çevrildi. "Onları alacak mısınız?"

"Evet, zaten bir evcil hayvan almak istiyordum."

"İstemedin," dedi Annie.

Mac kollarını göğsünde kavuşturdu. "Yavru kedileri karda mı bırakmak istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki hayır."

"Tamam, o zaman kediciklerimi huzur içinde alayım." Kutuyu yere koydu ve her iki eline birer kedi aldı. Kediler ona minnettarlıklarını ifade eden hevesli miyavlamalarla karşılık verdiler. Annie haklıydı. Evcil hayvan sahibi olmak gibi bir niyeti yoktu, ama kediler gerçekten çok sevimliydi. Her iki ceket cebine birer kedi koyarken, Annie'nin kendisine gülümsediğini fark etti.

"Hadi gidip o ağaçları alalım," dedi Bennett'a, biraz şaşkın ama hala gülümseyen Annie'yi çiçeklere yardım etmesi için bırakarak.

On Dokuzuncu Bölüm

Sonra

Annie, Mac ile öpüşüyordu. Bunu başka türlü tarif etmek mümkün değildi. Ağız onun ağızındaydı, parmakları saçlarını okşuyordu. Öpüşüyorlardı. Ve Mac bu konuda gerçekten çok iyiydi.

Annie, Noel ışıklarının yumuşak ışığında onu görebilmek için biraz geri çekildi. Ortamı güzelleştirmek için yatağının üzerine birkaç ışık dizisi asmıştı ve şimdi, ilk kez onda kaldığı gece olduğu gibi birbirlerine sarılıp yatıyorlardı, ancak bu sefer Mac ellerini kendine saklamıyordu. Ve Annie bunu biraz fazla seviyordu. Ona gülümsedi, gözlerinin kenarındaki derisi kırıştı.

"Hey," dedi. "Her şey yolunda mı?" Bütün gece bunu yapmıştı. Onu öptüğünde, elleri kışına uzanıp sıkıldığında kontrol ediyordu. Yol boyunca ona hoşuna gidip gitmediğini, iyi olup olmadığını, rahat olup olmadığını sordu. Bu beklenmedik ve düşünceli bir davranıştı. Görünüşe göre, Macaulay Sullivan'ı hala hafife alıyordu.

"Evet, her şey harika," dedi, durduramadığı aptalca bir gülümsemeyle. Bugün Mac ile alışveriş merkezinde hediye ararken çok aptalca gülümsemişti. Birkaç aday bulmuşlardı, ama Mac hepsini veto etmişti. Hediyeleri sadece aramaya devam edebilmek için reddettiği hissine kapılmaya başlamıştı.

"İyi," dedi. "Benim için de her şey iyi." Elleri, Annie'nin kalçasının kıvrımlarını okşarken ve tekrar geri dönerken, gülümsemesi yaramaz bir hal aldı. Annie, yatakta ona daha da yaklaştı ve sadece birkaç hafta önce bunu hayal ettiğini, şimdi ise gerçekleştirdiğini düşünerek hayretle baktı. Elini onun göğsüne koydu ve avucunun altında kalp atışlarının güçlü

kalp atışlarını hissetti. Adam sert ve sağlamdı ve Annie ona dokunmaktan hoşlanıyordu. Adamın gülümsemesi genişledi.

"Bu ay benimle takılmak için yeterince sıkıldığın için mutluyum," dedi.

"Artık seni daha iyi tanıdığım için, sıkılmadığım zamanlarda seninle takılmayı bile düşünebilirim."

"Vay canına," Mac alaycı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "Bu senden gelen büyük bir iltifat." Öne eğildi ve dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. Annie, onun ağzına karşı gülümsemesini engelleyemedi.

"Eh, benim standartlarım çok yüksek," dedi yumuşak bir kahkaha atarak. "Onlara layık olmak için elimden geleni yapacağım." Kolunu kullandı

Onu kendine çekmek için üzerine uzandı, öpücüğü derinleştirirken onu vücuduna sıkıca sarıldı. Dili onun diline kaydı ve kendini ihtiyaç duyduğu küçük inlemeler çıkarırken ve ona doğru eğilirken buldu. Hayatı boyunca hiç yapmadığı şeylerdi ama Mac ile birlikteyken doğru geliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Daha fazla öpücük, daha fazla baskı, her şeyden daha fazlasını. Elleri artık daha hızlı hareket ediyordu. Daha sert. Asla giysilerinin altına dalmadan, her kıvrımını ve her santimini izliyordu. Öpüşmeleri daha çılgın, daha dağınık hale geldi. Elleri, kavırıyor ve okşuyordu. Annie *yanıyordu*, daha önce hiç somut bir şekilde istemediği şeyleri istiyordu, bu adamı daha önce hiç kimseyi istemediği şekilde istiyordu ve Mac bir şeyler yapıp içindeki acıyı dindirmezse gerçekten yanıp kül olacağını hissediyordu. Mac'e güveniyordu çünkü kendini tamamen yabancı hissediyordu. Duygularının yoğunluğu onu sarsmıştı. Hayatında ilk kez, Annie'nin vücudu kendisine aitmiş gibi gelmiyordu. Onu bu şekilde tanııyordu. Ve bu hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

"Bekle," diye Mac nefes nefese geri çekildi.

Elleri, kadının yüzünün iki yanında onu yerinde tutuyordu.

Gözleri kararmış, dudakları onu öptüğü için şişmişti.

"Ne oldu?" diye sordu, nefesi hâlâ kısa ve hızlıydı. Yanlış bir şey mi yapmıştı? Karnına bastırılan ereksiyona bakılırsa, iyi gittiğini düşünmüştü ama yine de bu konuda tecrübesizdi. Duşta tek başına birkaç kez aceleyle orgazm olmak

bir ya da iki kardeşi kapıyı yumruklarken, onu tam olarak bir uzman yapmamıştı.

Mac gözlerini sıkıca kapattı ve sonra sanki yönünü bulmaya çalışır gibi açtı. Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu ve parmak eklemleriyle yanağını okşadı. "Bir şey yok. Sadece şimdi kurabiye yapmak için iyi bir zaman olduğunu düşündüm."

Annie gözlerini kırptı. Öpüşmeler beyin hasarına mı yol açmıştı? "Kurabiye yapmak mı istiyorsun?"

Mac, hala kendini toparlamaya çalışırken, zorlukla yutkundu. "Evet, bana o küçük zencefilli kurabiye adamları yapmayı öğretebilirsin diye düşündüm."

"Şu anda mı?" Annie neler olduğunu anlamadı. Aklında hala *arzular, ihtiyaçlar* ve *Mac* vardı.

"Evet."

"Yaptığımız şeyi bırakıp kurabiye yapmaya mı gitmek istiyorsun?"

Mac başını salladı, saçları yastığa sürtünerek statik elektrikle kıvrıldı. "Bir ara vermek için iyi bir zaman olabilir diye düşündüm."

"Oh," Annie kendi sesindeki hayal kırıklığına irkildi. O durmak istiyordu.

"Şimdi bir ara vermezsek," dedi, alnını onun alnına dayayarak, parmakları hala saçlarında oynarken. "O zaman pişman olacağımız kararlar alabiliriz ve ben senin pişman olacağın hiçbir şey yapmak istemiyorum, Annie."

Son birkaç dakikanın gerçekliği, öpücüklerle bulanmış Annie'nin beynine yavaşça sızmaya başladı. O anın heyecanı içinde, Mac'in dili ağzında değilken vereceğinden emin olmadığı kararlar vermek üzereydi.

"Evet, iyi fikir," dedi, hala onun itidaline hayranlık duyarak. Onun kalçalarının kendisine iki kez sürtünmesiyle her şeyi bırakmak üzereydi ve belki de hala bunu istiyordu. Ama Mac haklıydı. Daha sonra pişman olacağı bir şey yapmak istemiyordu. Elbette, bekaretin sadece sosyal bir kavram olduğuna tamamen inanıyordu, ama ilk seferi yine de *ilk seferiydi*. Yine de önemli bir şeydi.

"Ama şunu bil ki," dedi. "Hiçbir şeyden pişman değilim."

Annie gülümsedi. "Ben de."

Mac dudaklarına bir kez daha öpücük kondurduktan sonra yuvarlanarak tavana bakmaya başladı. "Beyzbolu düşünmek için bir iki dakikaya ihtiyacım var, ya da mısır gevreği kutusuna uzanıp ölü bir fare çıkardığım o anı."

"İğrenç, Tanrım."

"Biliyorum, çok travmatik. Ama işe yarıyor. Mutfağa gidip malzemeleri karıştırabilirsin. Annem bu gece gece vardiyasında, babam da barda, yani mutfak bize kalacak."

Annie, beyzbol hakkında düşünmenin kendisine pek yardımcı olacağını düşünmüyordu ve mısır gevreğinde ölü fareler olduğunu düşünmek de istemiyordu, ama Mac'ten birkaç dakika uzaklaşmak muhtemelen iyi bir fikir olacaktı. Onu gözlerini kapatan koluyla yatakta bırakarak aceleyle yukarı çıktı. Tişörtünün alt kısmı, o gitmeden önce bronzlaşmış karnını görebileceği kadar yukarı kaymıştı. Bu kesinlikle yardımcı olmadı.

Mac'in mutfağında tek başına, derin nefesler aldı ve elinin arkasını yanağına bastırdı. Hâlâ ateş gibi yanıyordu. O çocuk ona ne yapmıştı? Her ne yapmışsa, bundan nefret etmiyordu.

Ama sakinleşmesi gerekiyordu. Mac'i mutfak zeminine devirmenin zamanı değildi, kurabiye pişirme zamanıydı. Bu fırsatı değerlendirerek mutfağı biraz kurcaladı. Mutfak, geçen yıl nihayet yenilemeden önce anne babasının mutfağı gibi, doksanlı yıllardan kalma bal rengi dolaplarla donatılmış, makul büyüklükte bir yerdi. Geniş bir tezgah alanı ve köşede, birkaç hafta önce Mac ile kahvaltı yaptıkları bir masa vardı. Lavabonun üzerindeki pencereden Annie, araba yolunu ve komşunun evini görebiliyordu. Sürpriz bir şekilde, postacı Bay Prescott'u lavabonun başında ona el sallarken gördü. Mac'in evine yaptığı bu ziyareti saklaması gerekiyormuş gibi tuhaf bir dürtüyle eğilme isteği duydu, ama postacının bunu bilmesi muhtemelen sorun olmazdı. Ona da el sallayarak pencereden uzaklaştı ve Mac'e atlayacaksa bunu orada yapmaması gerektiğini kendine not etti.

Eski muşamba ayaklarının altında gıcırdıyordu. Fırın malzemelerinin nerede saklandığını bulmak için birkaç dolabı açtı.

Bunun yerine, her türlü lezzetin bulunduğu, hediyelik kupalarla ve endişe verici miktarda patates cipsiyle dolu bir dolap buldu.

"Cips sever misin?" diye sordu, arkasında Mac'in ayak seslerini duyarak.

Mac güldü. "Hayır, ama annem öyle. Bu onun tek kötü alışkanlığı. Uzun bir vardiyadan eve geldiğinde, tek başına bir torba patates cipsi yiyebiliyor."

"Vay canına, o kadar minyon bir kadın için etkileyici." "Gerçekten çok yiyor."

"Annen hemşire, değil mi?"

"Evet. Yenidoğan yoğun bakım hemşiresi. Temel olarak küçük bebekleri kurtarıyor." Mac annesinden bahsederken yüzündeki gurur o kadar sevimliydi ki, Annie dolaplarını karıştırmaya devam etti.

"Pişirme malzemelerini nerede saklıyorsunuz?" diye sordu. "Bu harika bir soru Annie, ve bence cevabını bilmem gerektiğini hissediyorum. Ancak..."

"Bu senin evin, Mac. Fırın malzemelerinin nerede olduğunu nasıl bilmezsın?"

"Bu seni şaşırtabilir," dedi, "ama ben pek de iyi bir fırıncı sayılmam. Bu yüzden," diye gülümseyerek devam etti, "bu derslere ihtiyacım var." "O zaman benim burada olmam iyi oldu," dedi Annie, ona dönerek

Gülümsedi. "Çok iyi bir şey."

Yüzündeki ifade, kafasında uygunsuz düşüncelerin kafasından geçmesine neden oldu. Aniden döndü ve dondurucuyu açarak, kafasını içeri soktu, onu serinletecek herhangi bir şey bulmak için çaresizce aradı.

"Orada aradığını bulabilir misin bilmiyorum," dedi Mac gülerek. Onun arkasına geldiğini hissetti, başı da onunki gibi dondurucunun içine girdi. "Eminim ki pişirme malzemelerini burada saklamıyoruz."

"Bir bakmaya değerdi," dedi Annie. "Ve biraz fazla ısınmıştım," diye itiraf etti.

"Kahvaltıda ölü kemirgenleri düşünmeyi denedin mi?"

O yüzünü buruşturdu. "Kesinlikle yapmadım. Aslında, o görüntüyü zihnimden silmek için çok zaman harcayacağım."

Mac, ikisi de dondurucudan çıkıp kapıyı arkalarından kapatırken güldü. "O görüntü beni birçok utanç verici durumdan kurtardı," dedi ve eğilip alt dolapları karıştırmaya başladı. Annie, Mac'in poposuna bakmamaya ve onun bahsettiği utanç verici durumları düşünmemeye zorladı kendini.

"Bingo!" dedi, bir elinde kurabiye tepsisini, diğer elinde büyük metal bir kaseyi tutarak.

"Harika! Şimdi sadece malzemelere ihtiyacımız var."

"Onu biliyorum." Çömeldiği yerden kalkıp buzdolabının yanındaki kapıyı açtı ve küçük bir kiler ortaya çıktı. Un, tuz ve şekeri çıkardıktan sonra Annie'ye yardım istedi. Şansına, Annie zencefilli kurabiye tarifini ezberlemişti ve annesinin kilerinde her şey mevcuttu. Kısa sürede, ihtiyaçları olan her şeyi tezgahın üzerine dizip yan yana çalışarak malzemeleri ölçüp karıştırmaya başladılar.

Mac'in kolu Annie'nin koluna değdiğinde vücudunda yeniden bir elektrik akımı hissetmesi dışında, her şey güzel ve huzurluydu. Bu rahatsız edici yan etki dışında, Mac ile kurabiye pişirmek eğlenceliydi.

"Gerçekten daha önce hiç zencefilli kurabiye adam yapmadın mı?"

"Hayır, annem pek pasta yapmaz ve babam da yemek yemek için gelmedikçe buraya neredeyse hiç girmez. Eskiden bazen dedemle pasta yapardık. Aslında," dedi, sesi birdenbire alçaldı. "Bunu unutmuştum."

"İkiniz yakın mıydınız?"

"Evet, o... ölmeden önce bir süre bizimle yaşıyordu." Mac boğazını temizledi. "Ölmeden önce."

Annie omzunu onun omzuna değdirdi ve omzunu onun omzuna yasladı. Mac ona yaslandığında doğru şeyi yaptığını hissetti.

"Büyükbabam ilk müşterilerimden biriydi," dedi.

'Sen suçlandınız büyükbabanı büyükbabanı kurabiye kurabiye Bu oldukça acımasızca, Annabelle," dedi gülümseyerek.

"O ısrar etti! Benim parmak izi kurabiyelerimi çok sevdi ve bana onları satmam gerektiğini söyledi. Ben de sattım ve o, ilk gelen kişiydi.

evimizin önüne kurduğum küçük tezgah." Bu, ilk kez bir şeyde gerçekten iyi olduğunu hissettiği ve ilk kez birine bir şey yaparak onu mutlu ettiği zamandı. Bu duyguyu çok sevmiştir. O andan itibaren işler çığırından çıktı. Annesi ona her fırsatta pasta yapmasına izin vermesi için yalvardı. Ailesine ve arkadaşlarına en iyisini sunmak için çok çalıştı. Hala da öyle yapıyor.

"O ilk kurabiye için bana yirmi dolar verdi." "Vay canına."

"Biliyorum, kazanabileceğim kâr konusunda beklentilerimi çok yüksek tuttu," dedi gülerek. "Tamam, şimdi en önemli malzemeyi ekleyelim."

"Sevgi mi?" diye sordu Mac, kaşlarını oynatarak.

Annie eğlenerek başını salladı. "Hayır! Zencefil." "Tabii, bu daha mantıklı."

Baharatı ekledi ve Annie'nin talimatlarına göre karıştırdı.

"Deden de mi öldü?" diye sordu hamur bir araya gelirken.

"Evet, birkaç yıldır."

"Çok kötü," dedi Mac ve garip bir şekilde, bu, büyükbabasının ölümüyle ilgili ona söylenen en teselli edici şeydi. *Gerçekten* çok kötüydü.

Annie hamuru tezgahın üzerine döktü ve açmaya başladı. "Öyle," dedi. "O beni gerçekten anlayan birkaç kişiden biriydi, biliyor musun?"

"Onca kardeşin varken, seni anlayan tek kişi büyükbaban mıydı?"

"Mesele de bu," dedi Annie, Mac'e bir kurabiye kalıbı uzatarak. Bulabildikleri tek kurabiye kalıpları zencefilli kalp ve yıldızlar olduğu için onları yapıyorlarmış. "Biz çok kalabalığız. Bir nevi kategorilere ayrılıyoruz. Sanki her birimizin bizi tanımlayan tek bir özelliği var ve kimse başka hiçbir şeye odaklanmıyor."

"Bu mantıklı," dedi Mac, hamura kalpler basarken. "Senin tek şeyin ne?"

Annie omuz silkti. "Bir noktada, sanırım akıllı olan ben oldum. Okulda başarılı olan. Maddie sporcu,

Charlotte en küçüğümüz, Brian tek erkek çocuğumuz. Evelyn en büyüğümüz, bu yüzden liderlik rolünü üstleniyor ve Natalie müzisyen, *duyarlı* olanımız."

"Okulda başarılı olmak en kötü şey değildir."

"Bu hiç de kötü bir şey değil, ama tek şey de değil ve, bilmiyorum, büyükbabam pişirme gibi diğer şeylere de dikkat eden kişiydi."

En azından Annie, anne babasının mutfağını devralana kadar öyleydi. Artık onun pişirdiklerini görmezden gelmek mümkün değildi. Büyükbabasının kurabiyelerine duyduğu sevinci onu bu yola sokmuştu, ama artık her şey Annie'ye aitti. Kasabanın en iyi fırıncısı olmaya kararlıydı.

Mac omzuna hafifçe dokundu ve bu sefer Annie ona yaslandı.

"Tamam, şimdi ne yapıyoruz?" dedi Mac, kalpleri ve yıldızları değerlendirerek değerlendirerek sordu.

"Şimdi pişiriyoruz." Annie fırın tepsisini fırına koyarken, Mac dolaptan bir paket patates cipsi aldı.

"Beklerken atıştırmalık," dedi gülümseyerek.

Annie masaya oturup torbadan cips almaya başladı.

"Ekşi krema ve soğan. En sevdiğim." Gülümsayarak ağzına bir cips attı. "Sanırım akşamın öpüşme kısmı bitti."

"Öyle mi?"

"Şey, ekşi krema ve soğan... Bundan sonra nefesimiz pek de ferah olmayacak."

Mac sıırttı. "Nefesin biraz ekşi krema ve soğan koksa bile seni öperdim."

Annie, içten içe bunun çok sevimli olduğunu düşünse de, tiksinti ile yüzünü buruşturdu.

"Ne? Ekşi krema ve soğan kokan nefes senin için bir sorun mu, Annabelle?" diye alay etti Mac.

"Bilmiyorum. Muhtemelen!" dedi, ancak bu noktada, Mac'in kafasında boynuz çıksa bile onu öperdi, ama Mac'in bunu bilmesine gerek yoktu.

"Peki, senin için ilişkiyi bitiren şey nedir?" diye sordu, sandalyesine yaslanarak, güzel kirpiklerinin altındaki koyu renkli gözleriyle onu inceledi.

Kız, onun yoğun bakışları altında akıllıca bir cevap bulamayınca omuz silkti.

"Tamam, peki ya bu?" dedi, öne eğilerek, şimdi gerçekten konuya girerek. "Diyelim ki bir erkeği gerçekten seviyorsun ve işler yolunda gidiyor, ama sonra plaja gidiyorsun ve onun ayaklarının iğrenç olduğunu fark ediyorsun. Bu bir ilişkiyi bitirir mi?"

"İğrenç ayakları mı?" diye sordu Annie gülerek.

"Evet! Garip tırnakları olan çirkin ayak parmakları gibi."

"İğrenç. Bu, bana senin ayaklarının tuhaf olduğunu söylemenin bir yolu mu?"

"Olmaz! Ayaklarım çok güzel," dedi ve ayaklarını Annie'nin kucağına koydu. "Hadi, çorabını çıkar ve kendin bak." Ayak parmaklarını kıpırdatınca Annie gülmekten kendini alamadı. En son ne zaman bu kadar güldüğünü hatırlayamıyordu.

"Çorabını çıkarmayacağım!" dedi ve ayaklarını kendinden uzaklaştırmaya çalıştı.

Mac öne eğildi ve sanki çok garip bir oyun programında kazandığı bir ödülü ortaya çıkarır gibi çorabını çıkardı.

"Gördün mü? Çok güzel." Ayak parmaklarını biraz daha kıpırdatınca Annie, parmağını ayak tabanının kemerine doğru kaydırıldı.

Mac çığlık attı ve ayağını geri çekti.

"Gıdıklanıyorsun!" Annie, sanki derin ve karanlık bir sırrı açığa çıkarmış gibi haykırdı, ama Mac hakkında yeni şeyler öğrenmek hoşuna gidiyordu.

"Tabii ki ayaklarım gıdıklanır! Kim gıdıklanmaz ki? Ve o sesi hiç çıkarmamışım gibi davranalım."

Annie başını salladı ve kahkahalarla güldü. "Hayır, o tiz çığlığı hayatımın sonuna kadar hatırlayacağım."

"Hay aksi." Mac koydu başını kafasını ellerine ellerine "O plan gerçekten ters tepti."

"Peki o plan neydi? Güzel ayaklarınla beni baştan çıkarmak mı?"

O, ona kötücül bir gülümsemeyle baktı. "Planım tam olarak buydu," dedi. "Sen o sinsi parmaklarınla planımı bozana kadar."

Annie alaycı bir şekilde güldü. "Ayaklarını kucağıma koyan sendin! Ne yapmam gerekiyordu?"

Mac gülümseyerek başını salladı ve daha fazla cips aldı. "Cidden," dedi, "anlaşmayı bozan şeyler mi?" Gerçekten bilmek istiyormuş gibi sordu, ama Annie'nin anlaşmayı bozan şeyleri ne önemi vardı ki?

"Bilmiyorum. Sanırım benim için orada olacak birini isterdim. Güvenilebileceğim birini."

İkisi de Mac'in hala ay sonunda ayrılmayı planladığını konuşmadı. Bu, ilişkiyi bitirecek en önemli neden.

"Ve masa oyunlarında hile yapmamalı. Bu çok büyük bir sorun olur," diye ekledi Annie.

'Ooh ... Sanırım sanırım bu daha beni dışarı dışına koştuktan koştuktan Ben kötü şöhretli bir hileciyim," dedi Mac, sesinde yine şakacı bir ton vardı.

"Peki, bu konuyu hallettik galiba," dedi Annie. "Peki ya sen? Senin için ilişkiyi bitiren şeyler nelerdir?"

Mac omuz silkti. "Muhtemelen ayak meselesi."

Annie gülerek bulaşık bezini kafasına fırlattı ve fırından kurabiyeleri çıkarmak için ayağa kalktı.

Mac onu takip etti ve tepside bir kurabiye kapmaya çalıştı. Annie, kurabiyeleri onun ulaşamayacağı bir yere koydu.

"Soğumaları lazım," dedi. "Kendini yakacaksın. Sıcakken tadı da o kadar iyi olmuyor."

Mac ellerini kaldırarak teslim oldu. "Tamam, tamam. Bekleyeceğim. Kurabiye patronu sensin."

Annie kurabiyeleri tepside soğutma rafına taşıdı ve işini bitirir bitirmez Mac onu mutfak tezgahına sıkıştırdı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, nefes nefese gülerek.

"Seninle aramızda hiçbir sorun olmadığını bilmeni istedim, Annie." Sesi, yanağına fısıldayan bir fısıltı gibiydi ve birdenbire, hala annesinin ekose fırın eldivenini giymiş olması ya da nefesinin ekşi krema ve soğan kokusu olması önemli değildi. Önemli olan tek şey, Mac'in onu öpmesi idi. Hemen.

Dudakları onun dudaklarına değdi ve Annie rahat bir nefes aldı.

"Seni öptüğümde çıkardığın o küçük sesi çok seviyorum," dedi, burnunun ucunu kızın yanağına sürterek.

"Öyle mi?"

"Oh evet. Benim çıkardığım o utanç verici çığlığı hatırlıyor olabilirsin ama ben senin küçük iç çekişlerini asla unutmayacağım."

Sanki tüm bunların sonu hakkında konuşuyorlarmış gibi geldi ve Annie bu konuyu konuşmak istemiyordu. Henüz değil. Bu yüzden kollarını

onun etrafında dolaşıp onu tekrar tekrar öptü, bir türlü doyamayacağından emindi çünkü bir şekilde aptal bir sporcu olduğunu düşündüğü bu çocuk, aslında onu güldürebilen, annesini ve dedesiyle birlikte pasta yapma anılarını seven, yatağında hala doldurulmuş bir kutup ayısı olan tatlı bir adamdı. Mac hakkında öğrendiği her şey, ona biraz daha uzun süre tutunmak istemesine neden oluyordu.

Yirminci Bölüm

Şimdi

Annie'nin elleri masalara çiçekleri yerleştiriyordu ve başı Kira ile Daisy'nin konuştuğu her neyse ona onaylayarak sallanıyordu, ama gözleri ahırda Mac'in hareketlerini takip ediyordu. Yepyeni yavru kedilerini kutuya geri koymuş, Bennett'a taze kesilmiş Noel ağaçlarını taşımak için dışarı çıktığında üzerlerine ekstra bir masa örtüsü örtmüştü, ama şimdi ağaçlar yerlerine yerleştirilmiş ve kardan kurumuş olduğundan, bir yavru kediye kolunun kıvrımına, diğerini ise ceketinin cebinden dışarı bakacak şekilde koymuştu. Bu, sevimliliğiyle absürt bir durumdu. Bir şeyler çeviriyordu. Bu çok açıktı.

Mac, Bennett'ın söylediği bir şeye güldü, zengin sesi ahırda yankılandı. Işıklarla uğraşmayı bırakıp turuncu kedinin kafasını okşadı, cebini biraz açıp kontrol etti. Bugün gerçekten abartıyordu. Önce onu buraya getirmeye ısrar etti, şimdi de kedi yavrusu mı evlat ediniyordu? Bu şeytani bir şeydi. Kadınları *tatminsiz* bırakmayacağına dair tehdidinden bahsetmiyorum bile. Bunu söylediği anın hatırası, vücudunda titremeye devam ediyordu.

Kamyonun yanında neredeyse onu öpecekti. Hâlâ boynunun arkasında parmaklarının izini hissedebiliyordu. Mac harekete geçmişti ve onu durdurmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Oysa durdurması gerekiyordu. Kesinlikle durdurması gerekiyordu. "Annie, sence bu iyi bir fikir mi?"

"Ha? Ne? Evet, bu harika bir fikir," diye cevapladı Annie, Kira ve Daisy'nin yanında kıkırdadıklarını duyana kadar gözleri hala Mac'in üzerindeydi.

"Ne?" diye tersledi.

"Yarın yürüyerek değil de, tekerlek yaparak koridordan geçmemizin iyi bir fikir olup olmadığını sordum," dedi Kira.

"Bu çok alçakçaydı."

"Bütün gece o adamı gözlerinle takip ediyorsun. Sanki bir doğa belgeseli izliyormuşum ve sen her an üzerine atlayacakmışın gibi hissediyorum," dedi Kira gülerek.

"Kapa çeneni," dedi Annie, arkadaşına şakacı bir şekilde iterek. "Benim suçum değil! O lanet adamın cebinde yavru kediler var!" Kira daha da güldü ve Annie kendi kahkahasını bastırmaya çalışırken burnundan soludu. İşe yaramadı.

"Sizin aranızda ne oluyor?" diye sordu Daisy.

"Hiçbir şey." Annie, cevabının çok hızlı ve keskin olduğu için inandırıcı gelmediğini biliyordu.

Daisy kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Çünkü çiçekçide bir bahis var ve içerdeki bilgileri öğrenmek isterim."

"Bahis mi? Ben de katılmak istiyorum! Bu ikisinin düğün bitmeden yatakta birlikte olacaklarına tüm çiftliği bahse girerim," dedi Kira.

Annie başını salladı. "Onu kaybedeceksin. Hiç şansı yok." Bunu söylerken bile, Mac'in sözleri kulaklarında yankılanıyordu. "*Kadınları tatminsiz bırakmam.*" Hem bir tehdit hem de bir vaat.

"Ama cidden," dedi Daisy, "ikinizin arasında bir geçmiş var, değil mi?"

"Her şey çok gizemli," dedi Kira, masadaki tabakları düzenlerken. "O bu konuda konuşmuyor."

"Gizemli değil," dedi Annie sinirli bir şekilde. "Eski bir hikaye ve artık önemi yok."

"Önemli değilse, o adam neden senin avın olmayı umursamıyormuş gibi sana bakıyor?" Kira sırtarak sordu.

Daisy iç geçirdi. "Gerçekten öyle. Ama bu bakış beni iki kez başımı belaya soktu. Senin yerinde olsam, başka yere bakardım."

"Aştan sonsuza kadar vazgeçemezsin," dedi Kira, bakışları odanın diğer ucundaki Bennett'e dalgın dalgın takılıp kalmış halde. Bennett, Mac'e Noel ağacında çok fazla ışık olmasının neden imkansız olduğunu açıklıyordu.

"Aşta yaptığım girişimler sadece kalbimi değil, işimi de incitti, bu yüzden artık denemeyi bıraktım," dedi Daisy, masadaki çiçekleri tekrar düzenleyerek.

Jeanie'nin seçtiği krem ve bordo renkli çiçekler, masadaki sohbeti engellemek için alçak vazolara ustaca yerleştirilmişti. Çiçekler muhteşemdi.

Daisy inanılmaz yetenekliydi.

Ve biraz da lanetlenmişti. En azından kasaba halkına göre öyleydi. Annie, herkes gibi, Daisy'nin sadece eski bir kocası değil, eski bir nişanlısı da olduğunu biliyordu. Son üç düğüne çiçek sağladığı düğünlerin bir yıl içinde sona ermiş olması da durumu pek iyileştirmiyordu.

"İnsanlar hala düğünler için senin dükkânını kullanmayı reddediyor mu?" diye sordu Kira.

Üçü bir sonraki masaya geçip çam dalları ve çiçeklerin etrafına uzun beyaz mumlar yerleştiriyorlardı.

Daisy yine yorgun bir nefes aldı. "Son altı aydır hayatım cenazelerle geçti ve açıkçası bu civarda yeterince insan ölmüyor."

"Bu çok saçma." Daisy, Dream Harbor'da ölümlerin azlığından şikayet ederken, Annie gülümsemesini zorlukla bastırdı, ama bu durum işini olumsuz etkiliyorsa, açıkça ciddi bir sorundu. Komik olan şey, bu kadının cenaze işine çok uygun görünmesiydi. Annie onu hiç siyah dışında bir renkte görmemişti, tırnakları bile siyahtı. Sanki güneş gibi parlak isminin tam tersi bir görüntü sergilemeye çalışıyor gibiydi.

Daisy omuz silkti. "İlk başta öyle düşündüm, ama bilmiyorum. Belki de doğrudur. Belki de lanetliyimdir ve şimdi bu lanet herkese bulaşıyor." Odaya bakındı, görünüşe göre ne yaptıklarını hatırlamıştı. "Ama eminim önemli bir şey değildir. Yani, Jeanie ve Logan'ın iyi olacağına eminim."

Annie gözlerini devirdi. "O ikisi birbirlerine takıntılı. Lanet bile onları ayıramaz. Endişelenmiyorum."

Daisy ona zayıf bir gülümseme attı. "Jeanie'ye beni tavsiye ettiğin için teşekkür ederim."

Annie, bu kasabadaki aptallara Daisy'nin yetenekli olduğunu ve başkalarının evliliklerinin sona ermesinden hiçbir şekilde sorumlu olmadığını gösterebilirse, bunu seve seve yapardı.

"Tabii ki! Senin çiçek aranjmanların en iyisidir. Onları ölü insanlar için harcamak aptalca." Kira bu söz üzerine kahkaha attı ve üç kadın da hemen tekrar kıkırdamaya başladı.

"Orada ne gülünç var?" diye sordu Bennett ahırın diğer tarafından.

"Her zamanki kız konuşmaları," diye cevapladı Kira. "Doğa belgeselleri ve cenazeler."

Bennett'in bu cevaba şaşırmamış olması onun lehineydi. "Buraya gel de bize ne düşündüğünü söyle."

Üç kadın son masayı bitirip Bennett ve Mac'in yanına geldi. Tören için arka plan oluşturmak üzere yarım düzine taze Noel ağacı düzenlemişlerdi. Ağaçları beyaz ışıklarla süslemişlerdi ve Bennett tavandaki ışıkları kapattığında ortaya büyümlü bir görüntü çıktı.

"Çok güzel," diye fısıldadı Daisy.

Gerçekten de öyleydi.

Annie bu gece yaptıkları işi etrafına bakarak inceledi. Ahırın ahşap kirişleri beyaz, parıldayan ışıklarla kaplıydı. Annie, önceki geceden daha fazla ışık olduğunu ve odayı altın rengi bir ışıkla aydınlattıklarını oldukça emindi. Beyaz sandalyeler koridoru çevreleyen sıralar halinde dizilmişti ve her birinin ucunda mumlarla dolu beyaz bir fener vardı. Ahırın diğer tarafında, her biri krem rengi masa örtüsüyle örtölü bir düzine yuvarlak masa vardı ve masaların ortasında Daisy'nin güzel süslemeleri duruyordu; kırmızı ve koyu yeşil renklerle, Noel'i andırıyor ama daha seksi bir havası vardı.

Zencefilli ev, damat ve misafirler için sürpriz olması amacıyla önü perdeyle örtölmüş köşedeki bir masanın üzerinde duruyordu. Yarın, yanındaki masa fırından yeni çıkmış kurabiyeler ve keklerle dolacak.

Her şey mükemmel görünüyordu.

Jeanie buna bayılacaktı. Annie elinin tersiyle gözlerini sildi.

"Şimdiden ağlamaya mı başladın?" diye sordu Mac, yanına gelerek.

Annie burnunu çekti. "Elimde değil. Sadece... O ikisini çok seviyorum! Ve onlar için gerçekten çok mutluyum."

"Ee, gitmeye hazır mısınız?" Mac'in sesi kulağında düşük bir uğultu gibi yankılandı. Ne zaman bu kadar yaklaşmıştı?

"Kira'nın bir şeye ihtiyacı olmadığından emin olmalıyım..."

"Kira gayet iyi," dedi Kira, konuşmaya karışarak. "Gidebilirsin." Annie'ye sinsi bir gülümseme attı. Annie bunu unutmayacaktı. Kira'nın yarın Jeanie ve Bennett'in davet ettiği rahatsız edici akrabalarıyla konuşmak zorunda kalmasını sağlayacaktı.

"Gördün mü, işte oldu," dedi Mac. "Gidebiliriz."

Ve yine o el, belinin alt kısmına dokunarak onu kapıya doğru yönlendirdi. Ona bunu kesmesini söylemesi gerekirdi. Protesto etmek istedi ama Bennett ve Kira'ya rahatsızlık vermek istemediği için kalmaya devam etti.

"Daisy, seni bırakayım mı?" diye seslendi, Mac ile yalnız kalmamak için son bir çaba göstererek.

"Hayır, gerek yok. Kamyonetimle geldim ve buradan çok uzak değilim."

Lanet olsun Daisy ve onun dört çeker arabasına. Mac, Annie onu göz ucuyla gördüğünde ona sırtıyordu. Kesinlikle bir şeyler çeviriyordu.

Yolcu koltuğuna, kucağında kedi yavruları olan kutu ile sıkışmış halde oturan Annie, sanki tekrar gençlik yıllarına dönmüş gibi hissediyordu. Kontrolünü kaybetmiş gibi hissediyordu, vücudu ona hiç izin vermediği şeyler hissediyordu.

Ama yine gençlik yıllarında olduğu gibi, her şeye teslim olmaya hazır hissediyordu. Her şeyi Mac'e teslim etmeye, sonuçları umursamadan.

"Önce benim evime gidip kedcikleri yerleştirebiliriz diye düşündüm. Orası daha yakın," dedi ve kamyonete bindi. Aptalca ve mantıksız bir bahaneydi, ama Annie kendini kabul ederken buldu. Kedciklerin yerleşmeye ihtiyacı vardı. Açıkçası. Travmatik birkaç gün geçirmişlerdi.

Yavru kediler için Mac'in evine geri dönmesi gerekiyordu.

Yirmi Birinci Bölüm

Sonra

"Bence seks yapmalıyız."

Mac patates kızartmasıyla boğulmak üzereydi.

"Sence biz..." Cümleyi tamamlayamadı. Onu yanlış duymuştu.

"Seks yapın," diye Annie yardımsever bir şekilde önerdi ve onun tabağından bir patates kızartması çaldı. O çikolata parçacıklı krep sipariş etmişti, ama bir şekilde, birlikte vakit geçirdikleri haftalar içinde, onun sipariş ettiği şeylerden bir şeyler çalmak onun için normal hale gelmişti. Tıpkı, günün planlarını yapmak için aynı lokantadaki aynı masada buluşmak onların için normal hale gelmiş gibi. Bir şekilde, sadece birkaç hafta içinde, o ve Annie normal hale gelmişlerdi.

"Şşş..." Mac, diğer müşterilere bakarak dedi. "Öyle şeyler söyleyemezsin!"

Annie güldü. "Ne? Kasabanın büyüklerinin duyacağından mı korkuyorsun?"

"Evet, biraz."

Annie, Mac'in saçmaladığını düşünerek başını salladı, ama Mac'in en son istediği şey, annesinin mahjong grubunun onun seks hayatını herkesin önünde tartışmasını duymasıydı.

"Beni dinle," dedi Annie, sanki Mac'in aklından çıkmayan, öpüşmeyi ve birlikte vakit geçirmeyi sevdiği kızla seks yapması için ikna edilmesi gerekiyormuş gibi. *Tabii ki* ikna edilmeye ihtiyacı yoktu, ama Annie çoktan tartışma moduna geçmişti. Bu, Mac'e, bu fırın işi yolunda gitmezse, Annie'nin avukatlığı düşünmesi gerektiğini düşündürdü.

"Öncelikle, fiziksel olarak uyumlu olduğumuzu kanıtladığımızı düşünüyorum," dedi, parmaklarıyla argümanlarını sıralayarak. Mac sırtıttı. Bunu geçen hafta boyunca birkaç kez kanıtlamışlardı. Annie ile öpüşmek, onun yeni en sevdiği şey haline gelmişti. Aslında, kendini bulmak için ülkeyi baştan başa geçme planı, Annie'yi öpen adam olabilseydi gereksiz olurdu.

"İkincisi," diye devam etti, "o anın heyecanıyla, benim pişman olabileceğim aceleci kararlar vermekten endişelendiğini biliyorum, ama bu, son birkaç gün boyunca çok düşündüğüm bir konu ve bunun iyi bir fikir olduğuna karar verdim."

Mac'in beyni, Annie'nin seks yapmalarını düşündüğü görüntüsüyle dolaşmaya başladı. Elbette, o da bunu neredeyse hiç durmadan düşünmüştü, ama Annie'nin de bunu düşündüğünü bilmek, bambaşka bir heyecan vericiydi.

"Ve üçüncüsü," dedi, Mac onu bu kabinden çıkarıp yatağına geri götürmeye hazır değilmiş gibi, argümanını sonuca bağlamaya hazırdı. "Sınırlı bir zaman diliminde çalışıyoruz ve birlikte sadece birkaç günümüz kaldıysa, ben bunu yapmak istiyorum."

Mac kendini çökmüş hissetti. Kız, onların kaçındıkları tek konuyu, yani Mac'in Yeni Yıl'dan sonra ayrılmayı planladığını gündeme getirmişti. Henüz ailesine bunu söylememişti ama bu da onun özellikle düşünmek istemediği bir başka konuydu.

Onunla Annie arasında zamanın daraldığını biliyordu, ama Mac giderek daha fazla, ya öyle olmasaydı ne olurdu diye merak etmeye başladı. Ya kalırsa? O ve Annie böyle devam eder miydi? Annie onu hala görmek ister miydi?

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Annie, bir patates kızartması daha çalarak. Artık onun gözlerine bakmıyordu. Tamamen planladığı tartışma sırasında gösterdiği cesaret bir anda kaybolmuş gibiydi ve şimdi gergin görünüyordu. Mac ne demeliydi ki? Hayır, seks yapmamalıyız çünkü yaparsak sana daha da bağlanacağımdan ve sonra nasıl ayrılacağımdan endişeleniyorum.

Ya da evet, kesinlikle yapmalıyız, çünkü ben de bunu durmadan düşünüyorum ve seninle her şekilde birlikte olmadan burayı terk edersem yüzde yüz pişman olacağımı biliyorum.

Her iki seçenek de akli başında ve mantıklı bir kişinin vereceği cevap gibi gelmiyordu. Aralarındaki bu şey, tatil öncesinde biraz zaman geçirmek içindi. Böyle çılgınca şeyler söyleyemezdi. Annie'nin buna nasıl tepki vereceğini de gerçekten bilmiyordu. Tek bildiği, Annie'nin planları olan bir kadın olduğu ve eğer bu planın bir parçası olacaktıysa, bunu reddetmeye hakkı olmadığıydı.

Güzel, komik ve zeki bir kızla seks mi? Mac kendini en zeki kişi olarak görmüyordu, ama bu sorunun cevabını o bile bulabilirdi.

Sonunda, hiçbir şey söylemek zorunda kalmaktan kurtuldu.

"Annie, işte buradasın!" Mac'e biraz tanıdık gelen, kıvrıkcık saçlı ve gözlüklü bir kız masaya yaklaştı. "Hayatta olan insanlar mesajlarına cevap verir!" dedi. "Sabahtan beri sana ulaşmaya çalışıyorum. Sonunda evine uğradım ve Charlotte bana yeni erkek arkadaşınla burada olduğunu söyledi." O anda kızın dikkati Annie'nin şaşkın yüzünden Mac'e kaydı.

"Selam," dedi, bu kızın kim olduğunu bilmesi gerektiğinden oldukça emindi. Muhtemelen aynı okula gitmişlerdi, ama dürüst olmak gerekirse hatırlayamıyordu, ki bu da Annie'nin onu her zaman pislik olarak görmesinin bir nedeniydi.

"Merhaba," dedi kız, şaşkın bir ifadeyle, sonra Annie'ye döndü. "Ne oluyor?" diye fısıldadı, sanki Mac onu duyamayacakmış gibi.

Annie zoraki bir gülümseme attı. "Hazel, dönmüşsün! Kahvaltı yapıyordum ve Mac'e rastladım. Mac'i hatırlıyor musun?"

Hazel, Annie'nin neden onunla oturuyor olduğunu hala anlamaya çalışıyormuş gibi ikisi arasında bakışlarını gezdirdi. Annie'nin bir şempanzeyle yemek yediğini görse daha az şaşırırmış gibi görünüyordu.

Mac, belki bir dönem boyunca Art dersini birlikte almışlardı ya da İngilizce dersini? Hâlâ tam olarak anlayamıyordu. Tüm bu olay, ona ve Annie'nin tamamen farklı liselere gittiklerini hatırlattı.

"Tabii ki Mac'i hatırlıyorum," dedi Hazel. "Üç yıl boyunca birlikte beden eğitimi dersine girdik."

"Aynen öyle!" dedi Mac, masaya elini vurarak. "Beden eğitimi!"

Hazel gözlerini kırptı ve Annie boğazını temizleyerek ona susması için anlamlı bir bakış attı. "Tamam, siz eski beden eğitimi arkadaşlarısınız. Neyse, burada ne yapıyorsun?"

"Seni bulmaya geldim. Bugün Noel alışverişine çıkacaktık. Hatırladın mı?"

Annie yüzünü buruşturdu ve Mac, onun bu noktada Noel alışverişinden çok sıkılmış olduğunu düşündü. Onunla daha fazla zaman geçirebilmek için onu elli mil çapındaki tüm mağazalara, alışveriş merkezlerine ve Noel fuarlarına sürüklemişti.

"Çok üzgünüm, Hazel. Tamamen unutmuşum, ama zaten burada işimiz bitti, değil mi, Mac?" dedi, gözleri sanki Mac'e son bir ay boyunca yaptıkları her şeyi Hazel'a anlatmasını rica edencesine ona yalvarırcasına baktı.

"Burada işimiz bitti," dedi Mac, Annie'ye kırgın olmadığını gösteren bir gülümsemeyle. Anlamıştı. Geçici balonları patlamıştı. Eğlence bitmişti.

"Oh, iyi!" dedi Hazel rahatlamış bir gülümsemeyle. "Çünkü Logan da yolda."

Annie, yapmaması gereken bir şey yaparken yakalanmış gibi, her geçen dakika daha da rahatsız görünüyordu. Yapmaması gereken şey olmak biraz berbat bir durumdu.

"Zaten gitmem gerek," dedi, ceketini alıp koltuktan kayarak kalktı.

"Gitmek zorunda değilsin," dedi kız, ama o gitti. Annie bu geçici durumu arkadaşlarına açıklamak istemiyordu ve o da onu zorlamak istemiyordu. Gerçekten gerek yoktu. Biten bir şeyi neden açıklasın ki?

"Hayır, gerçekten gitmeliyim, ama kahvaltı için teşekkürler," dedi. "Alışverişin tadını çıkar."

"Evet, tamam," dedi kız, Hazel yanındaki koltuğa otururken gözlerini ondan ayırmadan.

"Aman Tanrım," dedi Hazel, o uzaklaşırken. "Mac Sullivan'la burada ne yapıyordun?"

Mac kapıya doğru giderken durdu, Annie'nin cevabını duymak için can atıyordu.

"Birbirimize rastladık," dedi Annie.

"Vay canına! Onunla konuştuğuna bile şaşırdım."

"Neden şaşırdın ki?" diye sordu Annie ve Mac, etrafındaki tabak sesleri ve konuşmaların gürültüsünün arasında konuşmanın geri kalanını duymaya çalıştı.

"Onu hiç sevmedin ki," dedi Hazel ve Mac bunu zaten biliyor olmasına rağmen, özellikle de bu kadar çok şeyin değiştiği şu anda, bunu duymak yine de canını yaktı. "Onun abartıldığını hep söyledin."

Mac neredeyse yüksek sesle gülecekti. Bu kesinlikle Annie'nin söyleyeceği bir şey gibi geliyordu.

"Belki de o kadar da kötü biri değildir," dedi Annie. Bu tam olarak bir aşk ilanı değildi, ama "o kadar da kötü değil" demek de bir şeydi. Belki de elde edebileceği tek şey buydu.

"Ama eve döndüğüne çok sevindim." Mac bir kez daha arkasına baktı ve Annie'nin kolunu Hazel'in omzuna doladığını, iki kızın başlarını birbirine yasladığını gördü. Onun insanları geri dönmüştü. Belki de Annie'nin artık ona ihtiyacı yoktu.

Belki de en iyisi buydu. Hayatına başlamak zorundaydı. Hayatının geri kalanını babasının pubında bira servisi yaparak geçirmek ve gerçekte ne istediğini asla bulamamak yerine, buradan gitmesi gerekiyordu.

Artık ayrılma zamanı gelmişti.

Annie'den. Dream Harbor'dan. Mac gitmeliydi.

"Logan geldi," dedi Hazel, onu Annie ve Mac'in masasına çağırarak. Ama artık o masa Annie ve Mac'in masası değildi, çünkü Logan gitmişti ve Annie de onun gitmesine izin vermişti. Bu durumdan pek hoşnut değildi, ama Hazel onu tamamen hazırlıksız yakalamıştı. Arkadaşının dün eve geldiğini tamamen unutmuştu. Tabii ki bütün ay boyunca mesajlaşmışlardı, ama bir şekilde günler onun için uçup gitmişti. Sanki iki dünyası çarpışmış ve birdenbire gerçekliğe geri dönmüştü. O ve arkadaşlarının Mac ve arkadaşlarıyla hiç takılmadıkları gerçekliğe. Yüzündeki ifadeden bunu anlayabilirdi.

Son dört yıldır aynı okula gitmelerine rağmen Hazel'ın kim olduğunu hiç bilmediğini, çünkü Mac gibi erkeklerin Hazel ve Annie gibi kızları fark etmediklerini söyledi.

Ama o onu fark etmişti. Bu hoştu ve şimdi ondan *hoşlanıyordu*. Ne halt etmişti böyle?

"Selam," dedi Logan, onların karşısındaki koltuğa oturarak.

"Geri dönmüşsün! Yolculuk nasıldı?" Annie, Mac hakkındaki kafa karışıklığını bir kenara bırakarak sordu. Şimdi bunu çözmenin sırası değildi. Sonunda dünyadaki en sevdiği iki kişiyle yeniden bir araya gelmişti.

Logan yüzünü buruşturdu. "Binlerce yaşlı insanla bir gemide mahsur kalmak için çok uzun bir yolculuktu."

Burnu ve yanaklarında güneş yanığı kabuklanmaya başlamış, normalde kahverengi olan saçları altın rengi parıltılar almıştı.

"Sızlanmayı kes! Sen tropikal güneşin altında uzanırken, ben burada donuyordum."

Logan'ın kaşları daha da çatıldı. "Her gece etkinlikler vardı," dedi.

"Eğlenceli görünüyor."

"Temalı etkinlikler."

"İyi bir temayı severim."

"Ve kıyafet kuralları. İnsanlar kostüm giyerdi." Sanki her gece bakire kurbanlar falan sunuluyormuş gibi söyledi.

"Sen kostüm giydin mi?" diye sordu Annie, Logan'ın kostüm ya da temaya uygun bir kıyafet giymediğini çok iyi biliyordu.

"Tabii ki giyinmedim."

"Tabii ki giymedin. Bu çok eğlenceli olurdu."

"Çocuklar ve kaçak suçlular için eğlenceli olurdu."

"Kaçak suçluların eğlendiğini mi düşünüyorsun?"

"Yakalanana kadar, belki."

"Sen iyi bir torunsun," diye araya girdi Hazel, bu konuşmanın saatlerce sürebileceğini ve hiçbir sonuca varamayacağını tecrübesinden biliyordu. "Eminim Nana'yı çok mutlu etmişsindir."

Logan yüzünü buruşturdu. "Öncelikle, benimle tartışarak beni tekneye bindirmek zorunda kaldı."

Annie güldü. "Ne demek istiyorsun?"

"Bu bir yaşlılar için düzenlenen bir gemi seyahatiydi. 55 yaşın altındaki hiç kimse gemiye binemezdi. Biletlerimizle gemiye gittik ve Nana, kaptanla benim gemiye binmem için tartışmak zorunda kaldı."

Şimdi Hazel de gülüyordu. "Öyle mi yaptı?!"

"Evet," dedi Logan, başını sallayarak, yüzünde bir gülümseme belirdi. "Önce, benim yaşıma göre çok iyi göründüğümü ona ikna etmeye çalıştı."

"Hayır!" Annie sevinçle bağırdı.

"Evet," Logan bu anıyı hatırlayarak inledi.

"Sonra medyaya gidip kruvaziyer şirketini yaş ayrımcılığıyla suçlayacağını söyledi."

"Ha! İnanılmaz. Nana bir kraliçe."

"Sonunda ona, ilaçlarını zamanında almasını sağlamak için benim orada olmam gerektiğini söyledi. Oysa o benden daha sağlıklı olduğu için bu çok komik. Ama kaptan o anda onun olay çıkarmayı kesmesini istedi."

"Eminim öyledir. Nana'nın olay çıkardığı zamanlar korkutucu olur," dedi Annie.

"Gezinin geri kalanında, etrafta bir personel olduğunda bana 'hemşire' diye seslendi."

Logan'ın hemşire olarak hayal edilmesi, Annie ve Hazel'ın kıkırdamalarını tam anlamıyla kahkahalara dönüştürdü.

"Ha. Ha. Acımı komik bulmana çok sevindim."

"Gerçekten öyle. Bizi güldürdüğün için teşekkürler," dedi Annie, elinin tersiyle gözlerinden akan yaşları silerken.

"Ne zaman istersen," dedi Logan kuru bir şekilde.

"Peki ya sen, Haze? Sömestr nasıl geçti?" "İyiydi, ama eve döndüğüme sevindim."

"Biz de geri döndüğüne sevindik." Annie onu kendine doğru çekti.

"Biz yokken ne yapıyordun?" diye sordu Logan ve Hazel'ın yüzü hemen aydınlandı.

"Annie'yi Mac Sullivan'la romantik bir öğle yemeği yerken yakaladım," dedi.

"Öncelikle..." diye başladı Annie ve Logan gözlerini devirdi. "Başlıyoruz yine," diye mırıldandı.

Annie onu görmezden geldi. "Öncelikle," diye tekrar başladı. "Bunda romantik bir şey yoktu. Tanrı aşkına, bir lokantadayız."

dışım iki masa ötede oturuyor."

"Ne? Dış hekimleri romantik yerlere gidemez mi?" diye sordu Logan.

"Ve ikinci olarak," Annie onu yine görmezden gelerek devam etti. "Siz ikiniz beni terk ettiğinizde, ben başka insanlarla takılmam mı yasak?"

"Seni terk etmek mi?!" Hazel sahte bir dehşetle haykırdı. "Biz öyle mi yaptık?"

"Bu gemi yolculuğuna çıkmam gerektiğini, yoksa büyükannemin kalbini kıracağımı söyleyenin sen olduğundan eminim."

"Evet, ve sen de bana dışarı çıkıp dünyayı keşfetmem gerektiğini söyledin.

Evrakları sen doldurdun!"

Annie sabahki üçüncü kakaosundan bir yudum aldı. "Neyse, artık tekrar bir aradayız."

"Peki ya Mac?" diye sordu Hazel. Annie omuz silkti. "Mac ne olmuş?"

"Peki, ikiniz görüşmeye devam edecek misiniz?"

"Bu konuyu gereksiz yere abartıyorsun. Biz çıkmıyorduk. Sadece, arkadaşlarımız şehir dışındayken birbirimizi görüyorduk. Tatil öncesi sıkıntısı falan vardı."

Hazel oldukça şüpheli görünüyordu ve Logan burnundaki soyulmuş deriyi kaşıyarak tamamen ilgisiz görünüyordu.

"Zaten önemi yok," dedi Annie. "Mac yakında ayrılacak." Sanki önemi yokmuş gibi, Mac'in nereye gittiği veya ne yaptığı umurunda değilmiş gibi omuz silkti, çünkü böyle hissetmesi gerekiyordu. Hazel'a söylediği doğrudu; hayatın normale dönmesini beklerken sadece birlikte vakit geçiriyorlardı. Ama bir noktadan sonra, Mac'le birlikte olmak normal gelmeye başlamıştı ve Annie imkansız şeyleri dilemeye başlamıştı.

Hazel ortaya çıkmadan hemen önce ona ne istediğini düşünmeye başladı. O cevap vermemişti. Belki de işleri biraz fazla abartmıştı. Ama... yine de bunu istiyordu.

"Tamam," dedi Hazel. "Sen öyle diyorsan. Ama o gerçekten çok tatlı..."

Annie, son birkaç haftadır o sevimliliği yakından ve şahsen deneyimlemiş gibi değilmiş gibi omuz silkti, sanki

o sevimliliği öpüp dokunmuştu ve daha fazlasını istiyordu. "Evet, biliyorum."

"Bekle," dedi Logan, omletinden başını kaldırarak. "Mac sevimli mi?"

Annie başını salladı. "Bazıları onu seksi bile bulabilir." Onun gibi biri gibi

biri. Logan kaşlarını çatı. "Ama benim kadar sevimli değil, değil mi?"

O ve Hazel birlikte inlediler, çöp poşetlerini ve Logan'a fırlattılar, Logan ise aptal bir sırıtışla onları savuşturdu. Tanrım, bu ikisini özlemiş.

"Tamam, bugünlük Macaulay Sullivan'ı konuşmak yeter," dedi Annie. "Hadi alışverişe gidelim. Ve daha fazla ayrıntıya ihtiyacımız var, Haze. Her şeyi bilmek istiyorum!"

Annie için ne yazık ki, Mac hakkında konuşmamak, Mac'i düşünmediği anlamına gelmiyordu. Arkadaşlarıyla mağazaları dolaşırken, tek düşünebildiği şey, Mac ile aynı şeyi yaparken geçirdiği zamandı. Kalabalığın içinden geçmek için elini beline koyuşunu ya da çocukken Noel Baba ile çekilmiş neredeyse tüm fotoğraflarda yaptığı korkmuş yüz ifadesini taklit ederek onu o kadar güldürdüğünü ki neredeyse altını ıslatacaktı. Ya da gecenin sonunda onu evine bıraktığında veda öpücüğü verişini. Bir şekilde bu, *önemsiz bir şey* değildi. Mac ile vakit geçirmek, büyük bir şeye dönüşmüştü ve Annie bu konuda ne yapacağını bilmiyordu.

Tek bildiği, onu görmesi gerektiği. Onu görmeli ve son birkaç haftanın kendisi için çok önemli olduğunu söylemeliydi. O ayrılıyor olsa bile. Bunu bilmesini istiyordu.

Ve bugün onu terk ettiği için özür dilemek istiyordu. Ve onu öpmek istiyordu.

Ve daha fazlasını.

Yirmi İkinci Bölüm

Şimdi

Mac, bir şekilde Annie'yi yeni evcil hayvanlarını yerleştirmek için evine gelmeye ikna etmişti. Bunu nasıl başardığını tam olarak bilmiyordu. Açıkçası, Annie bugün son üç yıldır olduğundan daha uyumlu davranıyordu, ama Mac bunu sorgulamaya niyetli değildi.

Yolcu koltuğuna, Annie'nin kucağında yavru kedilerle oturduğu yere baktı. Annie, kedilere, sadece tüylü hayvanlara ve bebeklere kullandığına emin olduğu bir ses tonuyla konuşuyordu. Mac, bu sesi daha önce hiç duymamıştı.

"Endişelenme," diyordu. "Bu sadece geçici bir durum. Yakında sana iyi bir yuva bulacağız."

"Geçici olduğunu kim söyledi?" dedi Mac ve Annie şaşkınlıkla ona baktı.

Gözlerini devirdi. "Artık kahramanlık yapmayı bırakabilirsin," dedi. "Burada sadece biz varız."

Mac alaycı bir şekilde güldü. "Neden hep benim hakkımda en kötüsünü düşünüyorsun?"

Neden yavru kedilere kötü davranacağımı düşünüyorsun?"

"Onlara kötü davranacağını hiç söylemedim! Ama bu kedileri evlat edinecekmiş gibi davranmayı bırakabilirsin. Kira ve Daisy artık yok, o yüzden hayvan kurtarıcısı rolünü bırakabilirsin diyorum."

"O kedileri alacağım," dedi, beklediğinden daha sert bir ses tonuyla. Elbette, Annie'nin gözüne girmek için düşüncesizce bir planla onları alacağını söylemişti, ama Annie bunu öğrenirse başı belaya girecekti. "Artık onlar benim kedilerim."

Annie'nin bakışlarının yüzünün yan tarafına delici bir şekilde saplandığını hissedebiliyordu, ama gözlerini yoldan ayırmadı. Annie'nin her zaman onun en kötü yanlarını görmesinden bıkmıştı.

en kötüsünü düşünmesinden bıkmıştı. Onu incittiğini biliyordu, ama Annie'nin hikayesinde kötü adam olmaktan bıkmıştı.

"Peki, onlara ne isim vereceksin?" diye sordu bir dakika sonra. "Eğer bunlar senin kedilerinse, isimleri olmalı."

"Kolay. Onlara Bert ve Ernie adını vereceğim." "Bert ve Ernie, olmaz."

"Neden olmasın?! Bu klasik bir ikili isim." "Hayır. Veto ediyorum."

"Neden benim evcil hayvanlarımdan isimleri üzerinde veto hakkın var?"

"Kedilerin çıkarlarını gözetiyorum; Kira birinin erkek, diğerinin kız olduğunu söylüyor. O artık neredeyse bir veteriner gibi, bu yüzden ona güvenebiliriz bence."

"Kedilerin isimlerinin doğumda belirlenen cinsiyetleriyle uyumlu olup olmadığını umursadıklarını sanmıyorum, ama ısrar ediyorsan, Sonny ve Cher nasıl olur?"

"Hayır, tekrar dene." "Adam ve Eve."

Annie bu isme gülerek tepki gösterdi. "Bu sevimli kediciğe Adam mı diyeceksin?" diye sordu kıkırdayarak.

Mac bu sese gülümsedi.

"Peki, şu anda hiç evcil hayvanın olmamasına rağmen evcil hayvan isimleri konusunda bu kadar uzman olduğuna göre, ne önerirsin?"

"Sırf ikisi olduğu için ikili bir isim bulman gerekmez bence," dedi, düşünürken hafifçe mırıldanarak. "Noel'e uygun isimler sevimli olur."

"Mesela ne gibi? Rudolph ve Frosty mi?"

"Hayır, biraz daha az bariz olan bir şey. Ah, buldum!" dedi. "Holly ve Claus nasıl? Anladın mı? Kedilerin pençeleri gibi pençeleri var ve Santa Claus."

Mac gülmekten kendini alamadı. "Aslında bu oldukça iyi," dedi.

Annie koltuğuna yaslanarak kendinden memnun bir şekilde oturdu. "İşte, Holly ve Claus. En azından evcil hayvanlarınızın artık güzel isimleri var." Hangi ismi hangisine verdiğini tam olarak bilmiyordu.

"Gördün mü," dedi, "ben o kadar da kötü değilim." Alaycı bir şekilde söylemek istemişti, onunla tekrar tartışmak istemiyordu, ama sözler aralarında ağır bir sessizlik yarattı.

"Öyle olmadığını biliyorum. Böyle davrandığım için özür dilerim. Hâlâ senin hakkında en kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim. Bu eski bir alışkanlık," dedi sessizce, Holly veya Claus'un küçük kafasını okşayarak.

"Belki de yeni bir başlangıç yapmamız gerekiyor," dedi.

"Bunu şimdi nasıl yapacağız? Seni beş yaşından beri tanıyorum, Mac, ve sana karşı kalbimi açtığım tek seferde, bu süreçte yıkıldım, bu yüzden nasıl yeniden başlayacağımızı gerçekten bilmiyorum. Ya da başlayabilir miyiz, onu da."

Mac zorlukla yutkundu. Bu, Annie'nin o geri döndüğünden beri aralarında olanlar hakkında söylediği en fazla şeydi. Daha bu sabah ona incinmediğini, özür dilemesine gerek olmadığını söylemişti. Yıllardır durum aynıydı.

Ezilmiş. Onun yaptıklarından dolayı ezildiğini söyledi. Bu, onun iyiymiş gibi davranmasından çok daha kötüydü. Onun, onun kendisini nasıl hissettirdiğini itiraf etmesini, bunu açıkça söylemesini duymak... Şimdi ne yapması gerekiyordu? Kimdi o ki ikinci bir şans isteyecekti?

Bu gün kafasını tamamen karıştırmıştı ve artık ikinci bir şans mı, yoksa bunu bir kez ve sonsuza kadar bitirmek için nefret dolu seks mi istediğini bilmiyordu.

"Hala hafif tur yapıyorlar mı?" diye sordu onun yerine.

"Evet, tabii ki. Bu yılın en büyük bağış toplama etkinliklerinden biri," dedi Annie, konunun değişmesinden rahatlamış bir ses tonuyla. "Ama bu yıl gitme fırsatım olmadı."

"Neden?"

"Çok meşguldüm."

Başkaları için bir şeyler yapmakla çok meşgul. Bunun böyle olduğunu biliyordu. Kendi mahallesinden önceki mahallelerden birine sola döndü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu Annie, kucağındaki yavru kedilerden başını kaldırarak.

Mac omuz silkti. "Bence manzaralı yolu kullanabiliriz, böylece kaçırdığın ışıkları görebilirsin." Kızın en sevdiği geleneklerden birini kaçırmış olmasından nefret ediyordu.

Karanlıkta yüzünde memnun bir gülümseme belirdi ve o, bu mini ışık turu ve kucağındaki yavru kediler sayesinde belki de biraz ilerleme kaydettiğini düşündü. Onu arabada kendisiyle birlikte burada tutsak tuttuğu sürece, ona hala ne kadar değer verdiğini gösterme fırsatını kesinlikle değerlendirecekti.

ona hala ne kadar değer verdiğini gösterme firsatını kesinlikle değerlendirecekti. Bildiği kadarıyla, bu hafta sonu bittikten sonra kız yine ondan kaçmaya başlayabilirdi.

Tanrım, umarım öyle olmazdı.

"Oh, bu yeni!" Annie, özellikle gösterişli bir ışıklı kardan adam sergisini işaret ederek dedi.

"Kesinlikle çok parlak. Muhtemelen uzaydan bile görülebilir." Kız güldü ve o bu sesi bir şişeye koymak istedi.

"Oh, şuna bak." O, onun vücudunun karşısındaki soldaki bir evi işaret etti ve bu, ona çocukluklarında o turda, onun kendisine yaslandığı anı, onun bunun bitmesini istemediği anı hatırlattı.

O, arabanın kendi tarafına tamamen geri dönmedi, bunun yerine ona yakın durdu, omuzu neredeyse onun omzuna değiyordu. O, krema ve zencefil gibi kokuyordu ve Mac iniltiyi zar zor bastırdı. Onu *istiyordu*.

Kadının vermek istediği her şeyi istiyordu.

Kar hala kalın beyaz taneler halinde yağıyordu ve Nat King Cole radyoda bir Noel klasiğini söylüyordu. Kamyonet sıcağı, silecekler her hareketinde n cam buğulanıyordu. Yavaşça blok çevresinde dolaşarak, yol boyunca ışıklandırmaları hayranlıkla seyrettiler. Mac'in böyle bir şey yapmayalı yıllar olmuştu. Bakışlarını Annie'nin yüzüne kaydırđı ve komşularının çabalarından duyduğu sevinci izledi.

O çok güzeldi.

"Peki ya bu nasıl?" Verandasında beyaz buz sarkıtları ve her penceresinde mumlar yanan bir evi işaret etti.

"Sade. Beğendim."

Mac karanlıkta gülümsedi.

"Peki ya bu?" Annie işaret etti. "Benim için fazla mavi."

"Yaşlandıkça ışıklara karşı seçici oldun," diye alay etti ve omzuyla ona hafifçe dokundu. Onun sıcaklığı ona sızdı. Karanlıkta ona yaslanarak kalmasını diledi. "Uzakta olduğum süre boyunca kendim hakkında çok şey öğrendim," dedi. "Ama en önemli şeylerden biri, Noel dekorasyonumun sade olmasını sevdiğimdi."

"Vay canına, yolda gerçekten derin düşüncelere dalmışsın. Bu kadar uzun süre uzak kaldığın iyi olmuş, sanırım." Ve böylece arabadaki hava yine değişti. Annie ondan uzaklaşarak koltuğuna geri döndü ve bakışlarını pencereden dışarıya çevirdi.

Geçmişî kazıp çıkarmadan birbirlerine yakın olabilecekler miydi?

Noel süslemeleriyle ilgili şaka yapıyordu, ama bu kadar uzun süre uzak kalması iyi *olmuştu*. Uzakta olduğu süre boyunca birçok şeyi çözdü. Kendisi hakkında, hayattan ne istediği hakkında çok şey öğrenmişti. Dream Harbor'a geri dönmesinin sebebi, burada doğmuş olması, burada sıkışıp kalmış olması ya da başka seçeneği olmaması değildi, kendi isteğiyle dönmüştü. Dream Harbor'daki hayatın değerini anlayabilmek için önce Dream Harbor dışındaki hayatı deneyimlemesi gerekiyordu.

Ama eğer böyle bir şey söylerse, bunun yanlış anlaşılacağını biliyordu.

Annie'nin duyacağı tek şey, onu terk ettiği için mutlu olduğu olurdu.

Geri kalan yolu konuşmadan sürdüler. Tek ses, kedilerin sessiz miyavlamaları ve ön cam sileceklerinin camdan karları itmesi idi. Bazen, farklı davranmış olsaydı, Annie ile arasında hala bir şans olur muydu diye merak ediyordu. Ayrıldığına pişman değildi ama ayrılış şeklinden nefret ediyordu.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Sonra

"Bugün sizi önemli bir konuyu görüşmek için buraya topladım," dedi Mac, annesinden babasına bakarak. Aslında onları hiçbir yere toplamamıştı. Onları akşam yemeği masasında yakalamıştı.

"Mac, ne oldu?" dedi babası, şimdiden sabırsız görünerek. Babası, yoluna çıkılmasından hoşlanan bir adam değildi. Mac, onun otururken gördüğü nadir anlardan biriydi.

Mac, masanın üzerinde ellerini birleştirdi, sonra açtı ve tekrar birleştirdi. Avuç içleri terliydi. Hazırladığı bir konuşma vardı ama şimdi, annesinin endişeli yüzü ve babasının sabırsız bakışları karşısında, Mac'in hazırlığı bir anda uçup gitti.

"Ama önce bir hediye!" Tamamen oyalanıyordu ama o ve Annie sonunda annesi için mükemmel bir hediye bulmuşlardı ve şimdi ona verme zamanının geldiğini düşünüyordu. Hediye çantasını masanın üzerine koydu.

"Erken bir Noel hediyesi mi?" diye sordu annesi. Şüpheli görünüyordu, ki yıllardır ona verdiği hediyelerden sonra buna hakkı vardı.

"Evet. Senin için." Çantayı ona doğru itti.

Annie'nin, onsuz paketlenme sayılmaz diyerek ısrarla koymasını istediği kağıt mendili çıkardı ve el yapımı bir zanaat fuarında bulduğu el oyması İsa'nın doğum sahnesine ulaştı. Annie, annesinin evin çeşitli yerlerinde birkaç tane bu sahne olduğunu fark etmişti ve o da bunu gördüğünde, bunun mükemmel bir hediye olduğunu anladı.

"Mac, çok güzel," dedi annesi. "Teşekkür ederim."

Mac rahat bir nefes aldı. Başarmıştı, bu iyi bir şeydi çünkü şimdi zor kısım başlıyordu.

"Ayrıca seninle... bilirsin... gelecek hakkında konuşmak istedim. Şey... özellikle benim geleceğim hakkında."

Annesi umutla baktı. "Sonunda devlet üniversitesine kaydolmaya karar verdin mi? Hemşirelik programları çok iyidir."

Mac iç geçirdi. Kötü bir hemşire olacağından emindi. Annesinin sabrına ve demir gibi midesine sahip değildi.

"Hayır, aslında düşündüğüm şey o değil..."

"Eh, seni pub'da daha fazla saat çalıştırabiliriz," dedi babası ve Mac'in göğsündeki boğucu his daha da arttı. Babasının, daha fazla saat çalışıp bira doldurup yemek servisi yapmasını ve sonunda işin daha fazla ticari yönünü üstlenmesini çok seveceğini biliyordu, ama pub babasının hayaliydi. Onun değil. En azından öyle olduğunu düşünmüyordu.

Mac başını salladı. Sorun da buydu. Hâlâ *ne* istediğini bilmiyordu ve ailesinin beklentileriyle karşı karşıya kaldığında, eski alışkanlıklarına geri döndüğünü hissediyordu. Annesini mutlu etmek ve okula kaydolmak ya da babasının yükünü biraz hafifletmek kolay olurdu. Mac kolay olanı severdi. Sevilmeyi severdi. Ailesinin ondan memnun olmasını, takım arkadaşlarının onu alkışlamasını ve arkadaşlarının iyi oynadığı bir maçtan sonra onu tebrik etmesini severdi. Ama bu aptal bir lakros maçı değildi ve Mac kolay olanı seçmeye devam edemezdi.

Annie'yi ve işini kurmak için ne kadar çok çalıştığını, derslere gittiğini, yeni tarifler denediğini ve hafta sonları ilçedeki tüm çiftçi pazarlarında, festivallerde ve fuarlarda bir tezgah açtığını anlattı. Mac hayatında hiç bu kadar çok çalışmamıştı.

"Hayır, ben de öyle düşünmüyordum," dedi ve artık gerçekten her iki ebeveyninin de dikkatini çekmişti.

"Aklında ne vardı?" diye sordu annesi.

Ve ona bir açıklama borçlu olduğunu biliyordu. Ona bir plan borçluydu. Onu büyüüttüğü, ona baktığı ve on dokuz yıl boyunca hayatını inanılmaz derecede kolaylaştırdığı için, aslında ona her şey borçluydu. Babası da öyle. Mac'e ilk işini o vermişti. Mac isteseydi, ona ömür boyu iş verirdi.

Ama Mac bunu istemiyordu. En azından şimdilik. Başka bir yere, herhangi bir yere gitmesi gerekiyordu. Ebeveynlerinin her şeyi onun yerine yapmasına izin vermeye devam ederse, asla olması gereken kişiye dönüşemezdi. Büyümesi gerekiyordu. Ve bunu burada yapamazdı. Anaokulu öğretmeni hala davranışlarını izlerken ya da annesinin arkadaşları kiminle çıktığını ona rapor ederken bunu yapamazdı. Ya da Annie gibi kızlar onun aptal bir sporcu olduğunu düşünürken. Onun bu konudaki fikrini değiştirdiğinden oldukça emindi, ama yine de.

Kasaba halkı Macaulay Sullivan'ın kim olduğunu zaten bildiğini düşünüyordu, ama o bunu kendisi keşfetmek istiyordu.

"Aslında, biraz seyahat edeceğim."

Babası, Mac uzay keşiflerinden bahsetmiş gibi alaycı bir şekilde güldü. "Seyahat mi?"

"Ne demek istiyorsun? Arkadaşlarınla seyahate mi çıkacaksın?" diye sordu annesi.

"Hayır." Mac koltuğunda kıpırdanmaya başladı. Hayır, annesine söylemekten hoşlanmadığı bir kelimeydi. "Hayır, bir süreliğine ülke çapında seyahat etmeyi planlıyorum. Bazı şeyleri çözmem gerekiyor. Biriktirdiğim param var ve..."

"Ne düşünmen gerekiyor ki?" diye bağırdı babası.

"Ne istediğimi çözmem lazım. Hayatımda ne yapacağımı."

"Üniversite, bir şeyleri anlamak için harika bir yer," diye annesi araya girdi ve Mac'in başı patlayacakmış gibi hissetti. Bu konuyu defalarca konuşmuşlardı.

Mac başını salladı. "Üniversite bana göre değil anne. Dışarıda bir şeyler yapmam lazım, anlıyor musun?"

"Burada sahip olduğun her şey sana yetmiyor mu?" dedi babası, sesini yükselterek.

"Ben öyle demiyorum."

"Öyle diyor gibi geliyorsun. Annen ve ben senin için her şeyi yapıyoruz, ama bu sana yetmiyor."

"Öyle değil! Sadece yalnız kalmam lazım."

"Bunun için ülkenin öbür ucuna gitmen mi gerekiyor? Burada, bu kasabada bir sürü daire var. Yakınlarda kalıp, barda çalışabilir ve annenin yanında olabilirsin."

"Annemin bana ihtiyacı yok!"

"Tabii ki ihtiyaçı var!"

İkisi de ayakta durmuş bağırıyordı. Mac'in mantıklı bir tartışma yapma planı çoktan suya düşmüştü.

"Bu kasabadan gitmem lazım!"

"Kaçmak seni yetişkin yapmaz."

"Kaçmıyorum," dedi Mac, içindeki mücadele ruhu kaybolmuş bir halde. Babası haklı mıydı? Kaçıyor muydu? Kalmalı mıydı? Yetişkin olmak böyle miydi? Artık bilmiyordu, ama nefes alıp annesine baktığında, gözlerindeki yaşlar onu bu fikri tamamen terk etmeye hazırladı.

Yerine oturdu ve başını ellerinin arasına aldı. "Sadece bir süre kendi başıma kalmanın benim için iyi olacağını düşündüm. Hepsi bu. Anne?"

Ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık verdi ve yüzündeki gözyaşlarını hızla sildi. "Tamam, bebeğim," dedi. "Bunu daha sonra konuşuruz. Ayine gitmem gerek."

Bunun üzerine masadan kalktı ve Mac'i babasıyla yalnız bıraktı. Yaşlı adam uzun bir nefes aldı. "Gidersen seni deli gibi özleyecek," dedi.

"Ben de sizi özleyeceğim. Ama bunu yapmam gerektiğini hissediyorum."

Babası sertçe başını salladı. "Eğer yapman gerekenin bu olduğunu düşünüyorsan, seni durduramam."

Çalışmaya gitmeden önce Mac'in sırtına sertçe bir şaplak attı ve Mac, anne babasının kendisine kızgın mı yoksa sadece gitmesine üzüldükleri mi konusunda kafası karışık ve bitkin bir halde kaldı. Bu planın değıp değımeyeceğini artık bilmiyordu.

Cebinden, Annie ile ilk buluşmalarında lokantada birkaç fikir yazdıkları yırtık kağıt parçasını çıkardı. O gün umutlu hissetmişti, belki de bunu gerçekten yapabileceğini düşünmüştü, ama belki de yanılmıştı. Belki de Dream Harbor'da kalmalıydı. Sıkışıp kalabileceği daha kötü yerler de vardı. Minnettar olması gerektiğini biliyordu.

Ama şu anda sadece kendini hapsolmuş hissediyordu. Kapana kısılmış.

Ve her zamankinden daha fazla kaybolmuş.

Annie o gece, gerginlik, heyecan ve belirsizlikle dolu bir şekilde kendini onun kapısında buldu.

Tek bir şeyden emindi.

Kapıyı açtığında, şaşkın ve biraz da dağınık görünen Mac'e "Mac" diye fısıldadı. Saçları, parmaklarıyla karıştırmış gibi dağınıktı. Üzerinde eski bir eşofman ve lekeli bir lakros tişörtü vardı, bu da onu ren geyiği tulumuyla gördüğü için iyi bir intikam olmalıydı, ama tabii ki yine de çok çekici ve hiç de gülünç görünmüyordu.

"Selam, Annie." Biraz yüzünü buruşturdu. "Seni beklemiyordum."

"Evet, özür dilerim, sana mesaj atmalıyım. Ben sadece..." Durdu, soğuk gece havasını derin bir nefesle içine çekti, kalan azıcık cesaretini toplayarak kendini hazırladı. "Sadece seni gerçekten görmek istedim."

Yüzü yumuşadı ve tek kelime etmedi, sadece çıplak ayakla ve dağınık saçlarıyla soğuk ön verandasına çıktı, kollarını ona doladı ve onu yerden kaldırdı. Yüzünü onun yüzüne sürttü.

Boynunun kıvrımında, nefesi cildinde sıcak. "Ben de seni gerçekten görmek istedim," dedi.

Ona yakın olmak istiyormuş gibi uzun süre onu öyle tuttu.

"Bir sorun mu var?" diye sordu kız bir süre sonra, bu anı bozmak istemese de endişelenmeye başlamıştı.

Mac içini çekerek onu yere indirdi. "Aslında yok. Ama sonunda aileme ayrılacağımı söyledim."

"Nasıl gitti?"

Biraz güldü, ama gülüşünde mizah yoktu. "Pek iyi değil. Annem bana kalbini kırdığımı söyledi ve şimdi kilisede, muhtemelen fikrimi değiştirmem için dua ediyor."

Annie yüzünü buruşturdu. "Vay canına."

"Evet," dedi, "ama burada olduğun için gerçekten çok mutluyum." "Bana kızgın değil misin?"

"Kızgın olmam mı gerekirdi?"

"Bugün seni bir nevi terk ettim."

Mac omuz silkti. " sanırım biz berabere Ben seni
seni Noel Noel pazarında terk ettim.

"Doğru," dedi Annie gülümseyerek. "Peki... İçeri girebilir miyim,
yoksa bütün gece soğukta beklememi mi istiyorsun?"

Mac sıırttı. "İçeri girebilirsin. Senin fikrini düşünüyordum."

"Benim fikrimi mi?"

"Unuttun gibi davranma, Annabelle. Bu sabah bana seks teklif
ettin."

Annie'nin yüzü kızardı. "Bu yüzden gelmedim. Gerçekten sadece
seni görmek istedim."

Mac'i mutfaktan geçerek eve girdi ve bodrum katındaki yatak
odasına indi.

"Yani teklifim geçersiz mi oldu?" diye sordu Mac, ona dönerek.

"Öyle demedim." Sesi fısıltıya dönüştü. "Hâlâ seninle bunu yapmak
istiyorum."

Mac rahat bir nefes aldı. "Bu iyi." "Öyle mi?"

"Evet," dedi. "Bütün gün bunu düşünmeden duramadım."
Yaklaşarak elini kızın yanağına koydu, başparmağıyla kızın elmacık
kemiğini okşadı. "Seni düşünmeden duramadım."

"Bu çok zaman alıcı bir şey gibi geliyor."

Mac'in dudakları gülümsemeye kıvrıldı. "Öyle, ama zamanımı daha
kötü şekillerde de geçirebilirdim."

"Ve daha iyi yollar da var," dedi Annie, yüzünü ona doğru kaldırarak.

"Çok, çok daha iyi yollar," diye onayladı Mac, dudaklarını onun
dudaklarına yaklaştırarak. "Bundan emin misin, Annie?" diye sordu.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyordu. Mac'e nasıl davranacağına,
ona olan duygularına ya da onun ayrılmasına nasıl tepki vereceğine dair
bir planı yoktu. Bunların hiçbirini bilmiyordu.

Ama bir şeyden emindi.

"Evet," diye fısıldadı ve Mac onu tekrar öptü.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Şimdi

Annie, Mac'in ailesinin eski evini satın aldığını biliyordu, ama bir şekilde araba yoluna girerken hala kafası karışık hissediyordu, sanki zamanda geriye gitmiş gibi.

"İçeri girdiğimizde annenin bizi karşılayacağını düşünmüştüm," dedi, kapının yanında botlarını ve paltolarını çıkarırken.

Mac gülerek, "Evet, ben de bazen öyle olmasını bekliyorum" dedi. "Onları özlüyor musun?"

"Evet, tabii ki özlüyorum. Ama bu benim hatam. Sanırım seyahat etmeyi çok güzel bir şey gibi gösterdim. Ben pub'ı satın aldıktan sonra, bir karavan aldılar ve bir daha geri dönmediler."

"Bir daha geri dönmediler, ha?" Bunun doğru olamayacağını biliyordu. O ve annesi her zaman çok yakındılar.

"Annemin her gün aradığı telefonlar dışında," dedi Mac alaycı bir gülümsemeyle.

Girişten geçerek mutfığa girdiler ve Mac kedi yavrularının bulunduğu kutuyu mutfak adasına koydu.

"Vay canına!" dedi Annie, küçük bir daire çizerek dönerek. "Burası gerçekten çok güzel görünüyor." Mutfak tamamen yenilenmişti. Şık ve temizdi, beyaz dolaplar ve granit tezgahlar vardı. Bu, onun déjà vu hissinin azalmasına yardımcı oldu. Bu yeni bir evdi ve o ve Mac yeni insanlardı. Artık çocuk değillerdi.

"Garajda kedi kumu olabilir," dedi, başının arkasını ovuşturarak. "Sanırım babam karda mahsur kalırsak diye biraz saklamıştı." O kediler için hazırlıklar yaparken, Annie kedileri okşamaya odaklandı ve bu parlak yeni mutfakta Mac ile yapmak istediği diğer şeyleri düşünmemeye çalıştı. O

Bir şeyler pişirmek istemekle, dişleriyle onun kıyafetlerini yırtmak istemek arasında kararsız kalmıştı. Belki ikisini de yapmaya zamanları vardı?

Kediler için su dolu küçük bir tabak ve ton balığı dolu başka bir tabak hazırladı ve Annie onları yere koydu. Kediler hemen tabaklara koştular, mutlu bir şekilde miyavlayarak akşam yemeklerini yediler.

"Onları aldığın için teşekkür ederim," dedi, küçük kedinin ziyafetini izlerken.

Mac omuz silkti. Kedileri izlemiyordu. Annie başını kaldırdığında, onun bakışları tamamen Annie'ye yönelmişti.

Yavru kediler karnını doyurup birbirlerine sarılarak uykuya daldıklarında, Annie kafasını buzdolabına biraz daha sokması gerektiğini düşündü.

"Annie," Mac'in sesi sert çıkmıştı. Yine ona yaklaşmıştı ve Annie onun kendisine dokunmasını diledi.

"Ne yapıyoruz?" diye sordu, durumu, kendini, her şeyi kontrol altına almak için çaresizce. Yine kayıyordu, Mac'e aşık oluyordu ve geçen sefer ayağa kalkması çok uzun sürmüştü. Bunu gerçekten tekrar yapmak istiyor muydu?

Mac'in eli ensesine kaydı, parmakları güçlü ve sağlamdı. Ona daha sıkı sarılmasını, bu sefer onu tutmasını söylemek istedi.

"Sana telafi edeyim," diye fısıldadı.

O da bunu *istiyordu*. Onun telafi etmesini istiyordu. Onca yıl acı çektiği, onu özlediği onca yıl. Onun telafi etmesini istiyordu.

"Ne yapmam gerekiyor, Annie? Senin için dizlerimin üzerine çökmem mi gerekiyor?"

Bu soru, kadının omurgasında bir titreme yarattı. Mac bunu hissetti ve gözleri karardı. "İstediğin bu mu, Annabelle? Dizlerimin üzerine çökmemi mi istiyorsun?"

Konuşamadı, sesi duygu, arzu ve korkuyla sıkışmış boğazında takılı kalmıştı.

"Eğer bunun için gerekiyorsa," dedi ve onun önünde diz çöktü. Annie nefesini tuttu. Aşağı baktı ve onun kendisine bakışlarını gördü. On yıldır istediği her şey buydu. Mac onun affını dileniyordu, Mac onu *istiyordu*. Hayalinde

Onu reddetmesi ile Mac'in onu affedene kadar ona zevk vermesi arasında gidip geliyordu. Bu, onun ruh haline bağlıydı ve şu anda hangi ruh halindeydi?

Onun gibi uzaklaşmalı mıydı? Onu reddetme gücü var mıydı?

Yıllarca Mac'e aşık olduğunu ve onun da kendisine aşık olduğunu düşünmüştü, ama o zamanlar aptal ve gençti ve tüm bunlar sadece seksten ibaretti.

Ama artık daha yaşlıydı. Mac ile seksin bundan başka bir şey olması gerekmediğini biliyordu. Bu aşk anlamına gelmezdi, ama gelmesi de gerekmiyordu. Belki sonunda ondan istediğini elde edebilirdi.

Onun bakışlarını karşıladı, parmaklarını saçlarında gezdirdi, içinden gelen derin iniltiyi tadını çıkardı. Hafifçe çekti. "Peki, bunu bana nasıl telafi edeceksin?" diye sordu.

Yüzünde kötücül bir gülümseme belirdi, elleri kadının kalçalarına uzandı. Parmak uçları kadının tenine gömüldü. "Seni çığlık atana kadar yalamakla başlayabilirim diye düşündüm."

Yirmi Beşinci Bölüm

Sonra

Annie yatağındaydı, tatlı, yumuşak ve çıplaktı. Ona güveniyor, nefes nefese küçük inlemeler çıkarıyordu.

O buradaydı ve o buna inanamıyordu.

O buradaydı ve o onu bırakmak istemiyordu.

Mac onun üstündeydi, onu çevreliyordu, yüzü onun üzerinde çok şefkatli ve endişeli, alnı endişeden kırışmıştı. O da onu öptü ve bunun iyi olduğunu söyledi.

Hoşuna
gitmişti.

Devam et.

Devam et.

Mükemmeldi.

Kelimeleri onun cildine, omzuna, göğsüne, dudaklarına bastırdı. Ona inanana kadar söyledi.

Bu onun ilk seferi değildi. O seferi sanki oyun gibi hissetmişti; ama bu sefer öyle değildi. Bu sefer Annie onu ikiye bölmüş, kalbini ellerinde tutuyormuş gibi hissetti. Ona seve seve kalbini verecekmiş gibi hissetti.

Annie bacaklarını onun beline doladı ve büyük mavi gözleriyle ona baktı. Onu incitmek istemiyordu. Asla.

"Emin misin?" diye tekrar sordu.

"Evet," diye fısıldadı. "Evet, devam et."

O bunu tekrar tekrar mırıldandı. *Devam et, evet, bu çok iyi, hoşuma gitti.* Ve o da öyle yaptı. Elinden geldiğince nazikçe ona girdi, kendini tuttu, bu çabadan ölecekmiş gibi hissetse de yavaşça devam etti.

Onun küçük inlemesi onu durdurdu, ama kız ona gülümsedi, onu kendine çekip bir kez daha öptü ve ağzına karşı iyi olduğunu fısıldadı.

Ona zarar vermemişti. Ona zarar vermeyecekti. Asla.

Mac, saçlarına, boynuna adını fısıldadı, vücudu onun vücuduyla birlikte hareket ediyordu. O sıkıca sarıldı, onun üzerinde, sert, sıcak ve güçlü hissini sevdi. Onun içinde.

Bu anı asla pişman olmayacağını biliyordu. Çok mükemmeldi.

Mac çok mükemmeldi.

Onu bırakmak istemiyordu.

Yirmi Altıncı Bölüm

Şimdi

Mac, onun önünde yerde bekliyordu. Annie'nin onu reddedip, geri döndüğünden beri her seferinde yaptığı gibi onu uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağını görmek için bekliyordu. Annie'nin bir parçası bunu istediğini biliyordu. Annie'nin intikam almak istediğini biliyordu, ama Annie yıllardır onu cezalandırıyordu ve Mac günahlarının kefareti ödemeye hazırdı.

Yeni mutfağı için seçtiği porselen fayans dizlerine batıyordu ve Annie'nin parmakları hala saçlarına dolanmış, acı verecek kadar çekiyordu. Nefesini tutarak, onun kendisini geri çevirmesini bekledi.

"Tamam," dedi Annie, boğuk bir fısıltıyla, Mac'in kalbini hızlandırıp penisini sertleştiren bir sesle.

"Tamam mı? Seni yalamama izin mi vereceksin?" diye sordu, delice bir şey yapıp kışına tekme yemeden önce onay almaya ihtiyaç duyuyordu.

Annie elini ağzına kapattı. "Yüksek sesle söyleme!" O nefes nefese kalırken, Mac duyduklarına inanamadan güldü.

"Yapabilirim, ama bunun hakkında konuşamam mı?"

"Evet, aynen öyle. Bunun hakkında konuşmamıza gerek yok." O, onun bakışlarını karşıladı.

Hiçbir şey hakkında konuşmak istemiyordu. Hiçbir zaman istememişti.

Mac bunu kabul edecekti. Bunun ikinci bir şans mı, son bir şans mı yoksa bir özür mü olduğunu bilmiyordu, ama ne olursa olsun bunu istiyordu. Annie ile bu anı yaşamak istiyordu.

Bu sefer pişmanlık yoktu. Hiçbir yere gitmeyecekti ve Annie bundan sonra da onu isterse, hazır olacaktı.

Alnını onun kalça kemiğine yaslayarak, kokusunu içine çekti. O arkadan uzanıp kalçasını kavradığında çıkardığı küçük inilti,

dizlerinin üzerine çökmüş olmasına sevindi. Bu ses on yıldan fazla bir süredir rüyalarını süslemişti.

"Bu kalça hala mükemmel," dedi, sesi düşük bir gürültüyle.

"Mac." Annie'nin sesi neredeyse sızlanmaya benziyordu. Bacakları çoktan titremeye başlamıştı, ama Mac henüz pantolonunun düğmelerini bile açmamıştı.

Mac gülerek ona baktı.

"Yap şunu," diye dişlerini sıkarak söyledi ve bu, nazik ve gergin olduğu son seferkinden çok farklıydı. Onu öptüğü ve ona güvendiği zamanki halinden çok farklıydı.

Ama bu daha dürüst geliyordu. Bu sefer öpüşme olmayacaktı. Artık ona güvenmiyordu. Henüz bunu hak etmemişti. Bu seferki, içlerindeki şeytanları kovmak içindi. Annie'nin sert nefes alıp verışı ve parmaklarının kafasına kazınmasıyla cesaretlenerek, kot pantolonunun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Pantolonunu kalçalarından aşağı itti ve minik dantel külotunu görünce inledi. Hayal gücüne hiçbir şey bırakmayan soluk mavi renkli, kalçasının üzerinden arkaya doğru uzanan ve kışının lezzetli kıvrımlarının tam ortasına yerleşen küçük dantelli bir üçgen şeklinde saten bir ip.

"Bunları ilk seferinde giymiş olsaydın, pantolonunu çıkarmaktan öteye geçemezdim."

"Eğer tüm bu olay geçen seferkiyle karşılaştırma ve zıtlık olarsa..." Annie'nin sesi, Mac onun uyluklarını öpüp ısırırken kesildi.

"Öyle değil," dedi. "Öyle olmayacak. Ama ilk seferinde mükemmel olduğunu ve şimdi bir şekilde daha da iyi olduğunu bilmelisin."

Kalçasının üzerindeki ipi yalarken Annie yine hafifçe inledi. Ve o zaman nasıl olduğu artık önemli değildi, çünkü Mac şimdi onunla birlikteydi.

Annie kot pantolonunu tamamen çıkarmak için kıvrandı. Mac, kot pantolonunu ayaklarından çekip bir kenara atmasına yardım etti ve sonra işine geri döndü. Artık daha iyi bir adam olup olmadığını bilmiyordu, ama on dokuz yaşındayken olduğundan daha iyi olduğunu biliyordu. Ve bu geceden başka bir şey çıkmasa bile, intikamını alacaktı.

"Bekle, hayatım," dedi, o saçma sapan külotu kenara itmeden önce ona bir kez daha baktı. "Tanrım, Annie, çok güzelsin."

Annie saçlarını daha sıkı çekti, küçük inlemeler kaçtı. Onu kızdırdığını biliyordu, ama niyeti bu değildi. Hayatında iki pişmanlığı vardı: biri bu kadını terk etmiş olması, diğeri ise bunu ilk seferinde yapmamış olmasıydı. İkinci bir şans verildiği için, bunu tadını çıkarmak istiyordu.

Parmaklarını kadının uyluğuna geçirdi ve bacağına omzuna attı, kadını kendisine açtı.

"Mac," diye inledi Annie, sesi o kadar kederliydi ki, sonunda ağzını onun merkezine daldırdığında gülümsüyordu. Bir yalama Annie'yi nefes nefese bıraktı ve Mac inledi. Bir yalama daha ve Annie'nin bacakları titriyordu, Mac kafası onun bacaklarının arasında, mutfak zemininde ölebileceğini düşündü.

Ama şimdi ölmenin zamanı değildi. Mac, kanıtlaması gereken bir şeyi olan bir adamdı.

Annie, son on yılda Mac'i çok düşünmüştü, aslında çok fazla düşünmüştü ve itiraf etmekten çok daha fazla kez buna benzer senaryolar hayal etmişti. Mac'in en sevdiği fantezilerinde sık sık başrol oynadığı gerçeği, kesinlikle hiç kimseye söylemediği bir şeydi. Ama bu, şu anda yaşadığı an, hayal ettiği her şeyi çok aşıyordu.

Bir noktada sırtı duvara dayalı, bacağı hala Mac'in omzunda ve yüzü hala bacaklarının arasında kalmış haldeydi. Mac, sanki cinlenmiş gibi yalıyor, emiyor ve inliyordu. Annie, vücudunun dışında bir yerden, Mac'in dizlerinin muhtemelen fayanslardan dolayı ağrıdığını ve saçlarını dizgin gibi kullanarak kafasını istediği yere hareket ettirdiği için kafa derisinin muhtemelen acıdığını düşündü. Ama Mac yılmadı.

Onun yaptığını tanımlayabilecek tek kelime "ibadet"ti.

Ve haklıydı. Bu konuda çok iyiydi. Kadınları tatminsiz bırakmadığını tamamen inanıyordu. Annie kısa bir süre

Bu beceriyi diğerk kadınlar üzerinde denediğini düşününce kıskançlık duydu, ama çoğunlukla onun bunu yaptığı için minnettardı.

"Mac," diye nefes nefese söyledi, zevk artarken, o da ona baktı, gözleri kararmış, saçları parmaklarının altında dağınıktı. O da onun kadar yıkılmış görünüyordu. Dağınık. Bağlantısız. Belki de bu bir hataydı? Bundan nasıl geri dönebilirlerdi?

"Al," dedi. "İstedğini al, Annie." Mac'in çaresiz yalvarışı onu geri gerçekliğe döndürdü.

İstedğini al. O bunu istiyordu, değil mi? Mac onun için diz çökmüştü. Mac'in dilini kullanarak kalçalarını döndürdü ve tam da ihtiyacı olan basıncı elde etti. Mac inledi, titreşim onun içindeki hisleri daha da şiddetlendirdi.

"Tekrar yap," diye ısırdı, durduramıyordu. Yapamıyordu. Şimdi olmazdı.

O, kadının istediğini yaptı ve kadının vücuduna zevk dalgaları yaydı. Adamın sesi kadının kulağında yankılandı. Kadının topuğu adamın sırtına saplandı. Kadının ayak parmakları kıvrıldı. Mac'in ağzı klitorisinde, elleri kalçalarında ve sırtı adamın duvarına dayalı halde, kadın böyle boşalacaktı. Kalbi karmakarışık bir halde ve Mac daha fazlasını istiyor gibi ona bakarken boşalacaktı. Sanki buradaydı ve her şeyi istiyordu.

"Yine." Annie ona doğru sallandı. Ve içinde baskı, gerginlik ve sıcaklık birikti. Bir başka inilti, Mac'in mükemmel diline karşı kalçalarının bir başka sallanması ve Annie çözülüyordu, orgazm onu ayakta duramayacak kadar yoğun dalgalar halinde sardı. Göremiyordu, düşünemiyordu. Mac onu tuttu, duvara yapıştırdı ve vücudundaki her bir zevk parçasını yaladı.

Mac ayakta dururken, Annie kemiksiz bir şekilde duvardan aşağı kaydı ve Mac onu yoluna çıkarken kucakladı.

"Tanrım, Annie," diyordu, sesi kulağının yanındaydı, ama Annie bunu zar zor duyabiliyordu. "Bu çok muhteşemdi... çok güzeldi," diye fısıldadı, onu kaldırırken.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu, Mac onu kucaklarken yüzünü onun boynuna yaslayarak. "Bu gece burada kalmayacağım," dedi Mac onu mutfaktan dışarı taşıırken.

"Tamam, hayatım," dedi.

"Ciddiyim. Kalmayacağım." Annie'nin sesi fısıltıya dönüşüyordu, yorgunluk onu ele geçirmişti. Bu düşün, işi ve Mac'e direnmek için çok çalışmıştı. Artık hepsini yapabileceğini düşünmüyordu. Ve onun kollarında olmak çok *güzel*di. Belki sadece bu gece için pes edebilirdi.

Kalmayacağını söylese de, Mac onu yukarı kata taşıdı. Daha önce hiç yukarı kata çıkmamıştı ve merakı onu biraz uyandırdı. Onu sağdaki ilk odaya taşıdı.

"Burası anne babanın eski odası mı?" diye sordu Mac onu yatağa yatırırken.

"Hayır, iki küçük yatak odasını benim için daha büyük bir odaya çevirdim. Ailemin odasını almak çok tuhaf olurdu."

Annie başını salladı. Bu tuhaf olurdu. Oda oldukça genişti, ama Mac'in devasa yatağı odanın büyük bir kısmını kaplıyordu.

"Bu yatak çok büyük," dedi, elini ekose yatak örtüsünün üzerinde gezdirerek.

Mac omuz silkti. "Genişçe uzanmayı seviyorum." Dönüp dolabını karıştırmaya başladı.

Odanın geri kalanı düzenliydi ama yaşanmışlık izleri taşıyordu, köşedeki deri koltukta küçük bir gömlek yığını duruyordu ve şifonyerin üzerinde bu sabah içilen kahve fincanı hala duruyordu. Annie'nin hiç görmeyeceğini düşündüğü Mac'in hayatının küçük detayları. Duvarlar karamsar bir lacivert renkteydi, ancak bir tanesi renkli çerçeveli kartpostallar ve seyahat posterleriyle kaplıydı, onun yokluğunda geçen yılları hatırlatan şeyler. Annie, uzun zaman önce atması gereken, hala yatağının altında duran kartpostal paketini düşünmek istemiyordu.

Mac dolabından çıktı ve Annie'ye bir eşofman altı ve eski bir lakros tişörtü attı. "Bunları giyebilirsin."

"Kalmayacağım," diye tekrarladı Annie, pantolonunu çekerek. Bu saatte kot pantolonuna tekrar giremezdi.

"Tamam," dedi Mac, hala onu tutmak istermiş gibi ona bakarak. Bu sinir bozucuydu.

"Bodrumdan taşındığına sevindim." "Öyle mi?" dedi.

"Evet, yani, biz gençken sorun değildi, ama yetişkin bir erkeğin bodrumda yaşaması biraz ürkütücü olurdu. Kadınları getirmek için

kadınları getirmek için harika bir yer olmazdı."

"Kadınları nereye götüreceğimi merak etmene sevindim," dedi Mac, dolabın kapı çerçevesine yaslanarak sırtarak.

"Arkanı dön," dedi Annie, gömleği havaya kaldırarak. Yüzünü gömleğe gömüp koklamak için duyduğu dürtüye direndi.

"Neden?"

"Böylece üstümü değiştirebilirim."

Mac ona baktı. "Annie, az önce senin..." "Cümleni tamamlama."

Mac inanamayan bir şekilde alçak sesle güldü. "Arkanı dön," diye ısrar etti Annie.

O başını salladı ama itaat etti ve duvara döndü.

"*Bunu* yaptık diye," dedi Annie, "aramızdaki hiçbir şey değişmez."

"Oh, gerçekten mi?" dedi Mac, duvara dönerek.

"Evet, gerçekten. Sadece biraz stres atıyorduk, gerginliğimizi gideriyorduk. Temelde yoga yapmak ya da koşuya çıkmak gibiydi."

Mac alaycı bir şekilde güldü. "Vay canına, Annabelle, bir erkeği nasıl mutlu edeceğini iyi biliyorsun."

Annie, süveterini ve sütyenini çıkardığı için rahatlamış bir şekilde gömleği başından çıkardı. İnanılmaz uzun bir gün olmuştu ve Mac'in gömleği yumuşak ve eskidi, tıpkı onun gibi kokuyordu.

"Seni mutlu etmek için burada değilim." Bunu hem kendisine hem de ona hatırlatmak için söyledi.

Mac burnunu çekti. "Eh, şaka sana döndü çünkü bu beni çok iyi hissettirdi."

Annie yanaklarının kızardığını hissetti ve Mac'in hala duvara dönük durduğuna sevindi. Yüzünün, hissettiklerini tam olarak ele vereceğinden emindi. Ve hissettikleri, son derece uygunsuzdu.

"Ve bu seni de mutlu etmiş gibi görünüyordu," dedi, elini saçlarında gezdirerek. Annie bu fırsatı onu *iyice* incelemek için kullandı. Mac'e doğrudan bakmaktan kaçınmak için çok zaman harcamıştı. Bu her zaman çok tehlikeliydi.

Ama şimdi onun yatağındaydı, onun kıyafetlerini giyiyordu ve ona bakmak en azından endişeleneceği şeyler arasında en sonuncu gibi görünüyordu. O ayakta dururken omuzlarının genişliğini ve ön kollarının kaslarını inceledi.

Orada. Onu bekliyordu. Parmakları yüzünden saçlarının dağınık olmasından zevk alıyordu ve onun, ona oral seks yaparken olduğu kadar sert olup olmadığını merak ediyordu.

Tanrım, burada ne yapıyordu?

"Gitmeliyim," dedi, kendinden sıyrılarak.

Mac arkasını döndü. "Emin misin?" diye sordu. "Gece burada kalabilirsin. Ben misafir odasında yatacağım."

Annie bazen Noel pazarında Mac'in ona çıkma teklif ettiği günü düşünür ve hayır dese ne olurdu diye merak ederdi. Belki o zamandan bu yana geçen on bir yıl boyunca sağlıklı ve uzun süreli bir ilişki yaşayabilirdi. Belki hala aptalca bir gençlik hayaline kapılmış olmazdı. Bu an o ana benziyordu, sanki yolun ikiye ayrıldığı bir kavşaktaydı ve Annie'nin hayatı hangi yolu seçeceğine bağlı olarak tamamen değişecekti.

Eve gitmeliydi. İstedikini elde etmişti. Orgazm olmuştu. Mac onu istiyordu. Şimdi giderseniz, belki arkadaş olarak devam edebilirlerdi. Ya da ona benzer bir şey. En azından iyi anlaşılan insanlar olarak.

Mac, duvara yaslanmış yerinden onu izliyordu. O da yorgun görünüyordu ve belki de Annie onu cezalandırmaktan bıkmıştı.

"Dışarısı muhtemelen soğuktur," diye fısıldadı.

"Kesinlikle soğuk," dedi Mac, bilmiş bir gülümsemeyle. "Ve hala kar yağıyor."

"Ve geç oldu," diye mırıldandı.

"Gerçekten geç."

"O zaman biraz uyuyayım mı?" Annie fısıldadı ve Mac'in gülümsemesi genişledi ama hiçbir şey söylemedi. Başını salladı ve kapıya doğru yöneldi.

"Nereye gidiyorsun?"

"Misafir odasına."

"Hayır," dedi Annie, yanlış yola saparak keskin bir dönüş yaptı.

Mac donakaldı. "Hayır mı?"

"Hayır." Annie, tıpkı geçen seferki gibi, onun bakışlarını karşılayarak her şeyi ortaya koydu. Tıpkı geçen sefer Mac'in onun kalbini tutup fırlattığı gibi.

uzaklaş. "Burada benimle yat.

Lütfen." "Annie, ben..."

"Sadece bu gece için, Mac, lütfen," diye tekrar söyledi ve Mac tereddüt etti. Annie bunu Mac'in yüzünden okuyabiliyordu. Kararsızlık, bunun ne anlama geldiğine dair sorular. Ama Annie bunun ne anlama geldiğini düşünmek istemiyordu. Sadece Mac'in yanında olmasını istiyordu.

"İstediğin bu mu?"

"Evet," dedi. "Sadece bir mola istiyorum. Seninle.

Tamam mı?" Mac başını salladı. "Tamam, Annie."

Gömleğini başından çıkarırken ona dönmesini istemedi ve onun baktığını fark edince gülümsedi.

"Merak etme," dedi, "Bu gece giyinik uyuyacağım. Seni bana özlemle bakarken görmek istemiyorum."

Annie gözlerini devirdi ama gerginliğin azalmasına sevindiği için gülmekten kendini alamadı. "Bütün gece sana bakmamak için elimden geleni yapacağım."

"İyi," dedi, gömleğini çıkardığı gibi utanmadan kot pantolonunu da çıkardı. "Aramızdaki hiçbir şeyin değişmesini istemem. Bilirsin, sırf bu yüzden..." dedi, vücudunu işaret ederek.

Annie gülümsemesini bastırdı. İç çamaşırlarıyla orada dururken çok yakışıklı görünüyordu, ama ayaklarının altında her şeyin değiştiğini hissetmesinin nedeni bu değildi.

Bugün savunmasını indirmişti. Mac'in kendisine karşı nazik olmasına izin vermişti. Ya da belki de sonunda Mac'in kendisine karşı nazik *olduğunu*, ona değer verdiğini, bunca zaman sonra bile onu tanıdığını fark etmişti.

Ama iç çamaşırlarıyla görünüşü de fena değildi.

"Yatağa gir," dedi. "Yorgunum." Yastıklara yaslandı ve battaniyeyi çekerek altına girdi. Mac yatağın onun tarafına geldi, battaniyeyi kaldırdı ve onu örttü. Eğildi, ellerini başının iki yanına koydu, ağırlığıyla yatak çöktü. Annie nefesini tuttu. Onunla, onun sıcaklığıyla, kokusuyla, aptal kaslı kollarıyla, ona bakışlarıyla çevriliydi. Bu çok fazlaydı. Eğer onu şimdi öpersen, kaybolacağını biliyordu. Ona yine her şeyini verecek ve işler yolunda gitmediğinde parçaları toplamak zorunda kalacaktı.

Ama onu öpmedi, sadece gülümsedi ve saçını kulağının arkasına koydu, parmakları yanağını okşadı.

Gözlerini kapattı ve Mac ayağa kalktığında protesto etmek için çıkardığı iniltiyi geri yuttu. Onun yatmaya hazırlandığını duydu ve yaptıklarının sonuçlarını düşünmemeye çalıştı. Şu anda hala yaptıklarının sonuçlarını.

Uykuya dalmadan önce hatırladığı son şey, Mac'in yatağa yanına girmesiydi. Onu kendine doğru çekip, kendine yasladı.

"Bu sefer büyük kaşık ben olacağım," diye fısıldadı ve Annie gülümseyerek uykuya daldı.

Yirmi Yedinci Bölüm

Sonra

"Sorun yoktu, değil mi?" diye sordu. "Yani, sen... Yani, şey..."

Annie, yastığının üzerinde onun yanında otururken gülümsedi. "Mükemmeldi," dedi.

Saçının bir tutamını kulağının arkasına koydu. "Yani, büyük bir pişmanlığın yok mu?"

"Hayır, pişman değilim. Ya sen? Ayaklarımı iyice görmedin. Çirkin olabilirler."

Mac güldü ve bu iyi geldi. Annie ile çıplak ve gülerek yatakta olmak bambaşka bir rahatlama hissi veriyordu. Hayatının en güzel anı olabileceğini düşündü. Bacakları battaniyenin altında onun bacaklarıyla birbirine dolanmıştı ve parmakları boynundaki zincirle oynuyordu.

"Annie, dünyanın en çirkin ayaklarına sahip olsan bile umurumda olmaz."

Ayak parmağını onun baldırının arka tarafına sürttü. "Emin misin, kontrol etmek istemiyor musun?" dedi yaramaz bir gülümsemeyle.

"Sana söyledim, seninle ilgili hiçbir şey beni rahatsız etmez. Ayaklarında altı parmak ve her birinde pençe olsa bile benim için hiç sorun olmaz."

Annie kıkırdadı, sesi onu doldurdu. Odadaki tek ışık, onun yatağının üzerine asmasına izin verdiği Noel ışıklarıydı. Işıklar, Annie'nin saçlarını kırmızı, yeşil ve altın renginde aydınlatıyordu.

"Belki de gitmeyeceğim," diye patladı, birdenbire ayrılma düşüncesinden korkmaya başladı. Onu, ailesini, evini terk etmek. Belki de her konuda yanılmıştı.

Ama Annie başını sallıyordu, mavi gözleri onun gözlerine bakıyordu. Zinciri bıraktı, göğsüne düşmesine izin verdi. Elini onun yanağına koydu.

"Gitmelisin."

"Belki de olmaz. Annem bu konuda oldukça üzgün ve onu incitmek istemiyorum. Seni de incitmek istemiyorum."

"Gitmelisin, Mac. Bizim için burada kalamazsın. Annen iyi olacak. Ben de iyi olacağım. Bunu kendin için yapmalısın."

Kafasını sallayarak onunla tartışmak istedi, ama Annie devam etti.

"Gitmezsen ne olur?" dedi.

Cevap vermek için ağzını açtı ama sonra fikrini değiştirip kapattı. Kalırsa sorun olmayacağını söylemek istiyordu. Annie ile birlikte olabileceklerini ve bunun nereye varacağını görebileceklerini söylemek istiyordu. Burada kim olduğunu anlayabilirdi, değil mi?

Ama bunu gerçekten düşündüğünde, hayatının geri kalanını başladığı yerde geçirmeyi düşündüğünde her zaman hissettiği o boşucu duyguyu hissetti. Bu onu rahatsız ediyordu. Buradaki herkesin onu bebekliğinden beri tanıdığını düşündü. Onlar onun hakkında her şeyi bildiklerini sanıyorlardı, ama o kendini tanımadığını hissediyordu. Kalırsa, herkesin ondan yapmasını istediği şeyi yapmak çok kolay olacaktı.

Annie haklıydı. Kalamazdı. En azından denemese pişman olacaktı. En azından Dream Harbor'ın ana caddesinden başka bir yer görmese pişman olacaktı. En azından bu küçük kasabanın dışındaki hayatı deneyimlemesen pişman olacaktı.

"Bir yıl ver," dedi, sanki onun ne düşündüğünü anlayabiliyormuş gibi, kalma korkusu ile ayrılma korkusu arasında kalmış kararsızlığını hissedebiliyormuş gibi.

"Bir yıl mı?"

"Evet," dedi. "Bir yıl ver. Bir yıl seyahat etmek için, bir yıl karar vermek için, ne tür bir Mac olmak istediğine karar vermek için."

"Sonra ne olacak?" diye sordu, Annie'nin kendisi için hazırladığı planın devamını merak ederek. Annie, onun çılgın fikrine sınırlar koyduğu için şimdiden kendini daha iyi hissediyordu.

"Sonra," diye fısıldadı, yaklaşarak parmaklarını saçlarında gezdirerek, "sonra bana geri dönersin."

O, Annie'nin geri dönmesini istediği, onu istediği için rahatlamış ve mutlu bir şekilde iç geçirdi.

"Bu durumda biz ne yapacağız?" diye sordu, çünkü artık kesinlikle bir *çift* olmuştu. Artık başka türlü davranamazdı. O ve Annie bir şeydi. Bir şey olmalarını istiyordu ve bu şeyin ne olduğunu bilmeden ayrılamazdı.

Annie ona yaslanmıştı, ağzı neredeyse onun ağzına değiyordu. Az önce yaptıklarını tekrarlamaya hazırdı ve bunu yapamayacak olmanın, *onu* bir yıl boyunca göremeyecek olmanın düşüncesi onu ağlatmak istedi.

"Bana kartpostal gönderebilirsin," dedi Annie.

"Kartpostal mı? Bizden bunu mu istiyorsun? Mektup arkadaşı mı?" diye sordu, Annie'nin dudaklarının kendi dudaklarına karşı bir gülümsemeye dönüştüğünü hissederek.

"Mektup arkadaşları. Romantik olur," dedi. "Sana mesaj atabilir miyim?"

"Belki."

"Arayabilir miyim?"

"Bilmiyorum."

"Ne bilmeyeceksin ki Annie? Bir yıl boyunca seninle konuşmamayı başaramam. Üç yüz altmış beş gün boyunca sesini duymamayı başaramam."

Onu öptü, alt dudağını ısırıldı. "Bu aya kadar, hayatın boyunca benim sesimi duymayı hiç umursamadın."

"O zamanlar ben bir aptaldım," dedi ve kızın kahkahası yüzünü okşadı.

"Senin büyük macera yılını, seni engelleyen kişi olarak mahvetmek istemiyorum. Eğer amacın Dream Harbor'dan uzaklaşmaksa, sürekli burayı aramana izin veremem."

O haklıydı. O da bunun farkındaydı. O yokken bu ilişkiyi sürdürmeye çalışırlarsa, sürekli geriye bakacağını biliyordu.

Kollarını beline doladı ve onu kendine çekerek, vücudunun tüm uzunluğunu kendi vücuduna değdirerek hissetmek istedi.

"Tamam, kartpostal olsun," diye kabul etti ve kız tekrar inleyene kadar onu daha derin öptü, kızın elleri onun omuzlarına yapışmıştı.

"Peki ya diğer erkekler?" dedi, nefes almak için başını kaldırarak.

"İstediğin kadar başka erkeklerle görüşebilirsin," dedi Annie gülümseyerek.

"Anlaşıldı," dedi kuru bir şekilde ve Annie güldü.

"Peki ya sen? Ben yokken başka erkeklerle görüşecek misin?" Sormamalıydı ama kendini tutamadı. O anda, Annie kollarında yatarken, onun başka erkeklerle görüşmesi fikrinden kesinlikle nefret ediyordu, bunu beklemek delilik olduğunu bildiği halde.

"Şuna ne dersin?" dedi Annie. "Sen yokken ikimizden biri biriyle ciddi bir ilişkiye girerse, bunu birbirimize dürüstçe söyleyeceğiz. Ciddi olmayan şeyler için birbirimize haber vermemize gerek yok."

"Öpüşmek ciddi bir şey mi?" diye sordu, boynuna doğru ilerlerken.

"Muhtemelen değil..."

"Peki ya burada öpüşmek?" diye sordu, ilk seferinde fırsat bulamadığı yerleri keşfederek.

Annie nefesini tuttu. Bu da onun tüm yıl boyunca

hatırlayacağı bir ses oldu. "Bu biraz daha ciddi."

Mac gülümsedi. "Bunu bilmek güzel."

Annie onu saçından çekerek yukarı kaldırdı. "Yapman gerekeni yapmanı istiyorum, tamam mı? Beni düşünerek zamanını harcamayın."

"Bunu söz veremem. Seni düşünmeden duramam, Annabelle," dedi ve burnunun ucuna masum bir öpücük kondurdu.

"Tamam, peki," dedi, sanki onu gerçekten rahatsız ediyormuş gibi. Yüzündeki kocaman gülümseme ise tam tersini gösteriyordu. "Uzakta olduğun süre boyunca beni düşünebilirsin."

"Anlaştık," dedi.

"Sen yokken seni özleyeceğim," dedi kız, "ama senin adına çok heyecanlıyım."

"Teşekkürler," dedi ve onu tekrar öptü. Daha fazlasını söylemek istiyordu. Ona aşık olduğunu söylemek istiyordu ama bunu şimdi söylemek haksızlık olurdu. Geri döndüğünde söyleyecekti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Şimdi

"Büyük kaşık olmak buraya kadarmış," dedi Mac, Annie'nin kolunu beline daha sıkı sararak. Annie'nin parmakları gerildi ve Mac'in cildine bastırdı. Mac, Annie'nin inlemesinin sırtında yankılandığını hissetti ve güldü.

"Lanet olsun," dedi Annie, uzaklaşarak.

"Nereye gidiyorsun?" diye sordu Mac, ona dönerek. "Çok rahattı." Annie gözlerini devirdi, ama gülümsüyordu ve Mac, bunun uzun zamandır en sevdiği sabah olduğunu düşündü.

"Saat kaç?" diye sordu ve Mac alarm saatine baktı. "Altıdan biraz geçiyor," dedi. Kuzey Yarımküre'de Aralık ayını bu kadar kasvetli kılan Dünya'nın eğimi sayesinde, yatak odası hala karanlıktı, ancak dışarıdaki karlara vuran sokak lambaları odaya ürkütücü bir Annie'nin nazik gülümsemesini, uykulu gözlerini ve yumuşak bakışlarını seçebiliyordu. Şu anda ona kaşlarını çatmıyordu.

O çok beğendi.

"Yavru kedileri kontrol etmeliyiz," dedi, omuzlarına battaniyeyi daha da sıkıca çekerek, yakın zamanda kalkmaya niyeti olmadığını açıkça belli etti.

"Zaten baktım." Mac, gece yarısı kutuyu getirdiği yatağın kenarını işaret etti. "Aşağıda tek başlarına kaldıkları için endişelendim," diye açıkladı.

Annie yine gülümsemeyi bastırdı.

"Bunu yapmayı gerçekten bırakmalısın," dedi.

"Neyi?"

"Tatlı olmayı."

"Ben

tatlıyım."

Bu, Annie'nin kaşlarının arasında küçük bir kırısklık oluşmasına neden oldu. Hâlâ ona inanmıyordu. Hâlâ onu kötü adam olarak görmeye devam etmek istiyordu.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu, yıllar önce birbirlerine sordukları soruyu tekrarlayarak.

Annie iç geçirdi. "Artık emin değilim."

Bunu kabul edecekti. Onun, kalbini kıran pislik olarak görmesinden her şey daha iyiydi.

"Tamam, en büyük korkun nedir?" diye sordu onun yerine.

"Bunu biraz fazla sevdiğimi," diye itiraf etti ve Mac'in göğsünde umut alevlendi. "Peki ya sen? En büyük korkun nedir?"

"Beni asla affetmeyecek olman."

Kaşlarının arasındaki kırısklık derinleşti. "Şu anda *benim* hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Mac durakladı, onu süzdü, yataktan yeni kalkmış saçları ve uykulu yüzü yorganın üstünden görünüyordu. Bu konuda kesinlikle doğru şeyi söylemesi gerekiyordu.

"Bence sen, ayrıldığım zamanki kadar zekisin. Bence bu kasabayı, arkadaşlarını ve aileni bir arada tutan sensin. Bence hala aşırı başarılısın, ama bence bu, hayallerini gerçekleştirmeni sağladı ve bence son görüşmemizden daha da güzelsin."

Annie onun bakışlarını karşıladı, konuşmadı ve Mac beklerken dünyanın durduğunu hissetti. Annie'yi sonsuza kadar bekleyecekti.

"Oldukça iyiydi," dedi, o kadar uzun bir süre sonra ki Mac belki de hiç cevap vermeyeceğini düşündü. Gülümsemeden edemedi. Bu işi ona asla kolaylaştırmayacaktı ama o da kolaylığı hak etmiyordu, bu yüzden sorun değildi.

"En sevdiğin film?" dedi kız.

"*The Muppet Christmas Carol*," diye cevapladı Mac hiç tereddüt etmeden.

Annie'nin kahkahası sessiz odayı doldurdu.

"Bu hala en sevdiğin film olamaz," dedi. "Kesinlikle olabilir!" diye karşılık verdi.

"Saçmalıyorsun," dedi, burnunu inanamama ifadesiyle buruşturarak.

"Peki, seninki ne? Son on bir yılda değişti mi?"

"Bir film izlemeye bile vaktim olmadı," dedi. "Günün sonunda gerçekten yapabileceğim tek şey

gerçeklik şovları izlemek için zamanım var."

"Gerçekten mi? Ve sen Muppet'leri sevdiğim için benimle dalga geçeceksin?"

"Başkalarının hayatlarını mahvetmesini izlemek insana rahatlatıcı geliyor!"

Bir ara battaniyenin altından elini uzatmış ve hala boynunda taktığı altın zinciri ile oynuyordu.

"Yaşadığın en güzel yer neresiydi?" diye sordu, parmağı hala onun kolyesine takılıydı. Onu kendine doğru çekmesini istedi.

"Kıyıda olduğum her anı sevdim. Santa Barbara harikaydı. Chicago'yu da çok sevdim."

Ona daha fazla soru sormak istediğini anlayabilirdi, ama tereddüt ediyordu. Odadaki tek ses, onun hafif nefes alış ve zincirdeki haçın yavaşça kaymasıydı.

"Devam et," dedi. "Sormak istediğini biliyorum." Yıllardır onun sormasını bekliyordu. Yıllardır açıklamak için bekliyordu.

Annie'nin dudakları kaşlarını çatarak kıvrıldı ve öne eğilip onu öpmemek için tüm gücünü kullanması gerekti.

"Tamam, peki," dedi, sanki bir karar vermiş gibi, sanki onun için hazırladığı meydan okumaya hazır olmuş gibi. "Neden geri dönmedin? Neden beni bir aptal gibi seni beklemek için lokantada oturmaya bıraktın?"

Bu sorunun geleceğini biliyordu, ama yine de bunu yüksek sesle duymak bu kadar acı vereceğini tahmin etmemişti. Annie'nin bu soruyu söylerken duyacağı acı için hazırlıklı değildi.

"Geri döndüm," dedi ve Annie alaycı bir şekilde güldü.

"O gün görünmez olmalısın." Zinciri düşürdü.

Mac iç geçirdi. "Geri döndüm ve seni o masada otururken gördüm ve yapamadım."

Annie ondan uzaklaştı, ama o, Annie'nin gözlerindeki yaşları fark etti. Kahretsin. Her şeyi mahvediyordu. Annie'ye bunu anlatması gerekiyordu.

"Seni orada otururken gördüm ve ben bir yıl boyunca yoktum, Annie, ama hala hiçbir şey bilmiyordum. Kim olduğumu ya da ne olduğumu bilmiyordum.

yapmak istediğim şeydi. Yirmi yaşındaydım ve hala kaybolmuştum, seni orada otururken gördüm ve sana ne sunabilirdim ki?

Sanki hiç zaman geçmemiş gibi hatırlıyordu. Lokantanın penceresinden bakıp, orada oturmuş, o kadar dengeli ve mükemmel görünen Annie'yi gördüğü anı. Gittiği süre boyunca onu düşünmüştü, ama onu gerçek hayatta tekrar görmek, her şeyden şüphe etmesine neden olmuştu. Anılarını sorgulamasına neden olmuştu. Kendinden şüphe etmesine neden olmuştu.

Uzakta geçirdiği ilk yıl çok mutsuzdu, ama bunu kendine ve ailesine bir şeyleri kanıtlamak için yapmıştı. Kendi başına yaşayabileceğini, kendi hayatını kendisinin şekillendirebileceğini kanıtlamak için... Ama hiçbir şeyi kanıtlayamamıştı. Eve başarısızlık hissiyle dönmüştü. Bu hissiyatla Annie'nin yanına nasıl gidebilirdi? Ne söylemeliydi? Geri döndüm ama hala bir yıl önce buradan ayrılan aynı ezik adamım.

Bunu yapamadı.

Annie aniden doğruldu, battaniyenin yarısını da beraberinde götürerek Mac'i soğukta bıraktı. "Bana *hiçbir şey* teklif etmene gerek yoktu. Sadece gelmen yeterliydi!"

Mac yatakta oturarak ona döndü. "Korkmuştum," dedi, onun anlamasını umutsuzca istiyordu. Annie'ye somut bir şey sunması gerekmediğini biliyordu, ama en azından onun gurur duyduğu bir halini sunması gerekiyordu. "Senin hatırladığın ya da olmasını istediğin kişi olamayacağımdan korkmuştum."

Annie başını salladı. "Bütün gün orada oturup seni bekledim. Kendimi tam bir aptal gibi hissettim, bir yıl boyunca bir erkeği bekleyen aptal, aşk acısı çeken bir kız gibi. Asla öyle bir kız olmak istemedim ve o zamandan beri de öyle olmadım."

Yorganı da alıp kalktı ve odada giysilerini aradı. "İşte bu yüzden seninle bunu yapamam, Mac. Bunu bir daha yapamayız. Bir kez bana böyle hissettirdin, bir daha yapmana izin vermeyeceğim."

"Peki ya sen?" dedi, ayağa kalkıp yatağın etrafında onu takip ederken, kafasındaki ses ona *geri çekilmesini* haykırıyordu. İşler böyle gitmemeliydi. Annie ile aralarını düzeltmek için tek şansını kullanıyordu ve bunu mahvediyordu. Ama duramıyordu

durduramıyordu. Yeni bir başlangıç yapma şansları varsa, her şeyi açıkça konuşmaları gerekiyordu. "Bütün bu olanlarda tek suçlu ben değilim."

"*Anlamadım?*" dedi Annie, gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Neden bahsediyorsun?"

Bunu hiç gündeme getirmek niyetinde değildi, ama yıllardır içinde biriken acı yüzeye çıktı. "Buluşmamız gereken gün korkup vazgeçtim, ama yılbaşı gecesi Brandon White'ın partisine gittim."

Annie donakaldı, battaniye omuzlarına sarılmıştı. "Neden bahsediyorsun?" diye fısıldadı.

Mac, ayak parmakları birbirine değene kadar yaklaştı. "Yılbaşı partisine seni aramaya geldim. Bir hafta boyunca bunu anlamaya çalıştım ve hayatımda ne yaptığımın önemi olmadığını fark ettim. Senin beni görmek isteyeceğini biliyordum. Aramızda özel bir şey olduğunu biliyordum."

En azından kendisi böyle ikna olmuştu. Annie'nin, kendisi hala eksik olsa bile onu seveceğine güvenebileceğine. O partiye, onu eklediği için özür dilemeye hazırdı, ama aynı zamanda onun kendisini affedeceğine dair büyük bir umutla gitmişti. Sonunda kaldıkları yerden devam edebileceklerine dair.

Annie zorlukla yutkundu. "Partide seni görmedim."

"Çok meşgul olduğun için beni görmedin." Annie yüzünü ona doğru kaldırmak zorunda kalana kadar yaklaştı. "O gece neyle meşgul olduğunu hatırlıyor musun, Annabelle?" diye sordu, sesi düşük bir uğultu gibiydi, o gece onu gördüğünde hissettiği tüm duygular bir anda geri gelmişti.

Annie her zamanki gibi ona karşı koydu. "Evet, hatırlıyorum. O gece *seni unutmakla* meşguldüm."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Sonra

Annie'nin ikinci tabak krepleri çoktan soğumuştı. Yaklaşık bir saat önce meşgul görünmeyi bırakmış, şimdi ise boş boş uzaya bakıyordu.

23 Aralık'tı, Mac'in ülke çapında macerasına atılmasından neredeyse bir yıl sonra, onunla lokantada buluşmaya karar verdikleri gün. Annie bu günü sınırsız bir heyecanla beklemişti. Çantasında, ona vermek için sabırsızlandığı iki düzine zencefilli kurabiye vardı. Son iki haftadır yerinde duramıyordu.

Mac ile bu kabinde olmayı o kadar çok hayal etmişti ki, bunun henüz gerçekleşmemiş olmasına inanmak zordu. Onların gülüp konuştuklarını hayal etmişti. Mac'in seyahatlerini, gittiği yerleri ve gördüklerini, en çok sevdiği ve nefret ettiği şeyleri duymak istiyordu. Eve dönmekten mutlu olup olmadığını, kalıp kalmayacağını ve seyahatten istediğini elde edip etmediğini bilmek istiyordu. Onun yüzünü tekrar göreceği için çok heyecanlıydı ve onu tekrar öpme şansı bulacağını umuyordu.

Bütün ay boyunca heyecandan neredeyse deliye dönmüştü. Mac, söz verdiği gibi yıl boyunca kartpostal göndermişti, ama Annie de anlaşmanın kendi kısmını yerine getirmişti. Onu engellemek istememişti. Birkaç kez mesajlaşmışlardı ve Mac doğum gününü kutlamak için aradığında sadece bir kez telefonda konuşmuşlardı, ama Annie onun bir yıl boyunca yollarda olmasını istiyordu. Onun için bunu mahvetmek istemiyordu.

Ama belki de bu kötü bir fikirdi. Belki de bu yıl boyunca Mac yeniden bir fanteziye dönüşmüştü. Belki de Annie birlikte geçirdikleri haftaları abartmıştı. Belki de Mac her zaman düşündüğü kadar büyük bir pislikti. Sırf geçen yıl birkaç hafta ona iyi davrandı diye, sırf ona birkaç kartpostal gönderdi diye, aralarında ciddi bir şey olduğu anlamına gelmezdi.

Açıkça yoktu, çünkü Mac onu görmeye bile zahmet etmemişti. görünmemişti.

Telefonunu son bir kez daha kontrol etti. İki mesaj vardı. Hazel daha sonra buluşmak için mesaj attı. Annesi de eve giderken eggnog alması için mesaj attı, hepsi bu kadar. Hayır, *üzgünüm, trafiğe takıldım*. Hayır, *bugün gelemem*. Hatta, *unut gitsin. Geri dönmeyeceğim*.

Mac'ten sadece sessizlik vardı.

Annie kendini tutmuş ve ona sadece tek bir mesaj göndermişti. Basit bir *"Her zamanki masadayız" mesajı*, ama şimdi onu gönderdiğine pişman olmuştu. *Her zamanki masaları*, sanki birkaç haftadır birlikteymişler gibi. Oysa açıkça hiçbir şeyleri yokken, sanki bir şeyleri varmış gibi davranıyordu.

Mac'i beklediği öğleden sonra boyunca, kederin aşamalarını oldukça hızlı bir şekilde geçirdi.

İnkâr: İlk yarım saatini, bugünün doğru gün ve doğru zaman olup olmadığını sorgulayarak geçirdi, sonra da belli ki bir şey onun gelmesini engellemiş olmalı diye düşündü. O onu ekmezdi.

Öfke: Bir saat daha geçtikten sonra, Annie kör edici bir öfkeye kapıldı. Bu çocuğun değiştiğine inanmakla nasıl bu kadar aptal olabilirdi? Onu uzun zamandır tanıyordu ve hiç sevmemişti. Neden onun kendisini kandırmasına izin vermişti? Ve neden erkek gibi davranıp ondan ayrılma zahmetine bile girmediydi?

Pazarlık: Tek istediği onu bir kez daha görmektir, çoğunlukla yüzüne içkisini fırlatmak için. Filmlerde bu her zaman tatmin edici görünürdü. Eğer bu şansı yakalayabilseydi, her şeyi unutacaktı.

Ve Şimdi depresyon ile kabullenme arasında bir yerde duruyordu. Yarım saat kadar daha bekledikten sonra, hayatına devam edip oldukça normal bir yaşam sürebileceğini düşündü.

Sonuçta o sadece aptal bir çocuktı. Başkaları da olacaktı. Umarım daha az aptal olanlar. Söylediklerinde gerçekten gelecek olanlar. Annie, sonunda Mac Sullivan'ın ona hissettirdiğı kadar yıkıcı hissettirmeyen biriyle tanışacağından nispeten emindi.

Elinin tersiyle yanağını sildi. Belki de düşündüğü kadar kabullenmeye yakın değildi.

"Burada işin bitti mi, tatlım?" Gladys, bugün onuncu kez masasına yaklaşarak sordu. Lokanta yakında kapanacaktı. Annie'nin gerçekten gitmesi gerekiyordu.

"Evet, üzgünüm Gladys. Neredeyse bitirdim," dedi Annie, burnunu çekmesini saklamaya çalışarak. Ne yazık ki Gladys buna inanmadı.

Annie'nin karşısındaki koltuğa oturdu, yüzünde bilgelik ve sempati ifadesiyle. "Bir erkek, değil mi?" dedi ve Annie bundan *nefret etti*, bir erkeğin onu ağlattığı düşüncesinden nefret etti. Bunun doğru olması önemli değildi. Sadece bundan nefret ediyordu, başka ne bir kızı ağlatabilirdi ki? Aptal bir erkekten çok daha değerli, ağlamaya değer yüzlerce başka şey düşünebilirdi.

Gözlerini tekrar sildi. "Aslında, kutup buzlarının erimesi konusunda oldukça üzgünüm," dedi, omuzlarını geriye doğru çekerek. Bir daha bir erkek için ağlarken yakalanırsa, lanetlenenecekti. Kesinlikle bir daha Macaulay Sullivan için ağlamayacaktı. Bugün, Annie'nin Mac'in duyguları üzerinde herhangi bir etkiye sahip olmasına izin verdiği son gün olacaktı. Kendine yemin etti.

Gladys gülümsedi. "Aferin sana," dedi, sanki kutup buzlarının erimesinden bahsetmediklerini biliyormuş gibi. Masada Annie'nin elini okşadı. "Sen güçlü bir kızsın. Her şey yoluna girecek." Bunun üzerine ayağa kalktı, hesabı bırakarak Annie'ye iki porsiyon yerine sadece bir porsiyon krep için hesap çıkardı.

Annie hesabı ödedi, zencefilli kurabiyeleri Gladys'e hediye olarak bıraktı ve lokantadan çıktı. Park yerinde belirli bir arabanın gelip gelmediğini görmek için etrafa bakmadığında kendisiyle gurur duydu. Bunun, belirli birine vereceğı

hayatına devam edeceğini düşündü. Düşünerek zamanını geçireceği daha iyi insanlar bulacaktı.

Saatine baktı.

23 Aralık saat 17:24, Mac'i, mükemmel geçirdikleri ayı ve bu konuda hissettiğini sandığı tüm duyguları son kez düşüneceği zamandı. Açıkça, yanılmıştı. Mac onu kullanmıştı. Ona yalan söylemiş ve onu terk etmişti. Açıkçası, en başından beri onun tam da böyle davranacağını anlamalıydı. Mac istediğini elde etmeye alışkındı ve o da onun cazibesine kapılan bir kişi daha olmuştu.

Bunu düşünürken bile, bu ona bir ihanet gibi geldi, tanıdığı Mac'e ihanet gibi. Onun gerçek yüzünü gördüğünü *sanıyordu* ama görünüşe göre başından beri yanılmıştı.

Dışarısı buz gibi olmasına rağmen Mac'in elleri terliyordu. Brandon'ın evinin önünde, şişirilebilir Noel Baba ve devasa bir kar küresi arasında durmuş, içeri girmek için kendini hazırlıyordu. Birkaç parti katılımcısı evin içine girip çıkıyordu ve sessiz sokağın sonunda birçok araba park edilmişti, ama şu ana kadar parti, lisedeki bazı partilere kıyasla oldukça sakin görünüyordu.

Umarım bu, Annie'yi içeride bulmanın kolay olacağı anlamına geliyordu. Kız kardeşi onun burada olacağını söylemişti ve Charlotte ablaları hakkında her şeyi biliyor gibiydi, bu yüzden Mac onun bilgilerine güveniyordu.

İşleri mahvettiğini biliyordu. Annie'nin ona kızacağını biliyordu, ama yine de onu gördüğüne sevineceği, onu affedeceği ve geçen yılki gibi olabilecekleri konusunda garip bir umut besliyordu.

Geçen yıl, Annie donmuş parmaklarını tüylü eldivenleriyle ısıttığında, onu öptüğünde, ona gülümsediğinde. Keşke geri dönebilsem diye düşündü.

Ona, gönderdiği kartpostalların çoğunun yolculuğunun ilk iki ayında yazıldığını söylemek istedi. Onu göndermek için kartpostalları yaymıştı, ama yolculuğunun çoğu Mart ayına kadar bitmişti. Yılın büyük bir bölümünü Dream Harbor'dan çok da uzak olmayan berbat bir motelde geçirmişti. Sadece zamanın geçmesini bekliyor, geri dönmeyi bekliyor, babasının barlarında barmenlik yapıyordu. Zamanını boşa harcamıştı. Muhtemelen bu yüzden hala kendini kaybolmuş gibi hissediyordu. Daha önce dönmesi gerekse de, utançtan daha önce dönememişti.

Bu yüzden lokantaya girmemişti. Onu tekrar görmekten çok utanıyordu, ama bunu yapması gerekiyordu, sadece bir kez daha olsa bile. Sadece ona, kaldıkları yerden devam etmek istemediğini söylemesi için olsa bile. Bunu duyması gerekiyordu. Anılarının gerçek olup olmadığını, aralarındaki ilişkinin gerçekten hatırladığı kadar büyümlü olup olmadığını bilmesi gerekiyordu.

Uzun bir nefes verdi ve nefesinin gece havasını bulandırmasını izledi. Ya şimdi ya da asla. Annie ile ilişkilerinin ne durumda olduğunu bilmeden yeni yıla başlayamazdı.

Eve girip, partinin sesini takip ederek arka tarafa doğru yürüdü. Tanıdık yüzler, kasabada kalan insanlar ve bazı yeni yüzler vardı. Açıkçası, Annie'nin bu partide olmasına şaşırmıştı. Onun tarzı bir şey gibi görünmüyordu. Bu düşünce, içinden küçük bir şüphe tohumunun filizlenmesine neden oldu. Belki de onu o kadar iyi tanımıyordu ya da belki de geçen bir yıl içinde değişmişti.

İçkilerin hazırlandığı mutfağa doğru ilerledi. Her yerde bulunan kırmızı bardaklardan birini aldı ve aradığı kişiyi bulmak için partide göz gezdirdi.

Kalbi göğsünde çarpmaya başladı. O buradaydı.

Annie.

Bir yıldır hayalini kurduğu kız, ayrıldığında olduğu kadar güzel bir şekilde karşıındaydı. Oradaydı, gerçekte ve gülümsüyordu, yanaklarında pembe bir kızarıklık vardı. Mac, kanepenin köşesine kıvrılmış, dikkatini Mac'in görüş alanının dışında bir şeye vermiş halini görünce dilini yutmak üzereydi. Kız... mutlu görünüyordu.

Mac tereddüt etti. Belki de onu rahat bırakmalıydı, belki de lokantada haklıydı ve o, Mac'in etrafında dolanmaması daha iyiydi. Ama sonra kızın gülümsemesi genişledi, yüzü aydınlandı ve Noel ışıkları, o gece olduğu gibi kızın sarı saçlarını aydınlattı...

Onunla konuşmalıydı.

En azından özür
dilemek için.

Ona doğru bir adım attı ve omzuna atılmış kolu ve ona ödül kazanmış gibi bakan adamı fark edince donakaldı. Bu adam da kimdi ve Annie ona neden öyle bakıyordu?

Adamın söylediği bir şeye güldü ve Mac, vücudunu saran ani öfkeye hazırlıklı değildi. Neden o adama öyle gülüyordu? Neden ona *dokunuyordu*?

Mac, bu akşamın nasıl geçeceği konusunda tamamen yanılmıştı. Annie'nin ona kızacağını ya da üzüleceğini düşünmüştü. Onun burada başka biriyle olacağını hiç düşünmemişti.

Onunla konuşması gerekiyordu ama mutfak tezgahından iki adım bile uzaklaşmadan Logan ile karşı karşıya geldi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu sert bir sesle, sanki Mac onu bir şekilde gücendirmiş gibi.

"Annie ile konuşmam lazım." Mac, Logan'ın yanından geçmeye çalıştı ama adam onu engellemek için hareket etti. Mac'in hatırladığından daha iriydi. Anlaşılan saman balyalarını kaldırmak iyi bir egzersiz oluyordu.

"Bence konuşman gerekmiyor," dedi Logan.

"Ne oluyor dostum? Çekil önümden. Onunla konuşmam lazım."

Logan tekrar onun önüne geçerek ısrar etti. "Şu anda açıkça meşgul. Yarın onunla konuşabilirsin."

Mac bu öneriye çılgına döndü. Bir gün daha bekleyemezdi. Onsuz bir yıla daha başlayamazdı. "Onunla şimdi konuşmam lazım."

Logan başını salladı.

"Senin sorunun ne?" diye sordu Mac, Logan'ın arkasını görmek için boynunu uzatarak. Uzun zamandır kavga etmemişti ama

bu gece kavgaya dönmek için iyi bir zaman gibi görünüyordu. Annie'nin yanındaki adam daha da yaklaşmış ve Annie yüzünü ona doğru kaldırmıştı. Mac çığlık atmak istedi. O bakışın diğer tarafında olmanın nasıl bir his olduğunu biliyordu. Orada olmak istiyordu.

"Sizin ikinizin arasında neler olduğunu bilmiyorum," dedi Logan alçak sesle, "ama şunu biliyorum: Annie bütün ay boyunca tuhaf davranıyordu. Onu uzun zamandır tanıyorum ve benden bir şeyler sakladığını biliyorum, sonra sen şehre geri döndün ve o çok üzüldü. En iyi arkadaşımın üzülmekten hoşlanmıyorum."

Üzgün. Annie'nin üzgün olabileceğini neden düşünmemişti? "Neden bahsediyorsun? Ben hiçbir şey yapmadım."

Logan omuz silkti. "Öyle dediğimi söylemedim. Tek söylediğim, senin geri döndüğün ve onun üzüldüğü, ama nedenini bilmediğimdi. Ama şu anda burada olmandan hoşlanmıyorum ve davranışlarından hoşlanmıyorum. Yarın Annie'ye mesaj atabilirsin, o da seninle konuşmak isteyip istemediğine karar verebilir."

Mac tartışmaya devam etmek için ağzını açtı ama Annie'nin kalktığını görünce durdu. Küçük bir umut ışığı parladı ama adamın hala onunla olduğunu, parmaklarının sanki onu bir yere götürüyormuş gibi birbirine dolandığını görünce hemen söndü. Hayır, *bir yere* değil. Onu *yukarı kata* götürüyordu ve Mac, bunun ne anlama geldiğini bilmek için yeterince ev partisine gitmişti.

""*Siktir,*" diye fısıldadı Mac ve Logan da döndü. Annie birkaç basamak yukarıda durmuştu. Gülümsayarak eğildi ve o adama öpücük verdi, elleri onun saçlarını okşadı ve Mac bunu kendi kafasında hissedebiliyordu sanki. Kendi dilinin tadını hatırlayabiliyordu ve şimdi bu adam, bu *hiç kimse*, ona sahip olmuştu ve Mac bundan *nefret ediyordu*. Yumruklarını kenetledi, kavgaya etme dürtüsü yeniden uyandı.

Annie'nin o adamı merdivenlerden yukarı çıkardığını izlerken Logan, "Görünüşe göre onu üzen şeyi çoktan unutmuş," dedi.

Mac bir anlığına onu takip etmeyi düşündü. O adamı ondan uzaklaştırıp onu buradan sürükleyerek çıkarmak hayal etti. Ona her şeyi anlatmak istedi. Kalbini söküp onun ayaklarının dibine koymak istedi.

Ama görünüşe göre Annie bunu istemiyordu. Onu çoktan unutmuştu. O tek bir hata yaptı ve Annie hayatına devam etti. Tıpkı

"Evet, sanırım öyle."

Logan geri döndüğünde neredeyse sempatik görünüyordu, ama pes edip Mac'in yanından geçmesine izin verecek gibi değildi. Bunun bir önemi yoktu. Mac artık o dürtüyü kaybetmişti.

"Şehre uzun süreliğine mi döneceksin?" diye sordu Logan.

Aylarca uzakta kaldıktan ve geri dönmeyi bekledikten sonra, Mac tek bir cevap olduğunu biliyordu.

"Hayır, yarın tekrar ayrılıyorum."

Logan kaşlarını kaldırdı.

"Burada benim için bir şey yok," dedi Mac ve Logan, aynı fikirde olmadığını gösteren bir kaş çatışıyla cevap verdi, ama Mac bunu duymak istemiyordu.

Partiden çıkarken, Annabelle Andrews'ı düşünerek bir dakika daha boşa harcamayacağına dair kendine söz verdi. Artık bu seyahati gerçekten yapmanın zamanı gelmişti ve bu sefer evde onu bekleyen kimse olmayacaktı.

Bu sefer uzak kalmakta hiçbir sorun yaşamayacaktı.

Otuzuncu Bölüm

Şimdi

Mac, o sözleri söylediğinde irkildi, sanki sözleri ona fiziksel olarak acı veriyormuş gibi, sanki Annie'nin onu unutması fikrine dayanamıyormuş gibi.

"İşe yaradı mı?" diye sordu, sesi boğuktu. "Partide o rastgele adamla sevişmek beni unutmana yardımcı oldu mu?"

Annie'nin eli, Mac'in yanağına o kadar hızlı vurdu ki, ikisi de şaşırdı. Şok içinde sessizce durdular, Annie'nin eli çarpmanın etkisiyle yanıyordu, ikisi de nefes nefeseydi, sanki maraton koşmuş gibi.

Ona *vurmuştu*. Hayatında hiç kimseye vurmamıştı. Mac'in ona normalde asla yapmayacağı şeyler yaptırmasının bir başka örneği daha.

"Öncelikle," dedi, sakinliğini geri kazanmaya çalışarak. "O rastgele biriydi değil. Adı Ryan'dı, aynı sınıftaydık ve bana karşı nazikti. İkincisi, *kiminle yattığım* seni ilgilendirmez." Üzerine sardığı battaniyeyi bir kenara attı, öfkesi onu sıcak tutmaya yetiyordu.

Nasıl cüret eder? Nasıl cüret eder o gece için onu kötü hissettirmeye çalışır? Hiç hakkı yoktu.

Mac, elini yanağına koyarak ona baktı. Gözleri kararmış, incinmişti. "Bunu söylememeliydim," diye dişlerini sıkarak konuştu. "Ama senin hayatına devam etmen çok uzun sürmedi."

Annie kollarını göğsünde kavuşturdu. "Ha! Seni *bir yıl* bekledim, Mac! Sonra da gelmedin. Tam olarak ne kadar beklemeliydim? Sen geri dönene kadar diğer tüm erkekleri terk etmeli miydim? Bekaretimi aldığın için bana karşı bir hak iddia edebileceğini mi sandın?"

Ona tekrar vurabilir diye kollarına tutunarak yaklaştı. "Tabii ki öyle düşünmüyorum. Tanrım, Annie. Ben hiçbir şey *almadım*. Ama bana birden fazla şans vereceğini düşünmüştüm. Tek bir hata yaptım ve sen beni terk ettin."

"Arayabilirdin! Mesaj atabilirdin! Ama yapmadın. Seni daha fazla bekleyemedim." Onun elinden kurtuldu. Belki ona tekrar vururdu. Belki de bunu hak etmişti.

Mac çöktü, öfkesi içinden sızıp gitti. "Haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ama yine de seni o adamla görmek çok kötü hissettirdi."

"Estelle'in evinde Noel'i kutlarken rastgele kadınları getirmen gibi mi?"

Mac homurdandı. "Friendsgiving'deki Trent'i unuttuğumu sanma."

"Trent iyi biriydi."

"Siktir et Trent'i."

Annie beklenmedik bir şekilde kahkaha attı ve Mac gülümsedi.

"Uzun zaman oldu, Mac. İkimiz de başka insanlarla birlikte olduğumuzu biliyoruz."

"Biliyorum. Bütün bunları konuşmak, o duyguları geri getirdi, anlıyor musun?"

"Evet, biliyorum. Muhtemelen sana vurmamalıydım."

Mac omuz silkti, ağzının kenarında küçük bir sırıtış belirdi. "Hak ettim."

Annie içini çekerek yatağa geri uzandı, kavga da sona erdi. "Her neyse, işe yaramadı," dedi. "Seni unutamadım."

Mac, onun önüne yere çöktü ve vücudunu bacaklarının arasına sıkıştırdı. Annie, tokatladığı yanağına nazikçe elini koydu.

"Denedim," dedi. "İstiyordum, ama yapamadım." Başını salladı, gözyaşlarını tutmaya çalışarak. "Sonra sen buraya geldin ve hayatıma girdin. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Ben de seni unutmaya çalıştım," diye fısıldadı, ona doğru eğilerek. "O gece partide neden benimle konuşmaya gelmedin?"

Mac gülererek başını salladı. "O zaman durum bundan çok daha kötü olurdu," dedi. "Sanırım kazanırdım."

Ryan'la kavga ederdim, ama sen kesinlikle beni pataklardın.

Annie'nin kahkahaları yanaklarından akan gözyaşlarıyla karışıyordu. Mac başparmağıyla gözyaşlarını sildi ve ellerini Annie'nin yüzüne koydu.

"O gün seni eklediğim için özür dilerim. Öylece gitmemeliydim. Ama savunmam gerekirse, genç ve aptaldım ve kaçtım. Maine'de barmenlik yaptım, Tulsa'da ev boyadım, Teksas'ta bir çiftlikte ahır temizledim ve hiçbir yer evim gibi gelmedi, tanıştığım hiçbir kadın senin gibi gelmedi. Öylece gitmiş olmam hayatımın en büyük pişmanlıklarından biri. Bu yerden uzaklaşmaya ihtiyacım vardı Annie, ama seninle konuşmadan gitmemeliydim." "Ben de gençtim. Bunun çok iyi bir savunma olduğunu sanmıyorum."

Annie, alınları birbirine değene kadar ona doğru eğilerek fısıldadı.

Mac sırtıttı ve Annie, daha cesur olsaydı onu öpebilecek kadar yakındı.

"Sen gençtin, ama aptal değildin. Seni eklemek, o yıl yaptığım birçok aptalca şeyden sadece biriydi."

"Gerçekten mi? Ne başka başka yaptın? dedi dedi, gülümsedi gülümsedi. Mac'in yanında artık kendini tutamıyor gibiydi.

"Şey," dedi, gülümsemesi onunkiyile aynı şekilde genişledi. "Hala sıcak eldiven giymeyi reddettiğim için küçük parmağım dondu."

"Bu çok saçma!"

"Biliyorum. Bir de Philadelphia'dan Washington'a otostopçu birini götürdüğüm zaman vardı, onun beni öldürmeyeceğinden sadece yüzde yetmiş beş emin olabiliyordum."

Annie nefesini tuttu. "Bu çok tehlikeli."

"Ben de onu demek istiyorum. Anneme söyleme. Bir de yaptırdığım dövme var."

Annie kaşlarını kaldırdı. Mac'te daha önce hiç dövme görmemişti. "Ne dövmesi?"

"Kaburgamda," dedi.

"Tamam, neymiş o? Birçok insan dövme yaptırıyor."

"Ama pek çok insan, hiç tereddüt etmeden terk ettikleri ve kendilerinden nefret ettiğinden emin oldukları kişinin adını dövme yaptırıyor mu?"

"Sen yapmadın."

Mac ondan uzaklaştı ve gömleğini kaldırdı. Sol kaburgalarında küçük harflerle onun adı yazıyordu. O kadar küçüktü ki, dün gece soyunduğunda görmemişti, ama orada, gün gibi açıktı. Kalbinin altında siyah mürekkeple yazılmış *Annie*.

"Yaptın," diye fısıldadı, dövmenin üzerinde parmağını gezdirerek. Mac, onun dokunuşuyla kıvrandı.

"Evet. *Bak*, genç ve aptaldım. Hak etmediğimi bilsem bile seni yakınımnda tutmak istedim."

Öne eğildi ve alnını onun göğsüne dayadı. "Ah, Mac," diye fısıldadı. "Neden bu kadar zor?"

"Zor olmak zorunda değil. Uzakta geçirdiğim ilk yıl korkmuştum ve yalnızdım. İkinci yıl seni unutmak için bir sürü aptalca şey yaptım. Ama ondan sonra bazı şeyleri gerçekten anladım. Oradayken *okudum*, Annie. Birçok yerde çalıştım, hep buraya ne getirebileceğimi düşündüm. Babamın evini daha da iyi hale getirecek şeyleri."

"Bu harika, Mac. Gerçekten, ama..."

O, bundan sonra gelecek olanları duymak istemiyormuş gibi başını salladı ama.

"Artık ne istediğimi biliyorum, Annie..." Telefonu çaldı ve sözünü kesti.

"Kahretsin," dedi. "Bu kadar erken saatte beni arayan tek kişi acil bir durum için arayan biri olabilir."

"Belki de değil," dedi Mac, ellerini Annie'nin saçlarında gezdirerek. Annie inledi. Parmakları çok iyi hissettiriyordu, ona yakın olmak çok iyi hissettiriyordu. "Belki cevap verme. Belki kim olursa olsun, kendisi anlayabilir."

Gözlerine bakarak, yüzüne sıcak nefesini üfledi. Gömleğini çıkarmıştı, ama Annie'nin elleri gömleğin altında kalmış, onun geniş teninde dolaşmaya devam ediyordu.

"Belki artık bizim için zor olmak zorunda değildir, Annie," dedi ve o ona inanmak istedi. Burnunu onun yanağına sürttü.

Telefon susdu ve sonra tekrar çalmaya başladı. Düşünde, pastanede ya da yeğenlerinden birinde felaket bir şey olduğundan emindi.

"Gerçekten cevaplamam gerek," dedi.

Mac iç geçirdi, bir kez daha nefes almak için alnını Annie'nin alnına yasladı, sonra geri çekildi. Daha fazla şey söylemek ya da belki de sadece öne eğilip onu öpmek istiyor gibi görünüyordu ve tanrım, Annie de bunu istiyordu ama...

"Üzgünüm," dedi ve Mac, onu *tanıdığı* için, o telefonunu ararken başını salladı. Cevap vermemesi mümkün olmadığını biliyordu. Yardım etmesi gerektiğini biliyordu. Ve bu, onun özür dilemesinden daha önemliydi.

Kız bir kez daha özür diledi ve Mac ona yavaşça gülümsedi. Annie, telefonu açmadan önce bir an için kararını yeniden gözden geçirdi.

O, kendisiydi.

"Alo?" dedi, numarayı tanımadan. Arayan Estelle'di.

Otuz Birinci Bölüm

Şimdi

"Ne demek New Hampshire'da?

Annie öfkeyle nefes alıp, kıyafetlerini aramaya devam etti. Mac, Annie'nin sonsuza kadar onun lakros tişörtünü giymesini umursamıyordu, bu yüzden pek yardımcı olmuyordu. Annie'nin giyinmesi, onun en son istediği şeydi.

Onu yatağına geri istiyordu.

Dün gece yapmadıkları her şeyi yapmak istiyordu.

Sonunda onu öpmek istiyordu. Tekrar.

Birbirlerine çok yakındılar.

"Yani, Estelle ve Dot New Hampshire'da ve eve dönmek için araca ihtiyaçları var."

"New Hampshire'da ne işleri var ki?"

Annie yastıklarını bir kenara attı ve dün gece oraya sıkıştırdığı gömlek ve sütyeni buldu ve zaferle havaya kaldırdı.

"Pantolonun hala aşağıda," dedi Mac sırıtarak. Annie telefon görüşmesini bitirir bitirmez tavandaki ışıkları açtığı için, Mac dün gece mutfakta yaptıklarını hatırlayarak boynuna ve yanaklarına yayılan hoş bir kızarıklığı izleme şerefine nail oldu. Bu anıyı çok uzun süre unutmayacağını biliyordu.

"Tamam," dedi, boğazını temizleyerek, kıyafetlerini kolunun altına sıkıştırıp, bir görevi olan kadın gibi odasından çıktı. Mac sırttı ve onu takip ederek aşağı indi. Elbette, anlarının bölünmesine kızmıştı. On yıldan fazla bir süredir

Annie'ye on yıldan fazla bir süredir bu kadar yakın hissetmemiştir, ama onu kendi ortamında görmek de onu heyecanlandırıyordu. Yani, şimdilik bunu kabul etmek zorundaydı.

Onu mutfağında, yerden kot pantolonunu toplayan halde buldu.

"Beni eve bırakabilir misin?" diye sordu, ona dönerek. "Oraya gidip onları almadan önce hızlıca duş almaya vaktim var galiba."

"Dur, dur, dur. Bugün New Hampshire'a tek başına mı gideceksin?"

"Tabii ki."

"Aylarca planlamasına yardım ettiğin düğünün olduğu gün mü?"

"Birinin onları almaya gitmesi gerekiyor ve bu kişi Logan ya da Jeanie olamaz, bu çok açık. O yüzden ben gideceğim. Estelle beni aradı."

"Ben de seninle gelirim."

"Gerek yok." Hiç duraksamadı, bunu tek başına yapmak zorunda olmadığını, arkadaşlarının mutluluğundan tek başına sorumlu olmadığını düşünmek için bir saniye bile beklemedi.

Mac ona sert bir bakış attı. "Bugün yapman gereken çok iş var, Annie. Ve araban muhtemelen şu anda kar altında gömülü ve benzin deposu boş, bu yüzden ya benim seni düğün gününde yapman gerekenler listesindeki her şeyi halletmen için arabayla gezdirmeme izin verebilirsin, ya da arabayı kardan çıkarmaya çalışıp New Hampshire'a gitmeyi de yapman gerekenler listesine ekleyebilirsin."

"Yavru kedileri bırakamazsın."

"Yavru kediler iyi olacaklar. Onları banyoya, rahat kutularına, biraz yiyecek ve suyla birlikte koyacağım. Bizi özlemeyecekler bile."

Annie somurtarak, onunla tartışmak için can attığı belliydi ama o, onu ele geçirdiğini biliyordu. Aralarındaki sorunları çözmeye bu kadar yaklaşmışken, onu gözünün önünden ayırması mümkün değildi. Annie'yi birkaç saat yalnız bırakır bırakmaz, o hemen onun kendisine komplo kurduğunu düşünmeye başlar. Hayatta olmaz.

"Saçını yaptırmak için ne zaman geri dönmen gerekiyor?"

"Saat ikide," dedi yavaşça, sanki onun neden bilmek istediğinden şüphe duyuyormuş gibi.

"Tamam, peki bugün yapman gereken başka neler var?"

Hâlâ ona devlet sırlarını öğrenmeye çalışıyormuş gibi bakıyordu, ama isteksizce cevap verdi. "Fırına uğramam lazım. George kendini daha iyi hissediyor ve bu sabah dükkânı açacak. Diğer düğün tatlılarının hazır olup olmadığını kontrol etmem lazım." Mac, George'un bunu kendi başına halledebileceğinden ya da hızlı bir telefon görüşmesinin yeterli olacağından emindi, ama Annie'nin bunu kendi gözleriyle görmesi gerektiğini biliyordu.

"Tamam, başka ne var?"

"Çiçek demetlerini ve yaka çiçeklerini almam gerekiyor."

"Hazel yapabilir."

Annie, bu konuda onunla tartışmak için iyi bir nedeni yokmuş gibi durakladı. Güzel, ilerleme kaydediyordu.

"Giysilerini değiştirmek için senin evine uğrayalım, sonra da fırına gidip siparişleri verelim. Acele edersek, saç randevuna yetişmeden Estelle'e gidip dönebiliriz. Tabii saçını benim yapmamı istemiyorsan," dedi göz kırparak, açıkça şaka yapıyordu, ama Annie sanki kafasında bir tane daha kafa çıkmış gibi ona bakıyordu.

"Neden bana öyle bakıyorsun? Şaka yapıyordum. Kuaförlük, sahip olmadığım birkaç beceriden biri."

"Ben sadece..." başını salladı, hala gülmüyordu, "Ben sadece... Bilmiyorum. Yardım beklemiyordum, sanırım."

"O zaman beklemeye başla. Çay mı kahve mi?" dedi ve onu orada ağzı açık bırakarak kahve makinesine doğru yürüdü.

"Kahve," dedi ve o ona dönüp baktığında, kaybolmuş ve biraz kafası karışmış gibi görünüyordu, sanki onun kim olduğunu yeniden anlamaya çalışıyormuş gibi. Ama bu Mac için yeni bir şey değildi. Artık o buydu. O bir erkekti. Bir işi, bir evi ve önünde duran kadına karşı artık görmezden gelemeyeceği kadar güçlü bir sevgisi olan bir erkekti.

O ve Annie'nin yıllardır oynadıkları çocukça oyunlardan bıkmıştı.

Ama Annie'nin bunu anlaması için biraz zamana ihtiyacı olacağını düşündü.

Kahveyi hazırladıktan sonra Annie'nin yanına gitti, elinden kıyafetleri aldı ve yerine bir fincan verdi.

"Şimdilik benim kıyafetlerimi giyebilirsin," dedi, yüzündeki sırıtmaya engel olamadan. "Senin evine uğradığımızda

"

Yine, kızarıklık yanaklarına yayıldı ve Mac, Logan'ın kayıp büyükannesini almaktan başka, günü geçirmek için milyonlarca başka yol düşünebilirdi, ama Annie'nin bunu asla bırakmayacağını biliyordu. Eğer o, bu günün arkadaşları için mükemmel olmasını istiyorsa, o da öyle istiyordu.

Ama Logan ona bunun için çok şey borçluydu. Bu noktada, o temelde gelmiş geçmiş en iyi sağdıçtı. Gelinin kuzenleriyle buzda balık tutmak, hayallerindeki kadınla sevişmekten vazgeçip, yoldan çıkmış iki yaşlı kadını almaya gitmekle karşılaştırıldığında neydi ki?

Bu konuda Noah'ı alt ediyordu.

Noah onların rekabet halinde olduğunu bilmiyordu tabii.

Ama Mac, en iyi sağdıçlık ödülünü kesinlikle kazanacaktı.

"New Hampshire'da nerede olduklarını bana söylemek ister misin? Ve Logan'ın büyükannesi ile Jeanie'nin teyzesi neden düğünlerinden bir gün önce başka bir eyalete gittiler?"

Annie gözlerini kırıştırdı, geçmişe dalmış olduğu anılardan geri dönerek şimdiki ana geri geldi.

"O kadar da uzak değiller, buradan yaklaşık bir saat uzaklıkta. Görünüşe göre, Estelle'in uzak bir kuzenini ziyaret etmek için oraya gitmişler. Düğün için bir şeye ihtiyaçları olduğunu söyledi ve sonra karda mahsur kalmışlar."

Mac pencereden dışarı baktı. "Şu anda kar yağmıyor," dedi, bu görevi son anda ertelemek için hala umutluydu. Annie mutfak adasında oturmuş, fincanını kucaklayarak çok çekici görünüyordu. Her sabah onun burada olmasını, tıpkı böyle, dışarıda güneş doğarken kahve içip sohbet etmesini istiyordu.

Bunu söylerse nasıl tepki vereceğini merak etti. Muhtemelen tabureden düşerdi.

Annie uzun bir nefes aldı ve kahvesinden bir yudum içti. "Dün gece farlarını açık bırakmışlar ve şimdi arabanın aküsü bitmiş. Açıkçası, bu gidişle ikisinin düğüne zamanında yetişeceklerine hiç güvenmiyorum. Tamamen güvenilmez olduklarını kanıtladılar."

"Peki, karar verildi. New Hampshire'a bir yolculuğa çıkıyoruz. Kahve için seyahat kupası ister misin? Çünkü muhtemelen yola çıkmalıyız. Zamanında geri dönmek istiyoruz."

Annie, sanki gerçek Mac'in geri dönmesini beklermişesine yine ona bakıyordu. Sanki sorumsuz ocuk kapıdan içeri girecekmiş gibi bekliyordu. Ya da belki de bunca yıldır kafasında onu terk eden pislik olarak resmettiği adamı bekliyordu.

Ama o bu iki adamdan da değildi ve yeni bir planı vardı. Annie'ye şu anki halini göstermeye kararlıydı ve Annie bu Mac ile birlikte olmak isteyip istemediğine kendisi karar verebilirdi.

Çünkü o çoktan kararını vermişti.

O zaman Annie'yi sevmişti ve şimdi de seviyordu. Onun için tek Annie vardı.

Annie'nin dairesine geri döndüğümüzde, Annie duşta, Mac ise yatakta uzanmış, duştaki Annie'yi düşünmemeye çalışıyordu. Zaman kazanmak için onun evinde birlikte duş almayı önermişti, ama Annie yüzüne glmşti.

İşte şimdi Annie'nin küçük dairesindeydi, suyun sesini dinlemek ve Annie'yi çıplak ve sırlsıklam hayal etmemeye çalışmak zorunda kalmıştı. şu ana kadar pek başarılı olamamıştı. Ellerini başının arkasına koydu ve gözlerini kapattı. Belki bu saçma yolculuğa çıkmadan önce birkaç dakika daha uyuyabilirdi. Duş kapandı ve birkaç saniye sonra banyo kapısı açıldı.

"Gözlerini kapalı tut." Annie'nin sesi onu sardı. "Lütfen şaka yaptığını söyle."

"şaka yapmıyorum. Kazara kıyafetlerimi dışarıda bırakmışım. Gözlerini kapalı tut."

Annie'nin yere yastıklar sererek ona doğru geldiğini duydu ve inledi. Açıkça, Annie tarafından mı yoksa Tanrı tarafından mı test edildiğinden emin değildi, ama bir beyefendi olma kararlılığı hızla zayıflıyordu.

Annie'nin başının yanındaki şifonyerde kıyafetlerini karıştırdığını duyabiliyordu.

"Bir gözümü asam nasıl olur?" diye alay etti. "Sakin yapma."

"Ya da..." dedi, "Gözlerimi kapalı tutup sadece ellerimi kullanabilirim."

Annie burnunu çekti. "Evet, bu da olmaz."

Onu alay etmeye devam edecekti ama onun gözlerini kapalı tutacağına güvenmesi daha önemliydi.

İlerleme.

Annie onun gözlerini açmayacağına güvenebiliyorsa, bir gün ona her konuda güvenebilirdi.

Ne yazık ki, penisi Annie'nin güvenini kazanmayı pek umursamıyordu ve kot pantolonunun fermuarını acı verici bir şekilde zorluyordu. Dün gece Annie'yi tatmış olması ve şimdi onun tamamen çıplak olarak kendisinden sadece bir adım uzakta olduğunu bilmesi arasında, Mac bu günü atlatabileceğinden emin değildi.

Giyinirken çıkardığı sesler bile seksi geliyordu. Bu ses, saçma sapan küçük külotunun lastiğinin kalçalarının üzerinden çekilmesinden mi geliyordu? Uzun bacaklarından yukarı doğru çekilen kot pantolonunun çıkardığı ses, onu kot pantolonunu çıkarmak nasıl bir his olurdu diye düşünmeye sevk etti. Onu böyle görmek, Tanrım, yıllardır bunu hayal etmişti, bu kadına takıntılıydı ve sonunda karşısındaydı, sonunda onu yalamasına, emmesine ve tapmasına izin veriyordu. Mükemmeldi ve daha fazlasını istiyordu, burada yatıp ona dokunamamak ya da ona bakamamak tam bir işkenceydi.

Küçük bir iç çekiş bıraktı.

"Tanrım, Annie," diye fısıldadı, avucunu ağrıyan penisine bastırarak.

Annie'nin keskin nefes alışı onun teninde kaydı ve Annie'nin onun ne yaptığını fark ettiğini anladı. Annie'nin üzerinde durduğunu, bakışlarının onu aydınlattığını hissedebiliyordu.

Bir kez daha bastırdı, Annie'nin inilti sesinin tadını çıkararak. Durmak, gitmeleri gerektiğini söylemek, özür dilemek üzereydi, ama sonra yatağın yanında bir çöküntü hissetti.

"Annie, ne..."

"Gözlerini kapalı tut," diye fısıldadı.

Belinin altındaki parmaklarının tüy kadar hafif dokunuşu, sırtını yataktan neredeyse kaldırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu.

"Dün gece yapmam gereken şeyi," dedi kadın, onun düğmesini açarken. Çok iş odaklı, tam Annie'ye göre.

Gözlerini açtığında, onun üzerine eğildiğini gördü.

"Gözlerini kapat," dedi.

Ve bakışlarında bir şey vardı. Her zamanki kendine güvenen haliyle konuşuyordu, ama gözlerinde görebiliyordu. Gergin ve kararsızdı.

"Annie, yapmak zorunda değilsin..."

"Ben istiyorum," dedi, onun bakışlarını karşılayarak. Sesini alçaltarak, "Sadece gözlerini kapat," dedi.

Bu sefer dinledi ama Mac'in pek çok sorusu vardı. Neden bunu yapmak istediğini bilmek istiyordu. Onu affetmiş miydi? Onunla birlikte *olmak* mı istiyordu yoksa bu, onun gibi yıllardır hayalini kurduğu bir şey miydi? Sadece içinden atmak mı istiyordu? *Onu* içinden atmak mı?

Bütün bunları konuşmaları gerekiyordu, ama Annie yavaşça fermuarını açıyordu ve Mac'in istediği, o anda tek düşünebildiği şey, onun dudaklarının üzerinde olmasıydı. Diğer her şey bekleyebilirdi. Bütün dünya bekleyebilirdi.

"Yapabilir miyim?" diye sordu.

"Evet," diye boğuk bir sesle konuştu, sesi boğazında takılmıştı.

"Annie, ben..."

Ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama bir şeyler söylemesi gerektiğini hissediyordu, ta ki Annie onu kesene kadar.

"Hayır, hiçbir şey söyleme," dedi. "Lütfen bırak da..."

Ondan saklanıyordu. Hâlâ. Bu sabah her şeyi itiraf etmesine rağmen, hâlâ mesafesini koruyordu.

Ama elleri onun üzerindeydi, nefesi kısa ve hızlıydı, ve o kimdi ki onu reddedebilirdi?

Böylece, ona izin verdi. Acıyan ereksiyonunu eliyle kavramasına izin verdi. Ağzını onun etrafında kaydırmasına izin verdi. Son on bir yıldır düşündüğü şeylerin listesinden birini daha silmesine izin verdi. Annie'nin ağzı onun etrafında, dili onun uzunluğu üzerinde kayarken, Mac uzun zamandır yaşadığı en dini deneyime yakın bir şey yaşıyordu.

Saçları onun alt karın kaslarına değiyordu ve o da saçlarını yumruğuyla toplayarak, onun çok sevdiği at kuyruğunu yaptı. Düşündü ki...

Onu çekmeye kaç kez direndiğini düşündü. Şimdi direnmedi. Önce nazıkçe çekti, ama Annie'nin çıkardığı düşük uğultuya bakılırsa, Annie hiç aldırış etmiyordu.

Saçları parmaklarının arasında ipek gibiydi ve o bir kez daha saçını çekti. Annie inledi ve bu ses onu derinden etkiledi. Uzun süre dayanamayacaktı ama kim onu suçlayabilirdi ki? Gençliğindeki fantezilerini yaşıyordu. Bu an, yıllarca yollarda geçirdiği zamanlarda istediği her şeydi, ya da en azından istediği tek şey olduğunu düşünmüştü.

Ama nedense bu yeterli gelmiyordu. Onu kucaklamak, dokunmak ve görmek istiyordu. Nedense, zevk onu sararken, Annie'nin tatlı ağzı ona yıllardır yaşadığı en iyi orgazmı yaşatırken bile, Mac bir şeyleri kaçırmış gibi, Annie'yi tam olarak elde edemiyormuş gibi hissediyordu. Ve bunca zaman sonra, her şeyi istiyordu.

Annie iç çekerek geri çekildi ve Mac'i yatakta nefes nefese bıraktı.

"İstersen banyoda temizlenebilirsin," dedi. "Ama muhtemelen yakında gitmeliyiz."

Gözleri birden açıldı. "Şaka yapıyorsun, değil mi?"

Annie ona göz kırptı. Kızarmış yanakları ve dağınık saçları, bir saniye önce onun elleri saçlarında ve ağzı onunla dolu olduğu gibi, bir şeylerin yaşandığının tek kanıtıydı.

"Şaka yapmıyorum. Biliyorsun, çok sıkı bir teslim tarihimiz var."

Sinirli bir şekilde elini yüzüne götürdü. "Yani, bu hiç olmamış gibi mi davranacağız? Ne halt ediyoruz biz, Annie?"

Yataktan kalkarak içini çekti. "Bilmiyorum ama belki de seni affetmeye henüz hazır değilim."

Orgazmdan sonra bu çok kötü bir durumdu.

"Ama seni bütün gün öyle bırakamazdım," diye ekledi, onun kucağını işaret ederek. "Bana teşekkür *edebilirsin*."

"Tanrım, Annie. Aramızdaki ilişki gerçekten böyle mi olacak?" "Şu anda bununla uğraşacak vaktimiz yok," dedi, eliyle kalçasında. İşine geri dönmeye çalışıyordu, ama Mac gözlerindeki korkuyu gördü. Tekrar incinmek istemiyordu. "Beni sen mi götüreceksin, yoksa arabamı çıkarmak için küreğimi almam mı gerekiyor?"

Pantolonunu giyip ayağa kalktı. "Seni yine de götüreceğim," diye neredeyse homurdandı. "Ama aramızdaki mesele bitmedi. Bu sefer pes etmeyeceğim. Düşmanlıktan bu hale gelmeyeceğim." Şu anda birbirlerine ne olduklarını açıklamak için boşuna bir çaba göstererek aralarında bir hareket yaptı. Artık birbirlerine oral seks yapan eski sevgililer mi? Ara sıra birbirlerine orgazm yaşatan arkadaşlar mı?

Aklını kaçırmıyormuş gibi hissediyordu. Birkaç gün önce Annie onunla aynı odada bulunmaya dayanamıyordu, sonra bu sabah onu affetmek üzereymiş gibi görünüyordu ve şimdi ona oral seks yapıp hiçbir şey olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Bu bir erkeği çıldırtmaya yeterdi.

"Peki," dedi Annie, sanki mantıksız olan oymuş gibi. "Ama gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Onunla daha fazla tartışmanın bir anlamı olmadığı açıktı, bu yüzden tuvaleti kullandı, eşyalarını aldılar ve kapıya yöneldiler. Ama çıkarken Annie'nin buzdolabında bir şey gördü. Grand Canyon'dan tanıdığı eski bir kartpostal.

"Bir dakika," dedi ve Annie durup ona baktı. "Onu saklamışsın," dedi. Bu, onu ekip yola çıktıktan sonra ona gönderdiği son kartpostallardan biriydi. Grand Canyon, onun ilk durağı olacaktı, lokantada yaptıkları listede yer alan duraklardan biriydi. İlk yıl oraya hiç gitmemişti ama sonunda gittiğinde, Annie'ye haber vermesi gerektiğini hissetmişti.

Bu, ona ilk kez yeniden ulaştığı zamandı. Onu özlediğini ilk kez itiraf ettiği zamandı.

Mesajını basit tutmuştu. Kanyonun düşündükleri kadar harika olduğu ve Annie'nin iyi olmasını umduğu gibi şeyler yazmıştı.

O hiç cevap yazmamıştı ama kartpostalı saklamıştı.

Annie'nin gözleri kartpostala kaydı ve sonra tekrar onun yüzüne döndü.

"Evet, ama sen benim adımı vücuduna dövme yaptırdın, yani ikimiz de aptalız," dedi ve kapıdan çıktı.

Mac gülmekten kendini alamadı.

Annie'yi takip etmeden önce kartpostala son bir kez baktı.
Belki de bu işi düzeltmek için hala umut vardı.

Otuz İkinci Bölüm

Şimdi

Bu sabah üç saat içinde Annie bir adamı vurmuş ve onunla oral seks yapma gibi çok tartışmalı bir karar vermişti. Şimdi ise adamın arabasının yolcu koltuğunda sıkışıp kalmış, bu iki olay hiç olmamış gibi davranmaya çalışıyordu. Adamın da aynı şeyi yaptığı görülüyordu.

Annie, Mac dışında kimseyle bu tür şeyler yapmazdı. Mac, onu tamamen karakterine aykırı davranmaya zorlamaya kararlı görünen bir adamdı.

Neden onun yanında lanet duygularını kontrol altında tutamıyordu? Son iki gününü onu öldürmek ya da ona atlamak isteğiyle geçirmişti ve bugün hangi seçeneği tercih etmesi gerektiği konusunda daha net bir fikir edinmemişti.

Elbette, o özür dilemişti, ama bunun ona ne faydası vardı ki? On yıl boyunca bu adamdan nefret etmişti; ona karşı olan duygularını bir anda değiştirebilir miydi?

Belki de bunu unutmamalı. Belki de beyni tam olarak gelişmeden önce yaptıkları şeylerden kimse sorumlu tutulmamalı.

Ama ona her baktığında, o lokantada tek başına oturmanın ne kadar acı verdiğini hatırlıyordu. O duyguyu nasıl unutabilirdi ki? Arkadaş olarak gördüğün biri tarafından terk edilmenin verdiği duyguyu? Senin için geri dönmesi gereken biri tarafından?

O geri döneceğine o kadar emindi ki.

Ta ki dönmeyene kadar.

Ve sonra yıkılmıştı. Bu onun için kırılma noktasıydı, o da bunu biliyordu ama yine de kırdı.

Ve sonra gidip onun penisini ağzına almıştı. Bu, kimsenin duygularını netleştirmelerine ne zaman yardımcı olmuştu ki? Hiçbir zaman, diye emindi.

Eğlenmediğinden değil, çünkü kesinlikle eğlenmişti. Mac, yatağında yatarken çok çekici ve *işkence çekiyormuş gibi* görünüyordu, penisi kot pantolonunun ön kısmına baskı yapıyordu. O giyinirken aynı odada bulunmaktan dolayı patlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Hiçbir şey görmemişti bile. Bundan emindi. Sadece onun yanında olmak ona bunu yapmıştı.

Bunu inanılmaz derecede seksi bulmamak için içten içe ölü olmak gerekirdi.

Ayrıca, aralarında o ereksiyon varken onun bütün gün onu arabayla gezdirmesine izin veremezdi; hiçbir şey yapamazlardı. Yani aslında oral seks pratik amaçlıydı.

Ya da en azından kendine böyle söylemeyi tercih etmişti.

Gün parlak ve güneşliydi, her şeyi kaplayan kar neredeyse gözleri kamaştırıyordu. Annie pencereden beyaz tarlalara ve karla kaplı ağaçlara gözlerini kısarak baktı. Uzakta birkaç inek ve bir çiftlik evi gördü. Son yirmi dört saatte olan biten her şey hakkında kafası bu kadar karışık olmasaydı manzarayı daha kolay keyifle izleyebilirdi.

"Beş çıkış kaldı," dedi, arabaya bindiklerinden beri süren sessizliği bozarak.

Mac homurdandı. Arabadan indikten sonra keyfi yerine gelmiş olacağını düşünürdünüz, ama fırında durdukları sırada ve yolculuğun ilk yarısında somurtkan davranmıştı. Muhtemelen onu arabayla gezdirme teklifinden pişman olmuştu. İlk kez, bu konuda kendini biraz kötü hissetti.

"Bugün benim sürmeme izin verseydin keşke," dedi, göz ucuyla ona bakarak. O gözlerini yoldan ayırmadı, ama kadının hafifçe başını salladığını görebiliyordu.

"Hiç de öyle istemiyorum."

"Beni kandırabilirdin."

Sanki onu yoruyormuş gibi uzun bir nefes verdi. "Bir ara bunu konuşmamız gerekecek, Annie. Her şeyi."

"Bugün olmaz."

"Bunu yapmaya devam edemezsin!" Sesi gerçekten... kızgın mıydı? Ona kızgın mıydı?

"Sana hislerimi söylememi engelleyemezsin," diye devam etti. "Son üç yıl yeterince zordu ama şimdi imkansız hale geldi."

Tartışmak için ağzını açtı ama bunun yerine duraklamayı tercih etti. O da mı böyle yapıyordu? Onu susturuyor, her fırsatta onu engelliyor muydu? *Elbette öyleydi*, ama o sadece kendini korumaya çalışıyordu. Mac kasabaya döndüğünden beri, ya ondan kaçınıyor ya da onunla kavga ediyordu. O geri dönmeden önce bile, ailesini ziyaret etmek için eve geldiğinde onu görmek istemiyordu. Kendini meşgul tutuyordu. Onu görmeye ihtiyacı olmadığını, onunla konuşmak istemediğini kendine söylüyordu. Hepsi eski tarih olmuştu. Gerçek duygularını uzak tutmak için her şeyi yapıyordu. Ve şimdi o buradaydı, onu bu duygularla yüzleşmeye zorluyordu.

Ancak şimdi, ilk kez, Mac'e adil davranmadığını fark etti. Belki de kendini korumaya çalışırken ona zarar vermişti. Başlangıçta amacı bu olsa da, birdenbire böyle olmasını istemedi.

Mac'i daha fazla incitmek istemiyordu.

"Bir gün daha," dedi.

"Bir gün daha mı?" Bu fikri reddetmeye hazır gibi görünüyordu. Mac'i daha önce hiç bu kadar çaresiz görmemişti, ama görünüşe göre sonunda bu noktaya gelmişlerdi.

"Evet, bir gün daha. Sadece bugün. Düğün günü. Bugünü atlatalım, sonra her şeyi konuşacağımıza söz veriyorum."

Nefesini tutarak bekledi. Konuştuklarında ne söyleyeceğini hâlâ bilmiyordu ama ona bunu borçlu olduğunu biliyordu. En azından, aralarında hiçbir şey olmayacağını söyleme nezaketini ona borçluydu — eğer durum böyleyse— onu sürpriz oral sekslerle pusuya düşürüp bu konuda susmasını söylemek yerine. Karışık sinyaller göndermiş olması mümkündü.

"Tamam, sana bir gün daha vereceğim. Sonra bana seninle olan ilişkimizin durumunu söyleyeceksin, çünkü artık oyun oynayamam."

"Çok mu yaşlıyım?" diye alay etti, umutsuzca tanıdık bir zemine geri dönmeye çalışarak.

Mac alaycı bir kahkaha attı. "Senin hatıralarının peşinden koşmak için çok yaşıyım. Gerçek olanı istiyorum. İlişkimizin bir şansı var mı, yoksa sonunda seni bırakmamın zamanı mı geldi, bilmem gerekiyor."

Annie'nin nefesi kesildi.

"Ama sana yarına kadar süre vereceğim," diye ekledi, onu konuşmak zorunda kalmaktan kurtardı.

Hâlâ ne söyleyeceğini bilmiyordu, ama Mac'in onu bırakmasını istemediğini biliyordu.

Ve artık onun konuşmasına izin vermenin zamanının geldiğini biliyordu.

Otuz Üçüncü Bölüm

Üç yıl önce

Mac, Main Street'teki yepyeni fırının önünde duruyordu. Dream Harbor'a döneli sadece iki gün olmuştu, ama burası onun için en önemli duraktı. Dükkan güzel görünüyordu. Büyük ön vitrini lezzetli görünen tatlılarla doluydu ve önündeki bank, Aralık güneşinde oturup bir kurabiye yemek istemesine neden oluyordu. Ama buranın sadece davetkar bir dükkandan daha fazlası olduğunu biliyordu. Bu, yıllarca süren çalışmanın sonucuydu. Bu fırın, Annie'nin kararlılığının nihai ürünüydü ve o, Annie ile çok gurur duyuyordu. Annie'nin yıllar önce istediği şeyi başardığı için çok mutluydu. Dün gibi hatırlıyordu, yatakta onun yanında yatarken hayattan ne istediklerini konuşuyorlardı. Annie dışarı çıkıp istediğini elde etti, bunun için çalıştı, bunu hak etti. Ve bu inanılmazdı.

Ve kokusu çok lezzetliydi.

Çok uzun süredir dışarıda duruyordu, kararsızlık ve gerginlik onu olduğu yerde donmuş halde tutuyordu.

Annie'nin içeride dolaştığını gördü ve nefesi kesildi. O aynıydı ama farklıydı; yaşlanmıştı ama hala çok güzeldi; her zamanki gibi aynı amaçla dolaşıyordu. Onun geri dönmesine nasıl tepki vereceğini bilmiyordu ama, tekrar aynı kasabada yaşayacaklarsa, onunla yüzleşmek zorundaydı. En iyisi şimdi yapmaktı.

Dükkânın kapısını itti ve başının üstünde küçük bir çan çınladı.

"Hemen geliyorum," dedi Annie, vitrine koyduğu tepside başını kaldırmadan.

Onun sesi, kalbini hızla çarptırmaya yetmişti. Onu tekrar duymak için çok uzun süre beklemişti. Çok uzun. Çok uzun süre korkakça davranmıştı. Yollarda geçirdiği yılları ne kadar sevse de, onunla konuşmak, özür dilemek için bu kadar uzun süre beklememeliydi. İlk başta, onu unutmaya çalışmanın, aralarına mesafe koyarak ikisinin de hayatına devam etmesinin en iyisi olduğunu düşünmüştü. Sonra yıllar geçti ve ne söyleyeceğini, nasıl söyleyeceğini bilemedi. Her şehre döndüğünde onun kendisinden kaçtığını hissediyordu ve böyle olmasının daha iyi olduğuna kendini ikna etmişti.

Ama şunu biliyordu: Nereye gitmiş olursa olsun, kiminle birlikte olursa olsun, Annie'ye olan duygularını asla silememişti.

Artık ondan kaçmaktan bıkmıştı.

"Hey, Annabelle," dedi ve Annie başını o kadar hızlı kaldırdı ki tezgaha çarptı.

"Ah," diye tısladı, başını ovuşturarak ayağa kalktı.

"Üzgünüm, seni korkutmak istemedim."

Ona inanamayan gözlerle baktı. "Burada ne işin var?"

Mac'in kalbi sıkıştı. Bunun kolay olmayacağını bilmeliydi. "Şehre geri taşıyorum."

"Hayır, değilsin," dedi o kadar kesin bir şekilde ki Mac neredeyse gülecekti. "Aslında ben öyleyim."

"Yapamazsın."

"Annie, bu konuda senin söz hakkın olmadığına eminim."

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Peki, ama fırınıma kimin gireceğine karar verme hakkım var, o yüzden defolup gidebilirsin."

"En azından açıklayabilir miyim? Olanlar için özür dilemek istedim."

"Neden bahsettiğini bilmiyorum." "Annie, hadi ama..."

"Bana *gelme Annie!* Seni sekiz yıldır görmedim, Macaulay Sullivan."

"Seni görmeye *çalıştım*." Gerçekten denemişti. Son birkaç yıl içinde birkaç kez ailesinin evine uğramıştı. Ne tesadüf ki, o hiç evde değildi ve kimse onun nerede olduğunu bilmiyordu. Sanki

Dream Harbor'a her geldiğinde ortadan kayboluyormuş gibiydi. Ya da arkadaşları ve ailesi, ona öyle olduğunu düşündürmek için talimat almışlardı.

Annie alaycı bir şekilde, "Bak, büyük bir yeniden birleşme anına ihtiyacımız yok. Sen şehre geri taşınyorsun. Bu senin için harika, ama ben seninle etkileşime geçmek istemiyorum, lütfen git." dedi.

"Özür dilerim. Her şey için."

Annie ellerini tezgahın üzerine koydu ve ona doğru eğildi. "Özürünü istemiyorum ve ihtiyacım da yok. Biz çocuktuk ve aramızdaki sadece aptalca bir kaçamaktı."

Mac zorlukla yutkundu. Onun öfkesini anlıyordu, ama aralarında olanları silip atamazdı. Olağanüstü bir şeydi. O zamandan beri benzerini bulamamıştı. "Bunda aptalca bir şey yoktu," diye dişlerini sıkarak söyledi.

Annie, sanki hiçbir şey umurunda değilmış gibi omuz silkti. Onun yüzüne yumruk atmalıydı. Daha az acıtarıdı.

"Sanırım bu senin için benim için olduğundan daha önemliydi," dedi, sözleri onu derinden yaraladı. İçinde küçük bir parça buna sevindi. Eğer onu kollarını açarak karşılasaydı, buna güvenmezdi.

"Öyle demek istemedin, Annabelle."

"Bana öyle deme lan."

"Özür dilerim."

Tezgahın karşısından ona baktı. Bir zamanlar ona sevgiyle bakan o mavi gözler, şimdi bıçak gibi bakıyordu.

"Bak," dedi, "aramızda olanları çoktan unuttum ve senin buraya gelip her şeyi tekrar gündeme getirmeni istemiyorum. Yani, herkesin bildiği kadarıyla, senden hoşlanmıyorum Macaulay Sullivan. Hiç hoşlanmadım ve asla hoşlanmayacağım."

O, ona söylemek istediği her şeyi, hiç itiraf etmediği her şeyi yutarak başını salladı. Açıkça, o bunu duymak istemiyordu. Ve ona hiçbir şey borçlu değildi. Ona affetmek zorunda değildi. Ona öyle davrandıktan sonra olmazdı.

"Tamam," dedi. "Geldiğim için özür dilerim." Dönüp gitmek üzereydi ama bir kez daha geriye baktı. "Fırın gerçekten harika görünüyor. Harika bir iş çıkarmışsın." Annie'nin yüzündeki ifade bir anlığına yumuşadı, eskiden ona baktığı gibi küçük bir ışıltı belirdi, ama sonra yine somurtarak yüzünü kapattı.

Yıllar önce tanıdığı Annie artık yoktu. Bu Annie artık ona ait değildi. Bu, onun incittiği Annie'ydi.

Şimdi, onunla aynı kasabada yaşarken, ona özlem duyarak aklını kaçırmamayı öğrenmesi gerekiyordu.

Çünkü Annie artık *ona ait* olmasa da, o her zaman *onun olacaktı*.

Otuz Dördüncü Bölüm

Şimdi

Yaklaşık yarım saat sonra, Annie'nin hiç duymadığı bir kasabanın çıkmaz sokağının sonunda, mütevazı bir çiftlik evinin önüne geldiler. Posta kutusu büyük ağızlı levrek şeklindeydi.

"Neredeyiz biz?" diye mırıldandı Mac sürücü koltuğundan.

"Estelle'in bu sabah bana verdiği adrese geldik, kuzeni Sylvia'nın evine. O iki kaçak hala burada olsa iyi olur," dedi Annie, kamyonetten atlayarak.

Mac de aynısını yaptı ve temizlenmemiş yolu takip ederek kapıya doğru ilerlediler. Buzlu kar, botlarının altında çıtır çıtır sesler çıkarıyordu.

Kapıda şenlikli bir çelenk ve üzerinde "*Mutlu Bayramlar!*" yazan bir hoş geldiniz paspası vardı. Annie bunu cesaret verici buldu. İçeride biri vardı ve en azından Noel süslemeleri yapmak için yakın zamanda oraya gelmişlerdi.

Zili çaldı ve beton merdivenlerin üstündeki küçük sahanlıkta sıkışıp beklediler. Mac, baharatlı seksapeli ve karışık duygular gibi kokuyordu. Bu çok dikkat dağıtıcıydı.

"Kimse gelmeyecek," diye fısıldadı.

"Gelecekler," diye ısrar etti. "Burada olacaklarını söylemişlerdi." *Gelmeleri iyi olur.* Bugün başka küçük kasabaları aramaya vakti yoktu. Zili tekrar çaldı.

Mac, kapıya sanki bu şekilde daha çabuk açılacakmış gibi sert bir bakış attı.

Sonunda kapı açıldı ve karşımızda çok küçük, çok yaşlı bir kadın belirdi.

"Merhaba," dedi Annie. "Siz Sylvia mısınız? Estelle ve Dot'u almaya geldik."

Kadın gözlerini kırptı.

Tanrım, umarım nerede olduklarını biliyordur.

"Ne dedin canım?" dedi, başını eğerek.

"Estelle ve Dot! Buradalar mı?!" Mac o kadar yüksek sesle bağırdı ki, Annie mahallenin yarısının kimi aradıklarını bildiğinden emin oldu. Annie dirseğiyle Mac'in koluna dürttü. Mac de yaşlı kadına gülümsemeye devam ederken Annie'ye karşılık verdi.

Kadının yüzü aydınlandı. "Oh evet, buradalar. İçeri gelin." Kapıyı açtı ve Annie rahat bir nefes aldıktan sonra onu takip ederek eve girdi. Estelle burada olmasaydı, kayıp ihbarında bulunmak ve muhtemelen düğün için Nana kılığına girecek başka bir kadın bulmak dışında ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Belki Logan hiç fark etmezdi.

"Beni sürekli kendi tarikatlarına katmaya çalışan o korkunç insanlar olduğunuzdan endişelenmiştim," dedi Sylvia neşeli bir gülümsemeye onları evinde gezdirirken.

"Oh... vay canına," Annie'nin aklına gelen tek şey buydu. Mac arkasında kıkırdadı.

"Estelle'in bu gece burada kalmasına izin verdiğim için şanslı," diye devam etti Sylvia. Yavaş yavaş yürüyordu ve henüz çiçeklerle dolu oturma odasını geçmemişlerdi. "Onun babası ile benim babamın yıllar önce korkunç bir kavga ettiklerini biliyorsun."

"Muhtemelen 1800'lü yıllarda," diye mırıldandı Mac ve Annie ona tekrar vurmaya çalıştı, ama Mac hazırlıklıydı ve ondan kaçtı.

"Ama onu karın içine bırakamazdım. Ayrıca, sevimli arkadaşı Dot'u da getirmişti, işte buradayız."

"Bu çok... cömert bir davranıştı," dedi Annie ve Sylvia ona gülümsedi.

Kayıp kadınları evin arkasındaki aydınlık bir güneş odasında buldular. "İşte oradalar," dedi Sylvia. "Ben yokken hiçbir şey almamış olsan iyi olur," dedi Estelle'e sert bir bakış atarak.

"Burada çalacak bir şey yok," dedi Estelle, ona sert bir bakışla karşılık vererek.

Dot en azından Annie ve Mac'e selam verme nezaketini gösterdi.

"Bizi almak için bu kadar yolu geldiğin için çok üzgünüz. Benim hatam. Buraya geldiğimizde farları açık bırakmışım."

Eski görünümlü bir köpeğin yanında uyukladığı beyaz hasır mobilyadaki koltuğundan kalktı. Annie'ye sıkıca sarıldı.

"Hiç sorun değil," dedi Annie, her ne kadar bu durum oldukça büyük bir sorun olsa da. "Sadece sizin için endişelenmiştik."

"Henry'ye nereye gittiğimizi söyledim," dedi Estelle. "O adam asla dinlemez."

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu Sylvia, sorusunu Mac'e yönelterek. Onun yanında dururken çok minik görünüyordu, başı onun pazılarına zar zor ulaşıyordu.

"Hayır, teşekkürler. Yola devam etmemiz gerekiyor."

"Emin misin? Senin gibi uzun boylu biri susamış ya da acıkmış olmalı. Sana biraz kurabiye getirebilirim."

Estelle köşedeki sallanan sandalyede otururken alaycı bir şekilde güldü. "Kurabiye mi? Bize servis etmeye çalıştığın o kuru tuğlalara mı öyle diyorsun?"

"Görüyorsun, bu onun ailesinin bilinen davranış tarzıdır." Sylvia, Mac'in koluna elini doladı. "Bana ölen kocamı hatırlatıyorsun," diye ekledi, ona bakarak.

Mac, Annie'den yardım istedi, ama Annie hala neler olup bittiğini ve neden burada olduklarını anlamaya çalışmakla meşguldü.

"Estelle, işin bittiyse, düğüne geç kalmamak için gerçekten geri dönmemiz gerekiyor."

Çığlık atmak istedi. *"Senin yetiştirdiğin ve seni her şeyden çok seven tek torununun düğünü mü? O düğün mü?"*

Ama yüzündeki gülümsemeyi korudu ve Sylvia Mac'in yanına daha da yaklaşırken Mac'in panik dolu bakışlarından kaçındı. Gerçi daha sonra yeni kız arkadaşı hakkında onunla dalga geçmeyi çok istiyordu.

"Sylvia benim hak ettiğim mülkü bana teslim eder etmez işimiz bitecek."

"Mülkün m? Bu ne cüret!" Sylvia öfkeyle titreyerek dedi. Konuşurken Mac'in kolunu sıkıca tuttu. "O yadigâr nesiller boyu ailemizdeydi ve senin olduğu kadar benim de."

Estelle öfkeyle sandalyesinden kalktı. "yle olabilir, ama benim buna ihtiyaçı olan bir torunum var, senin ise yok."

"Torunlarım istemedi diye, buraya sanki burası seninmi gibi dalıp geldikten sonra bunu sana vermem gerekmez."

"Buraya geldiğimizden beri bu tartışmayı yapıyorlar," diye fısıldadı Dot, Annie'ye. "Onu buraya getirmek için kabul ettiğimde, kendimi neye bulatırdığımı gerçekten bilmiyordum. Düğün için bir şey almaya gitmek basit bir i olduğunu dnmtm."

"Seni kandırdı," diye fısıldadı Annie.

"Kesinlikle."

"Aylardır seni arıyorum," diye devam etti Estelle. "Bunu bana haftalar önce verebilirdin, o zaman bu durumda olmazdık."

Sylvia omuz silkti. "Mesajlarını almadım."

"Ha!" dedi Estelle, yaklaşarak. "Babamın her zaman dediği gibi, senin ailen yalancılarla dolu."

Sylvia nefesini tuttu ve Annie kendini gündüz kuşağı pembe dizisindeki bir yan karakter gibi hissetti. Mac, iki kuzenin arasına girdi. Bu yalı bayanlar arasındaki kavgayı ayırmak zorunda kalırsa, Annie kendini kaybedecekti. Bu kesinlikle düğün bingo kartında yazan bir şey değildi.

"Bayanlar," dedi Mac, en çekici gülümsemesini göstererek. "Eminim bunu çözebiliriz. Hepimiz olgun yetikinleriz, değil mi?" Sylvia'ya göz kırptı.

Sylvia kıkırdadı.

Tamam, belki de o gerçekten iyi bir sağdıtı. Annie bunu kabul etmek zorundaydı.

Sylvia kızardı ve beyaz buklelerine elini koydu. "Belki bir çözüm bulabiliriz," dedi. "Benimle gel." Mac'in elinden tutup onu odadan çıkardı. Mac bir kez arkasına baktı, gözleri fal taı gibi açılmıştı. Annie omuz silkti ve parmaklarını salladı.

el sallayarak veda etti. Eğer çekici davranmak istiyorsa, aldığı sonuç buydu.

"Tüm bunlar için gerçekten üzgünüm," dedi Dot tekrar.

Ama Estelle hâlâ öfkeliydi. "O yaşlı herifin bana hakkımı vermemesi bizim suçumuz değil."

Annie omzuna hafifçe vurdu. "Eminim alacağız ve düğüne yetişeceğiz, tamam mı? Her şey yoluna girecek."

Yaşlı köpek uzun bir nefes verdi. Annie de aynı şekilde hissediyordu.

Mac ve Sylvia'nın dönmesini beklerken, "Bu yadigâr ne ve neden bu kadar önemli?" diye sordu.

"Şans getirir," dedi Estelle. "Yıllardır ailemizde var ve düğün gecesinde bunu takan her gelin uzun ve mutlu bir evlilik yaşamış, bu yüzden önemli. Onu almam gerekiyordu."

"Jeanie ve Logan'ın ne olursa olsun uzun ve mutlu bir evlilikleri olacağına eminim," dedi Dot.

"Şey, ben biraz daha güvenceye almak istiyorum."

"Giydin mi?" diye sordu Annie, hâlâ ne hakkında konuştuklarını merak ediyordu. Jeanie o gün giyeceği elbiseyi, ayakkabıları ve takıları çoktan hazırlamıştı. Başka ne olabilirdi ki?

"Onu giyemedim," dedi Estelle, "çünkü Sylvia düğününden sonra kaybettiğini iddia etti. O zamanlar bu konuyu fazla zorlamadım, ama Logan benim için çok önemli, gelinine bunu giydirmemesi olmaz."

Annie, tüm bu olayın gününü mahvettiğini ve düğünü tehlikeye attığını göz ardı ederse, bunun büyükannesinin yetiştirdiği torununa yaptığı sevgi dolu bir jest olduğunu neredeyse anlayabilirdi. Neredeyse.

"Geri döndük," dedi Sylvia, odaya girerken. Kolunun altında sarılmış bir paket vardı ve Mac'in elini tutuyordu.

"Bunu sana sadece Dot çok sevimli bir misafir olduğu ve Mac günümü gerçekten güzelleştirdiği için veriyorum. Kapımda sadece sen olsaydın, seni dışarıda bıraktırdım."

Estelle öfkeyle elini uzattı. "Ver şunu artık." "Estelle," diye tısladı Annie. "Kibar ol." Belki de başından beri kibar olsaydı, tüm bu olaylar yaşanmazdı, ama Annie...

o kısmı kendine sakladı. Bu iki yaşlı kadının geçmişini bilmiyordu, ama şu anda bu konuya girmek istemiyordu.

Estelle bir genç gibi gözlerini devirdi. Ama boğazını temizledi ve tekrar denedi. "Lütfen paketi alabilir miyiz, böylece yolumuza devam edebiliriz?"

Sylvia tereddüt etti ama sonra paketi uzattı ve Annie rahat bir nefes aldı.

"Misafirperverliğiniz için teşekkür ederim," dedi Dot, eğilip kadına sarılmak için.

"Ne zaman isterseniz tekrar gelebilirsiniz," dedi Sylvia, sırtını okşayarak. "Bu sizin için de geçerli," dedi Mac'e bakarak. Mac eğildi ve Sylvia onun yanağına küçük bir öpücük kondurdu.

"Teşekkürler Sylvia. Yardımın için gerçekten minnettarız," dedi Mac, Sylvia'nın elini bir kez daha sıkarak.

"Tamam millet. Düğüne gitmemiz gerekiyor," dedi Annie, herkesi evden dışarı çıkararak. Kapıyı kapatırken köpek nihayet uyandı ve havladı.

Hepsi Mac'in devasa SUV kamyonetine bindiler ve otoyola çıkmadan önce Annie öğrenmek istedi. "Ee, nedir o?" diye sordu.

Estelle paketi açtı ve bir tür kumaş ya da giysi gibi bir şey gösterdi. Annie hala neye baktığını tam olarak anlayamıyordu.

Daha iyi görebilmek için arkasını döndü. "Ama bu ne?"

"Bu bir gecelik," diye cevapladı yaşlı kadın ve Annie neredeyse tükürüğünü yutacaktı.

Bir gecelikti, muhtemelen ülkenin kendisinden bile daha eski bir gecelik. Kumaşı sararmıştı, uzun kollu ve yüksek yakalıydı ve muhtemelen Jeanie'nin ayak bileklerine kadar uzanıyordu. Tam bir kabustu. Kızgın bir hayalet, eski bir Viktorya dönemi malikanesinde dolaşırken giyeceği türden bir şeydi.

Annie'nin tek söyleyebildiği "Vay canına!" oldu. Dot'un gözlerine bakamıyordu, çünkü Dot açıkça gülmemeye çalışıyordu.

"Jeanie'nin bu gece bunu giymesini mi istiyorsun?"

"Tabii ki," dedi Estelle. "Ve eğer giyerse, o ve Logan uzun ve mutlu bir evlilik yaşayacaklar, garanti ederim." Estelle gülümsedi ve

Annie gülmeye başlamadan önce arkasını dönmek zorunda kaldı. Dot'un omuzlarının titremeye başladığını görebiliyordu. Eski bir geceliği almak için bu kadar yolu gelmişlerdi. Annie, Jeanie onu giyse bile, Logan ona dokunduğu anda geceliğin parçalanacağından emindi. Bu düşünce, gülmesini bastırmaya çalışırken burnundan solumasına neden oldu.

"Bir dakika," dedi Mac, sürücü koltuğundaki yerinden yavaşça olayları bir araya getirerek. "New Hampshire'a sihirli, eski moda i çamaşırları almaya mı gittik?"

O anda Annie ve Dot kendilerini tamamen kaybettiler ve histerik bir kahkaha krizine girdiler. Estelle bile gülmeye başladı.

"Sanırım ne kadar eski olduğunu unutmuşum," dedi. "Bir başka düğün gecesine dayanabileceğinden emin değilim."

Grup buna daha da çok güldü. Annie yolcu koltuğunda ikiye katlanmıştı, yanları ağrıyordu.

"Onlara verdiğinizde ben de orada olabilir miyim?" diye sordu kıkırdayarak. "Logan'ın bunu gördüğünde yüzündeki ifadeyi görmek için sabırsızlanıyorum."

"Jeanie çok tatlı, muhtemelen beğenmiş gibi davranacaktır," dedi Mac ve grup yine kahkahalara boğuldu.

"Tanrım, bu delilik," dedi Annie, gözlerinden yaşları silerek.

"O zamanlar gerçekten iyi bir fikir gibi görünüyordu," dedi Estelle.

Dot onun omzuna hafifçe vurdu. "ok güzel bir fikirdi. Eminim Logan ve Jeanie bu jesti takdir edeceklerdir."

"Evet, ve iyi tarafı da var: Mac bu olaydan neredeyse bir kız arkadaş kazanıyordu," dedi Annie.

"Sylvia çok güzel bir kadındı," dedi ciddi bir ifadeyle. "Ama bana ölen kocasının ne kadar *sevgi* dolu olduğunu anlatmak istemesi hoşuma gitmedi."

Annie kıkırdadı. "Doldurulması zor bir boşluk," dedi, Mac'in orta konsolda duran koluna hafifçe dokunarak.

Mac başını salladı ve ona gülümsedi. "Sylvia'ya ayak uydurabileceğimden emin değilim, orası kesin."

Arka koltukta aniden sessizlik oldu ve Annie arkaya baktı.

Dot gülümsedi. "Sizin aranızda ne oluyor? Bir şeyler farklı."

"Hiçbir şey değişmedi," diye tersledi Annie.

"Hayır." Dot başını salladı. "Kesinlikle bir şey farklı." Gözleri parladı. "Sonunda seviştiniz, değil mi?"

"Tanrıya şükür," dedi Estelle, gözlerini devirerek. "Bekle. Bugün günlerden ne?"

Bahsi kazanmış olabilirim."

Annie'nin yüzü kızardı. Mac ile bir araçta mahsur kalmışken bu konuşmayı yapmak zorunda olduğuna inanamıyordu.

"Seks yapmadık. Aramızda her şey *aynı*.

Hiçbir şey olmuyor, tamam mı?"

İki kadın da onun söylediklerine hiç inanmamış gibi ona baktılar.

"Annie, bu tamamen doğru değil." Mac'in sesi alaycı ve kurnazdı. *O yapmazdı.*

"Sakın yapma," dedi.

Bir saniye boyunca onun bakışlarını karşıladıktan sonra gözlerini tekrar yola çevirdi. "Oh, doğru ya. Sana bir gün daha verdiğimi unutmuşum."

"Ne için bir gün daha?" diye sordu Estelle.

"Aramızda hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya devam etmek için bir gün daha," dedi ve Annie onun omzuna sertçe vurdu.

"Oops," dedi gülerek. "Fazla mı konuştum?"

"Biliyordum," dedi Dot zaferle, koltuğuna yaslanarak. "Bu tür şeyleri her zaman hissedebilirim." Annie, kadının çalışanlarından birinin ona on yıllardır aşık olduğunu bilmediğini belirtmek istedi, ama ne yazık ki, büyüklerine saygı duyması öğretilmişti.

"Bekle, bahsi kazandım mı, kazanmadım mı?" diye sordu Estelle.

"Kazanmadın," dedi Annie, gözleri yola dikilmiş halde. "Kimse kazanmadı."

"Bu doğru," diye mırıldandı Mac yanından.

Ve bu noktada Annie, kazanmanın neye benzediğini artık bilmiyordu.

Otuz Beşinci Bölüm

Şimdi

Düğün

Mac, düğün gününü hayal eden türden bir insan olmamıştı, ama Annie'nin koridordan ona doğru yürüdüğünü görmekten etkilenmediğini söylerse yalan söylemiş olurdu. Farklı bir dünyada, paralel bir evrende, bu *onların* düğünü olabilirdi. O, *ona* doğru yürüyebilirdi.

Onun bakışları onun bakışlarını yakaladı ve odadaki herkes kayboldu. Beyninin bir kısmı, Noah ve Bennett'in arasında durduğunu biliyordu, hepsi koyu gri takım elbiseler giymiş, yakalarına çobanpüskülü dalları takmışlardı. Logan'ın Jeanie'yi mihrapta beklediğini biliyordu. Bennett'a ışıklar asmasına yardım ettiği ağaçların aydınlatıldığını ve tüm ahırın beyaz Noel ışıkları ve mumlarla parıldadığını biliyordu. Estelle ve Henry'nin, sanki Estelle son yirmi dört saat boyunca kayıp olmamış gibi, Jeanie'nin ailesiyle birlikte ön sırada oturduğunu biliyordu. Annie'nin bu günü mükemmel hale getirmede büyük rol oynadığını biliyordu.

Ancak Annie'nin koridordan yürüdüğünü izlerken, onun bildiği tek şey, gördüğü tek şey, önemli olan tek şey oydu.

Nedimeler koyu kırmızı elbiseler giymişti, en azından öyle olduğunu varsayıyordu. Bunu doğrulamak için Annie'den gözlerini yeterince uzun süre ayırmamıştı, ama elbisesinin uzun kollu ve önden yüksek yakalı olduğunu, arkadan ise derin bir dekolte olduğunu biliyordu. Daha sonra onunla dans ettiğini, elini onun çıplak tenine bastırdığını hayal etti.

Eğer ona izin verirse. Sarı saçları bir omzunun üzerine ipeksi bukleler halinde dökülmüştü ve yüzüne baktığında gözlerinde yaşlar vardı.

Ve onun fanteziden çok daha iyi olduğunu bir kez daha fark etti.

Öne geldi ve Hazel ile Kira'nın yanına oturdu. Müzik değişti ve konukların dikkati geline çevrildi. Annie'nin gözleri bir an daha onun üzerinde kaldı ve o, karşılık olarak bir kaş çatma bekleyerek ona göz kırptı. Bunun yerine, geline bakmadan önce ona nazik bir gülümseme gönderdi.

Bennett onu yandan dürttü. "Bu yüzden mi bütün gün seni görmedik?" diye fısıldadı.

"Neden bahsediyorsun?"

Noah inanamayan bir şekilde nefes verdi. "İkiniz koridorda yürürken birbirinize gözlerinizle tecavüz ediyordunuz."

"Öyle değildi." *Öyle miydi? Bütün kasabanın önünde Annie'ye gözleriyle tecavüz mü etmişti?*

Üçüncü sıradan Jacob'ın kocaman gülümsemesine bir bakış, bunu doğruladı. Adam öpücükler göndermeye ve parmaklarıyla havada kalpler çizmeye başladığında, Mac başka yere bakmak zorunda kaldı.

Bennett güldü. "Kesinlikle öyleydi, ama bunu bize daha sonra anlatabilirsin."

"Siz ikinize hiçbir şey anlatmayacağım."

"Bir hafta sonu içinde, seni öldürmek istermiş gibi bakmaktan, *şu hale* geldi. Bu hikayeyi kesinlikle dinlemeliyiz," diye fısıldadı Noah, sonra Logan'a dönerek ona bir mendil uzattı. İri yarı adam, müstakbel karısını görünce yüzünden iri damlalar halinde gözyaşları akıyordu.

Gerçekten çok tatlıydı ve Mac, Annie'ye ve bugün bittikten sonra ne söyleyeceğine odaklanmak yerine düğün törenine odaklanmaya çalıştı. Ona ultimatoma vermek istememişti ve onun kendisine bir cevap vereceğini bile beklemiyordu. Sadece onunla *konuşmasını* istiyordu. Aralarındaki sessizlikten, yarı gerçeklerden bıkmıştı.

"Bugün burada toplandık," diye başladı Belediye Başkanı Kelly, "bu kasabanın çok değer verdiği iki insanı evlendirmek için." İkisine de gülümsedi ve Jeanie öne eğilip Logan'ın yanağından bir gözyaşı sildi.

. Parlak beyaz dantelli gelinliği içinde, buzla kaplı bir ormanda rastlayabileceğiniz bir peri gibi çok güzel görünüyordu ve Mac, Logan'ın yerinde olsaydı kendisinin de ağlayacağını biliyordu.

Belediye Başkanı Kelly geline dönerek, "Jeanie, bu kasabaya taşındığından beri hepimiz senin özel biri olduğunu biliyorduk ve Logan'ımıza bakacak kişinin sen olduğunu biliyorduk" dedi.

"Ve Logan," diye devam etti, damada dönerek, "bu kasaba, ailen ve arkadaşların her zaman senin için en iyisini istedi ve en iyisinin Jeanie olduğunu biliyoruz."

"Kesinlikle öyle," dedi Logan, dinleyicilerden kahkahalar kopardı.

"Aşk tuhaf bir şeydir," diye devam etti belediye başkanı. "Her zaman büyük, gürültülü veya abartılı değildir. Çoğu zaman sessiz ve mütevazıdır. Yağmurlu bir günde paylaşılan bir fincan kahve ya da her gece yan yana kitap okumaktır. Sizi anlayan kişiyi bulmaktır. Her koşulda arkanızı kollayacak kişiyi bulmaktır.

"*Sizin* kişiniz," diye gülümseyerek ekledi. "Ve hepimiz bunu birbirinizde bulduğunuzu bildiğimize göre, yeminlere geçelim ve bu partiyi başlatalım."

Birkaç konuk bu öneriye sevinç çığlıkları attı.

Jeanie gözyaşları içinde güldü ve arkasına uzanarak Annie'nin ona uzattığı katlanmış kağıdı aldı. Kağıdı açtı ve boğazını temizledi.

"Logan," dedi, sesi hafifçe titriyordu. "Seni bulacağımı hiç ummamıştım. Burada bir yuva, bir *hayat* bulacağımı hiç ummamıştım, ama bulduğuma çok memnunum. İkimiz de yaşlanıp saçlarımız ağarana kadar seni seveceğime söz veriyorum ve ondan sonra da seni sevmeye devam edeceğim. Aileni kendi ailem gibi seveceğime söz veriyorum. Sahip olabileceğin tavuk sayısını asla sınırlamayacağıma söz veriyorum."

Logan gözyaşları arasında güldü, Mac de öyle.

Bu aşktı. Sınırsız tavuklar.

"Evimizi düzenli tutacağıma söz veremem, ama onu bir yuva haline getirmen için her zaman sana yardım edeceğim. Seni seviyorum ve şu andan itibaren sonsuza kadar senin eşin olacağıma söz veriyorum."

Tüm düğün konukları gözyaşlarını siliyordu ve Mac, zavallı Logan'ın kendi yeminini nasıl okuyacağını bilmiyordu.

Jeanie'nin ardından konuşmak zordu.

"Jeanie," diye başladı ve boğazını temizlemek için durdu. "Jeanie..." Bir başka duraklama. Mac, tüm kasabanın önünde konuşmanın Logan'ın en son yapmak isteyeceği şey olduğunu biliyordu.

Jeanie öne eğildi ve kulağına bir şey fısıldadı, Logan güldü. "Yapabilirsin," dedi ve yanağına bir öpücük kondurdu.

"Jeanie," diye tekrar başladı. "Senden hoşlanmamaya çalıştım."

Mac başını salladı. *Tanrım, bu zor bir başlangıç.* Ama Jeanie gülümsüyordu. Yani belki de o kadar da zor değildi.

"Senden hoşlanmamaya çalıştım, ama bu imkansızdı çünkü aslında seninle ilgili her şeyi seviyorum. Ne kadar nazik ve cesur olduğunu seviyorum. Sana mutluluk veren şeyleri aramak için dünyayı dolaşışını seviyorum.

Ben hayatımı hiç öyle yaşamadım. Ama sen bana her gün mutluluk veriyorsun ve ben de senin için aynısını yapmaya çalışacağıma söz veriyorum. Seni tüm kalbimle seveceğime söz veriyorum. Sonsuza kadar."

Annie, sunakın diğer tarafından Mac'in dikkatini çekti. Ona da aynı tür sözler vermek için neler vermezdik.

Belediye Başkanı Kelly gözlüklerinin arkasından gözlerini siliyordu. "Çok güzeldi, ikiniz de. Gerçekten çok güzel. İkinizle de gurur duyuyorum," dedi herkes sakinleşirken.

"Şimdi işimize dönelim. Jeanie, bu adamı yasal eşin olarak kabul ediyor musun?"

Jeanie'nin gülümsemesi o kadar büyüktü ki Mac bunu kendi kalbinde hissedebiliyordu. "Evet," dedi gururla.

"Ve Logan, bu kadını..."

Pete cümlesini bitirmeden, "Evet" diye patladı.

"Çok iyi, çok iyi," diye gülerek belediye başkanı dedi. "Yüzükler?"

Noah yüzüğü Logan'a uzattı ve Logan, söylemesi gereken kısmı tamamen atlayarak yüzüğü hemen Jeanie'nin parmağına taktı, ama bu noktada adam evlenmeye hazırdı.

Jeanie, Logan'ın yüzüğünü parmağına takarken yüzünde gözyaşları süzülerek gülümsedi. "Bu yüzükle, seninle evleniyorum," dedi

Logan ise zaten kızarmış olan yüzünü daha da kızarttı.

"Ben de," dedi ve seyirciler biraz daha güldü.

Mac, bu odada daha önce hiç hissetmediği kadar çok sevgi olduğunu düşündü ve tüm bu sevgi, hepsinin çok sevdiği bu iki kişi içindi.

Ve belki de geri döndüğünden beri, Annie ona bu kasabayı ne kadar sevdiğini ilk kez söylediğinden beri, ilk kez anladı. Sonunda bu yerin ne kadar özel olduğunu ve burada olmanın ne kadar şanslı olduğunu anladı.

Gözlerini sildi. Tanrım, şimdi o da ağlıyordu.

"Gelini öpebilirsiniz," diye duyurdu Belediye Başkanı Kelly gülerek.

Logan, Jeanie'nin yüzünü ellerinin arasına aldı ve karısını öptü. Bütün kasaba alkışladı.

Annie masadaki yerinden kalktı ve odanın sessizleşmesini bekledi. Sonunda sessizlik sağlandığında, şampanya kadehini kaldırdı.

"Birini hayatınız boyunca tanıdığınızda," diye başladı, "onu korumak isteyebilirsiniz, bazen aşırı derecede." Jeanie'ye anlamlı bir bakış attı, Hazel ile birlikte ona Logan'ın kalbine dikkat etmesi konusunda uyardıkları günü hatırladı. Jeanie gülümsedi.

"Pete'in dediği gibi, onlar için en iyisini istersiniz, özellikle de onların dünyadaki en iyi insanlardan biri olduğunu bildiğinizde."

Odanın ortasındaki sevgililer masasında Logan ve Jeanie'nin oturduğu yere baktı. Koyu gri takım elbise ve bordo kravatıyla absürt derecede yakışıklı görünüyordu. Yakışıklı ve mutlu. Ama bir an için onu yıllar önceki haliyle gördü. Hemen neşelendirmesi gerektiğine karar verdiği, üzgün, sessiz bir çocuk. Ve şimdi Jeanie onun yanında oturuyordu, koyu saçları boynundan yukarıya toplanmış, gelinliğiyle muhteşem görünüyordu. Ahırın loş ışığında parıldıyordu ve Annie, Logan ile ilişkilerinin artık farklı olacağını biliyordu.

"Logan, beş yaşımdan beri en iyi arkadaşım, onu zorla arkadaşım yapmaya başladığımdan beri."

Oda bu söz üzerine güldü.

"Ama şimdi Logan'ın yeni bir en iyi arkadaşı var," dedi ve yüzünde beliren duyguyu gördü. "Ve daha iyisini bulamazdı. Her zaman ikiniz için de burada olacağım ama birbirinize sahip olduğunuz için çok mutluyum."

Sözlerini zar zor bitirip gözyaşları akmaya başladı, o da kadehini kaldırdı ve herkes onu takip etti.

"Mutlu çifte şerefe!"

Yeniden makyajını mahvetmemiş olmayı umarak, peçetesiyle gözlerini silerek yerine oturdu. Tören zaten makyajını mahvetmişti.

Neyse ki sıra Noah'a gelmişti.

"Merhaba millet, ben Noah. Damadın en yakın arkadaşı olduğumu *sanıyordum* ama az önce öğrendim ki aslında üçüncü sıradayım."

"Dördüncü," dedi Hazel yanındaki koltuğundan ve herkes güldü, başını sallayan Noah da dahil.

"Dördüncü, sanırım. Ama kabul ediyorum, çünkü onu tanıdığım ilk iki yıl boyunca bu adamın benden nefret ettiğinden emindim. Hepinizin bildiği gibi, bu Logan'ın cazibesinin bir parçası."

Logan bile dahil, herkes tekrar güldü.

"Jeanie ise," diye devam etti Noah, "ilk görüşte hoşlandım ve onun da benden hoşlandığından oldukça emindim." Göz kırptı ve Jeanie gülerek başını salladı.

"Daha iyi bir çift düşünemiyorum," dedi Noah. "Yani, belki ben ve Hazel hariç." Kalabalık homurdandı ve Hazel onun koluna vurdu.

"Peki ya biz?" diye bağırdı Kira, Bennett'in yanındaki yerinden.

Noah güldü. "Bu konuda hepimizin farklı görüşleri olabilir, ama bugün *onların* günü olduğu için, Jeanie ve Logan'a kadeh kaldıralım."

Konuklar yine gelin ve damadın şerefine içtiler.

Noah tekrar oturdu ve Hazel onun yanına yaslandı. Kıvırcık saçları güzel bir gümüş tarakla yüzünden uzaklaştırılmıştı ve elbisesi Annie'ninkiyle aynı renkte, muhteşem bir koyu kırmızıydı, ancak kesimi farklıydı.

farklıydı. O, ince askılı ve daha düşük bir yaka seçmişti, Kira ise omuzları açık bir model tercih etmişti. Annie'nin elbisesi önden mütevazıydı ama arkadan tehlikeli derecede dekolteydi. Elbiseyi çok sevmiştir, özellikle de Jeanie'nin onlara en uygun olanı seçmelerine izin vermesini.

Bu, düğünü daha da özel kılan bir şeydi.

Birkaç tur şampanya içildikten sonra, gecenin konuşma kısmı tamamen kontrolden çıkmıştı, ki Annie bunu muhtemelen önceden tahmin etmeliydi. Bir şekilde mikrofon elden ele dolaşmaya başlamıştı ve kasabadaki herkes mutlu çifte söylemek istediği bir şeyler varmış gibi görünüyordu.

Annie, baş nedime olarak buna bir son vermesi gerektiğini düşündü, ancak gelin ve damat eğleniyor gibi görünüyordu. Bu yüzden arkanıza yaslandı, ayakkabılarını çıkardı ve gösteriyi izlemeye başladı.

"Kızgınken yatma tavsiyesi tamamen yanlış," diyordu Isabel, elinde şampanya kadehi ile. "Bazen sadece uyuyup, ertesi gün zinde uyanmak gerekir."

"Ya da daha iyisi yat ama uyuma!" diye önerdi Marissa, masadaki gürültücü bayanların alkış ve tezahüratlarını uyandırarak.

Isabel kadehini kaldırdı. "Harika. Daha da iyisi, yat ama uyuma," dedi gülerek. "Çifte şeref!"

"Logan ve Jeanie'ye şeref!"

Mikrofon Dot'a uzatıldı ve o ayağa kalktı. "İkinizin burada bir araya geldiğine çok sevindiğimi söylemek istedim. İçten içe, Jeanie'ye kafeyi vermek iyi bir fikir olduğuna biliyordum. Sadece bunun ne kadar iyi olacağını fark etmemiştim! Hepimiz için gerçekten çok iyi oldu," dedi gülümseyerek, yanındaki koltukta oturan Norm'a bakarak. "İkiniz için çok mutluyum."

"Sana sonsuza kadar minnettarım!" Jeanie sevgililer masasından seslendi. Jeanie'nin yüzü bu kadar çok gülümsemekten ağrıyor olmalıydı, ama Annie gelinin bu kadar mutlu olduğunu ve bu düğünü gerçekleştirebildiklerini görmekten çok heyecanlanmıştı.

Haftalar sonra ilk kez, nihayet rahat bir nefes alabileceğini hissetti. En azından, odanın diğer ucuna bakıp Mac'in kendisine baktığını fark edene kadar rahatlamıştı. Bu konuda ne yapacaktı? Onun haksız bir şekilde bakması da işleri kolaylaştırmıyordu.

takım elbisesiyle muhteşem görüldüğünü ya da onu, sanki hayatında tek istediği kişiymiş gibi koridorda yürürken izlediğini.

Pete'in tören sırasında söylediklerini düşündü. Yıllar önce kalbini kıran adamın, aslında *onun ruh ikizi* olabileceği ihtimali var mıydı?

Bennett söz alarak, "Güzel kız kardeşim ve yeni kocasına en içten tebriklerimi sunmak istiyorum" dedi. "Ayrıca Kira'nın bu düğünü organize etmek için ne kadar harika bir iş çıkardığını da belirtmek istiyorum."

Herkes alkışlarken Kira ona gülümsedi. "Çok yardım aldım," dedi. "Annie ve Hazel, gelmiş geçmiş en iyi nedimeler. Daisy, güzel düzenlemeler için. Ve bu muhteşem yemekler için Archer'a büyük bir teşekkür. Bunu tek başıma yapamazdım. Çok fazla kişi yardım etti. İlk müşterilerim olarak böylesine muhteşem bir çiftin olması beni çok mutlu etti, ama lütfen gelecekteki büyük etkinlikleriniz için bizi unutmayın, hashtag kiranorthevents!"

Annie gülümsedi. Geçen yıl bu zamanlar Kira'nın Dream Harbor girdabına kapılmamak için elinden gelen her şeyi yaptığını hatırlamadan edemedi. Şimdi ise kasaba için etkinlikler planlıyordu. Burası insanlara böyle bir etki yapıyordu. Dream Harbor sihrini gösterene kadar buraya üzgün, kaybolmuş ya da yalnız olarak geliyorlardı.

Yine Mac'e baktı. Kasaba onun üzerinde de büyüsunü göstermiş miydi? Elbette, hayatının ilk yarısını burada geçirmişti, ama çok uzun zamandır uzaktaydı. Bu yer, onun kalbinde de kendisinininki gibi bir yer tutuyor muydu?

Noah ile gülüşmesini izledi ve onun geri dönmesinin tüm yollarını düşündü. Üç yıl boyunca, bunun doğru olmadığını, gerçek olmadığını ya da kalıcı olmayacağını iddia etmeye çalışmıştı. Ama işte buradaydı, arkadaşlarıyla arkadaşlık ediyor, ailesinin eski evini yeniliyor, babasının pubını işletiyordu. Mac tekrar Dream Harbor'a gelmişti. Hayatını burada kurmuştu ve onu istiyordu. Tek yapması gereken evet demekti.

Cliff'in evliliği balık tutmaya benzetip müstehcen, oltayla ilgili şakalar yaptığını duymak için dikkatini tekrar konuşmalara verdi. Belki de mikrofonu elinden almanın zamanı gelmişti. Tam bunu yapmak üzereyken Mac mikrofonu aldı.

Boğazını temizleyerek odaya bakındı. Bakışları sadece bir anlığına ona takıldı, sonra başka yere kaydı.

"Logan'a tebriklerimi ve teşekkürlerimi iletmek istiyorum." Logan şaşkın bir ifadeyle başını kaldırdı ve kaşlarını kaldırdı.

"Bana temiz bir sayfa açmamı sağladığın ve beni kasabaya geri dönen ilk kişilerden biri olduğun için teşekkür ederim. Gençken, kendimizi bulmak için büyüdüğümüz yerden uzaklaşmamız gerektiğini hissetmemiz, ya da en azından bazılarımızın hissetmesi, çok komik. Ve ben de yokluğumda kendim hakkında çok şey öğrendim. Birçok harika yerde yaşadım ve birçok ilginç insanla tanıştım ama sonunda *evimi* özledim. Buradaki insanları özledim. Bunu özledim."

Bakışları tekrar Annie'ye döndü. Annie yüzünün kızardığını hissetti. Gerçekten yokluğunda onu özlemiş miydi?

Mac boğazını temizledi.

"Her neyse, senin adına gerçekten çok mutluyum dostum ve beni de bu anın bir parçası yaptığın için teşekkürler. Gelin ve damada ve Dream Harbor'a şerefe."

"Dream Harbor'a!" diye bağırdı kalabalık, bir kez daha kadehlerini kaldırarak.

Otuz Altıncı Bölüm

Şimdi

Düğün (devam)

"Daisy, o adam sana bakıp duruyor," dedi Iris, ikinci tabak kurabiyesini yerken. Zencefilli ev büyük beğeni toplamıştı, ama Annie konuklar için birkaç tabak kurabiye ve pasta da yapmıştı. Iris bunları çok beğenmiş görünüyordu.

"Hangi adam? Hayır, o değil. Hangi adam?" Daisy başını bir yandan diğer yana çevirdi.

Iris güldü. "Şuradaki gözlüklü adam. Bütün gece buraya bakıp duruyor."

Daisy, Iris'in işaret ettiği yere baktı.

Annie, Daisy ve Iris masalarında kalan tek üç kişiydi. Törenin sandalyeleri kaldırılmış ve masaların arasına bir dans pisti açılmıştı. O anda Annie, Noah'ın Hazel'ı kıkırdayarak döndürdüğünü izliyordu. Kira ve Bennet yaklaşık bir saat önce bir yere kaçmışlardı ve Annie o zamandan beri onları görmemişti, ama ne yaptıklarını gayet iyi tahmin edebiliyordu. Düğünler insanlara böyle bir etki yapardı.

"O da kim?" diye sordu Daisy ve Annie söz konusu adama baktı.

"O Elliot, yeni mimar. Han üzerinde çalışıyor," dedi.

"Vay canına, Jeanie gerçekten kasabadaki herkesi bu düğüne davet etmiş," dedi Iris gülerek.

"Biliyorum. Anlaşılan, Jeanie ziyaretine gelen ailesinin kalacak yerini ayarlamak için hanı gittiğinde o da yakınlarda duruyormuş. Jeanie vicdan azabı duyup onu da davet etmiş."

"Her kim olursa olsun, Daisy'yi daha yakından tanımak istiyormuş gibi bakıyor," dedi Iris, kaşlarını oynatarak. Büyüyen karnını eliyle okşuyordu ve çıplak ayaklarını yanındaki sandalyeye uzatmıştı. Archer'ın Olive ile yavaş dansını izlerken yorgun ama mutlu görünüyordu.

"Çok sevimli," dedi Daisy, Olive'in Archer'ın ayaklarına tünemiş halde daireler çizerek dans etmelerini izlerken.

Iris başını salladı. "Seni böyle ele geçirirler."

"Eğer bu işe yaramadıysa, kızarmış tavuk kesinlikle işe yarardı. O kadar yumuşaktı ki ağlamak istedim," dedi Annie, diğer kadınları tekrar kahkahalara boğdu.

"Adam yemek yapmayı biliyor," dedi Iris, "bu kesin."

Archer dans pistindeki yerinden Iris'e gülümsedi ve Olive el salladı. Kadife Noel elbisesiyle çok sevimli görünüyordu, Archer'ın ayakkabılarının üzerine giydiği küçük rügan Mary Jane ayakkabılarla. Odanın diğer ucunda bir şey dikkatini çekti ve Iris'in yanına koşarak geldi.

"O sıcak çikolata mı?" diye sordu, yüzünde çikolata için dünyanın sonuna kadar gidecek bir kızın yoğunluğu vardı. Annie'nin kalbini çalan bir kız.

"Aslında bu bir sıcak çikolata barı," dedi Annie. "Üstüne de soslar var."

"Süslemeler mi?!" diye bağırdı Olive.

"Marshmallow, şeker kamışı, küçük kurabiye parçaları, ah, ve çırpılmış krema."

"Krem şanti!"

Olive neredeyse titriyordu ve Annie, Iris'in yüzündeki dehşet ifadesini görmezden geldi. Bunların hepsi onursal teyze olmanın eğlenceli yanlarıydı.

"Evet. Yiyebileceğin kadar krem şanti."

"Baba!! Bana da verir misin?" Olive, arkasında duran Archer'a döndü ve Annie'ye öfkeyle baktı. Annie

ona gülümsedi. "Tabii
Liv, hadi gidelim."

"Düğünler en iyisidir!" Olive, cümlesini tam olarak bitirmeden odanın yarısını geçmişti bile.

"Rica ederim," dedi Annie, Archer ise Olive'in bir daha asla uyumayacağı gerçeğini kabullenmiş gibi başını salladı.

"Bir şey ister misin?" diye sordu Iris'e, eğilip onu öperek. "Şey, sıcak çikolata hakkında bu kadar konuşulduktan sonra..."

Archer iç geçirdi ama yüzündeki küçük gülümseme onu ele verdi. Her anından keyif alıyordu.

"Sana bir tane getireyim."

"Ekstra marshmallow lütfen. Bebek için."

Archer güldü ve doğrulmadan önce dudaklarına bir öpücük daha kondurdu. "Tabii ki. Bebek için."

"Seni seviyorum!" Archer uzaklaşırken Iris seslendi. "Vay canına."

"Biliyorum," dedi Iris gülümseyerek.

Annie başını salladı, kendisi de sıcak çikolata isteyip istemediğini düşündü, ama sonra dikkatini tekrar Daisy'ye çevirdi. "Peki, onunla konuşacak mısın?"

"Ne? Mimarla mı konuşacağım? Hayır, olmaz. Asla. Karşıdan sana bakıp duran tuhaf tiplerle ilgilenmiyorum. Hayır, teşekkürler."

Annie güldü. "İyi karar, ama o oldukça sevimli bir tuhaf adam," dedi, onu düğüne eş olarak davet etme planını hatırlayarak.

Daisy ona bir kez daha baktı. "Sevimli olabilir, ama ben erkeklerden vazgeçtim zaten."

"Dur biraz," dedi Iris. "Aşktan vazgeçtiğini söyledin. Bu, erkeklerden tamamen vazgeçmen gerektiği anlamına gelmez. Onların başka konularda iyi olduklarını biliyorsun," dedi göz kırparak.

Daisy güldü ve koyu renkli saçlarını kulağının arkasına attı. Dar siyah elbisesiyle muhteşem görünüyordu. Tuhaf mimar adamın ona bakmasına hiç şaşmamak gerek.

"Söylemeyi unuttum," dedi Annie. "Lanetinin bu evliliği mahvedeceği konusunda endişelenmene gerek yok."

"Gerçekten mi, neden? Logan ve Jeanie birbirlerini çok sevdikleri için mi?"

"Hayır," dedi Annie gülümseyerek. "Çünkü Estelle onlara şans getirecek eski zamanlardan kalma sihirli bir gecelik getirdi."

"Bu ne demek oluyor?" diye sordu Iris.

"Bugün onu New Hampshire'a kadar takip ettim, orada eski kuzeniyle, artık kabuslarımda sıkça göreceğim bir gecelik yüzünden kavga ediyordu. Aman Tanrım, bak!"

Annie, Estelle'in Jeanie ve Logan'ın masasının önünde durup o iğrenç giysiyi havaya kaldırdığı yeri işaret etti.

Jeanie'nin yüzünde bir gülümseme vardı, ama Logan masanın altına girip ölmek ister gibi görünüyordu.

Annie, Iris ve Daisy kahkahalara boğuldu.

"Hey, Annie, görünüşe göre kız kardeşin erkeğini çalışıyor," dedi Daisy, kahkaha krizinden kurtulduktan sonra.

Annie'nin başı, Mac'in şu anda kız kardeşi Charlotte'u yavaşça döndürdüğü dans pistine doğru çevrildi.

Annie'nin beyni kısa devre yaptı.

Ne oluyor lan?

"Bayanlar, izin verirsiniz," dedi ve koltuğundan o kadar hızlı kalktı ki, masadaki boş bardaklar tıkırdadı. Ayakkabılarını aramaya vakti yoktu; odayı çıplak ayakla geçerek Elliot'un durduğu yere doğru yürüdü. Elliot, onun yaklaşmasına şaşkın gözlerle baktı.

"Benimle dans etmen gerek," dedi ve elinden tuttu.

"Aslında ben... Ben sadece..."

"Gerçekten önemli değil," diye Annie sözünü kesti. "Bir şarkı boyunca benimle dans etmeni istiyorum. Tamam mı? Evlenmiyoruz ya da başka bir şey yapmıyoruz. Endişelenmene gerek yok." Onu dans pistine sürükledi.

Zavallı Elliot, Daisy'ye bir kez daha baktı ve Annie'yi takip ederek dansçıların arasına karıştı.

"Sana işe yarayacağını söylemiştim," dedi Charlotte, Elliot'un omzunun üzerinden Annie'nin dans pistine daldığı yeri izleyerek.

Mac, Annie'nin öfkesinin kafasının arkasına saplandığını hissedebiliyordu.

Tabii ki işe yaradı. Bunu kaç kez yapmışlardı? O biriyle bir yere giderdi, sonra Annie de aynısını yapardı. Tekrar tekrar birbirlerine eziyet etmişlerdi.

Bundan bıkmıştı ama Annie'nin dikkatini çekmenin tek yolu buysa, ne gerekiyorsa yapacaktı. Birlikte koridordan yürüdüklerinden beri bütün gece ondan kaçınıyordu. Kolu onun kolunda çok iyi hissettiriyordu, bırakmak istememişti ama fotoğraf çekilecek ve kadeh kaldırılacaktı. Hatta ilk dans için düğün ekibini bir araya getirmeyi başarmıştı ve Noah Annie ile dans ederken o Hazel ile dans etmek zorunda kalmıştı.

Kendine sabırlı olacağını söyledi. Söz verdiği gibi düğünün bitmesini bekleyecekti, ama Annie o elbiseyle bunu imkansız hale getiriyordu. Elbise, Annie'nin her bir kıvrımını sarar gibi duruyordu. Vücudunun her bir kıvrımı, her bir lezzetli parçası sergileniyordu ve gece ilerledikçe Mac'in sabrı gittikçe azalıyordu.

Bu yüzden, artık kendisine "Charlie" demesini isteyen Annie'nin küçük kız kardeşi ona dans teklif ettiğinde, bu Annie'yi harekete geçirmek için mükemmel bir yol gibi göründü.

Ancak planında bir kusur vardı, çünkü dans pistinde Charlie'yi yavaşça döndürürken, başka bir adamın kollarında Annie ile karşı karşıya geldi. Annie'nin sırtına elini koyan, parmak uçlarıyla Mac'in bütün gece dokunmayı hayal ettiği yerde onun çıplak tenine dokunan bu adam da kimdi? Hanın sahibi mi? Kim olursa olsun, Mac onun ölmesini istiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Charlie. "Bir anlığına tuhaf bir şekilde gerildin."

Mac boğazını temizledi ve Annie, dans partnerinin omzunun üzerinden onunla göz göze geldi. Ona memnuniyetle küçük bir sırıtış attı.

"Sanırım kız kardeşin benim sonum olacak," dedi ona.

"O tanıdığım en inatçı insan, o yüzden sana bol şans."

"Evet, biliyorum. Yıllardır beni affetmesi için uğraşıyorum."

"Peki nasıl gidiyor?"

"Başka bir adamla dans ediyor, yani pek iyi gitmiyor."

Charlie kaşlarını kaldırdı. "Adil olmak gerekirse, sen başka bir kadınla dans ediyorsun."

"Haklısın," dedi, Annie'nin elleri adamın boynuna daha sıkı sarılırken, vücutları neredeyse birbirine yapışana kadar izledi. Öfkeyle neredeyse kükredi.

Ya da belki de gerçekten homurdandı, çünkü Charlie geri çekildi ve kaşlarını kaldırdı.

"Üzgünüm."

"Ne düşündüğümü bilmek ister misin?" dedi.

"Tabii." Kaybedecek neyi vardı ki? Zaten yıllardır bu konuda başarısızdı. Belki Annie'yi en iyi tanıyan kişilerden biri sonunda ona bu konuda yardımcı olabilirdi.

"Annie, bir süre birlikte olduğunuzu büyük bir sır olarak görüyor, ama ben biliyordum, küçük kız kardeşler her zaman bilir, ve sen gittiğinde ne kadar üzüldüğünü biliyorum."

"Kahretsin, Charlie, biliyorum. Ama kaç kez aptal bir çocuk olduğumu ve üzgün olduğumu söyleyebilirim?"

Kafasını salladı. "Asıl sorun bu değil. Kalp kırıklığını atlatmak kolaydır ama sen onun *egosunu* incittin. Onun mükemmel olmayı sevdiğini biliyorsun. Ama senin hakkında *yanılmıştı*. Sana aşık oldu ama sen geri dönmedin. Yanılmaktan nefret eder. Onu aptal ve ahmak gibi hissettirdin ve bu, onun en çok nefret ettiği şeydir."

"Ne yapmalıyım?"

"İşte bu zor kısmı. Ben de tam emin değilim. Sanırım senin bir daha aynı şeyi yapmayacağından emin olması gerekiyor."

Mac iç geçirdi. "Deniyorum."

"Güzel. Denemeye devam et. Ve işe yaradığında, buna değecek. Onu tanıyorsun, Mac. İnatçı olabilir, ama o inatçılık, seni sevdiğinde sadakate dönüşür. O kız, sevdiği insanlar için cehenneme bile gider."

"Evet, biliyorum," dedi Mac, bugünkü yolculuklarını düşünerek. Hepsi Logan'ın düğün gününde üzülmemesi için.

Annie ve dans partneri döndü ve Mac adamın yüzünü görebildi. Adamın koyu çerçeveli gözlükleri vardı ve tüm bu durumdan çok etkilenmiş gibi kızarıyordu. Mac adam için neredeyse üzüldü. Bu durumla hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu.

"Teşekkürler, Charlie," dedi Mac ve Annie'nin yanağına bir öpücük kondurdu. "Ne zaman istersen," dedi Annie ve onu bekleyen partnerini bulmak için döndü.

Mac, Annie'nin yanına gitti ve dans partnerinin omzuna hafifçe vurdu. "Aralarına girebilir miyim?" diye sordu ve Annie itiraz edecekmiş gibi görünse de, adam anında rahatlamış göründü.

"Tabii ki," dedi hızlıca ve Annie'yi bıraktı. "O tamamen senin."

Keşke bu doğru olsaydı.

Annie tereddüt etti, sanki onu orada aptal gibi bırakacakmış gibi, ama garip bir sessizliğin ardından onun kollarına girdi.

"Kız kardeşimle dans etmek çok adice bir hareketti," dedi.

"Benden kaçınıyorsun, Annabelle. Bir şeyler yapmam gerekiyordu." "Bugün bizimle ilgili değil."

"Etrafına bak, Annie! *Başardın*. Düğün çok güzeldi. İnsanlar zencefilli ev için çıldırdı. Bugün Logan'ın en çok ağladığı anın bu olduğunu düşünüyorum, ki bu çok şey ifade ediyor. Gelin ve damat mutlular." Jeanie ve Logan'ın yavaşça dans ettikleri yere işaret etti, Jeanie'nin başı Logan'ın göğsüne yaslanmıştı. Gerçekten çok mutlu görünüyorlardı. "Senin işin bitti, bu yüzden bu gecenin geri kalanının bizimle ilgili olabileceğini düşünüyorum."

Şaşırtıcı bir şekilde, tartışmadı ama öfkeli bir ses çıkararak sıcak nefesini onun boynuna üfledi. Elleri omuzlarındaydı, sanki ortaokul dansında gibi onu uzak tutuyordu ve refakatçiler tarafından vücutları arasında mesafe bırakmaları konusunda uyarıldıkları gibi. Adamın elleri kadının kalçalarında ve ara sıra parmakları kadının sırtındaki çıplak tenine dokunuyordu. Adam tüm elini oraya bastırıp kadını kendine çekmek istiyordu. O lanet elbisenin içindeki kadının tüm vücudunu kendine bastırarak hissetmek istiyordu.

"Birlikte olduğumuzda gerilediğimizi düşünüyorum," dedi ve Annie ona şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Öyle mi?"

"Evet, sanki tekrar ergenmişiz gibi davranıyoruz," dedi, omzundan elini çekip kendi eliyle birleştirdi. Diğer elini Annie'nin beline kaydırды ve onu kendine doğru çekerken onun hafifçe nefes almasını zevkle izledi. "Ama ben artık ergen değilim, Annie. Artık ne istediğimi biliyorum."

"Peki ne istiyorsun?" Sesi alçak ve nefes nefeseydi ve kulağının hemen yanındaydı. Artık ona çok yakındı, o kadar yakındı ki, göğsünde kalbinin hızlı atışlarını hissedebiliyordu.

"Sen." Bu kadar basitti. Daha önce istediğini elde etmekten çok korkmuştu. Çok gençti, hazır değildi. Ama artık değil.

"Seni istiyorum Annie, beni nefret ediyormuş gibi sikmen umurumda değil, ama bu gece benimle buradan gideceksin."

"Öyle mi?" dedi, sanki onunla bu konuda tartışacakmış gibi, ama ses tonunda tartışma yoktu. Sadece merak, *ilgi vardı*.

"Evet," dedi. "Burada işimiz biter bitmez, zaman kazanmak için bulduğün küçük görevler ve yapman gerektiğini düşündüğün nedime görevleri ne olursa olsun, ne zaman biterse bitsin, seni evime götürüp başladığımız işi bitireceğim." *Ya da yepyeni bir şeye başlayacağım.*

Annie'ye bu kadar sert davranmak tehlikeli bir taktikti. Hâlâ kasıklarına bir diz darbesi bekliyordu, ama sabrı, zamanı ve akıl sağlığı tükenmişti. Belki de Annie, bunun işe yarayacağına dair inancında daha güçlü olmasını, ikisi için de yeterince güçlü olmasını istiyordu. Bunun doğru olduğunu, onu istediğini ve hiçbir yere gitmeyeceğini ona kanıtlayacak kadar güçlü olmasını. Belki de en başından beri yapması gereken buydu.

Annie'nin ona yumruk atmayıp, aksine ona daha da sıkı sarılmasına bakılırsa, bir şeyleri fark etmiş olabilirdi.

Şansını zorlamadı, ama onu sıkıca sarıp müziğin ritmine göre salladı, bu kadar ileri gelmiş olmalarına, onun onu herkesin içinde kucaklamasına izin vermesine şaşırdı. Bu, başlı başına bir mucizeydi.

İşaret parmağını elbisesinin kenarının altına kaydırđı ve Annie titredi. Biraz daha ilerledi ve parmağı kışının üstündeki çukurları buldu. İşkence gibiydi.

"İç çamaşırı giymiyor musun?" diye fısıldadı.

"Tabii ki giymiyorum, bu elbiseyle olmaz," dedi ve adam, kadının gülümsemesini boynunun yanında hissedebildi. Tanrım, eğer etrafta kimse olmasaydı, hemen elbisesini kaldırıp kendi gözleriyle kontrol ederdi.

"Belki de sonuna kadar kalmayacağız," diye kulağına fısıldadı. "O kadar uzun süre bekleyemem."

Annie, onun sözlerinin teninde yarattığı his karşısında nefesini tuttu. "Öylece gidemem," dedi.

"Bir kez olsun kendini düşün, Annabelle. Ne yapmak istiyorsun?"

Biraz geri çekilerek onun bakışlarını yakaladı. Gözleri parlak, Onu incelerken güzel mavi gözleri vardı. Evet demek istiyordu. O da bunu anlayabilirdi. Ama yine çekiniyordu, onunla bir kez daha hata yapmak istemiyordu.

Ama bu sefer hata olmayacaktı. O da bundan emindi.

"Ne istiyorsun?" diye tekrar sordu, nefesini tutarak. Onları buradan kurtaracak cevabı bulmak için dua ediyordu.

"Sen," dedi sonunda, kelime neredeyse bir nefes kadar hafifti, ama Mac onu duydu. İhtiyacı olan tek şey buydu. Elinden tutup onu artık boş olan masasına geri götürdü. "Ayakkabılarını bul," kulağına biraz sertçe fısıldadı, ama çaresiz bir adamdı. "Ben paltolarımızı alacağım."

Onu şaşkın bir sessizlik içinde orada bırakıp, geri döndüğünde hala orada olmasını umdu.

Otuz Yedinci Bölüm

Şimdi

"Hey, buradasın." Logan, masanın altına bıraktığı bantlı topuklu ayakkabılarını alırken arkasına geldi.

"Hey. Her şey yolunda mı?" Annie, planlarının yüzünden okunacağından korkarak odada Mac'i aradı.

"Sana teşekkür etmek istedim," dedi Logan. "Her şey için, ama özellikle bugün Nana'yı bulduğun için."

"Sana söyledi, ha?"

Logan gözlerini devirdi. "Evet, Jeanie'ye o kabus gibi geceliği verirken konu açıldı."

Annie güldü. "O şeye dikkat et. Duyduğuma göre aile yadigarıymış ve uğurluymuş."

"O şey bu gece Jeanie'ye yaklaşamayacak," dedi. "Ama teşekkür ederim, gerçekten. O zencefilli ev harikaydı ve bugünün büyük bir kısmının senin sayende gerçekleştiğini biliyorum."

Onu kollarına aldı ve sıkıca sarıldı. Annie de ona sarıldı.

"Seni seviyorum, biliyorsun," dedi.

"Evet, biliyorum. Ben de seni seviyorum."

"Sıra bende!" dedi Jeanie, arkalarından yaklaşarak Annie'ye kocaman bir kucak verdi. "Nana'yı bulduğun için teşekkür ederim," dedi, "ama onu o gecelikte geri getirdiğin için pek de heyecanlı değilim."

Annie yüzünü buruşturdu. "Evet, özür dilerim. Onu o gecelikten vazgeçiremedim."

Mac, kolunda ikisinin paltosunu tutarak masaya doğru kaydı ve yüzü kızarmıştı, sanki onları bulmak ve Annie fikrini değiştirmeden önce zamanında geri dönmek için koşturmuş gibi.

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?" diye sordu Jeanie.

"Ben... Şey, işler yoluna giriyor gibi görünüyordu..."

"Kesinlikle! Her şey için teşekkürler!" dedi Jeanie. "Gitmelisin. Harika bir iş çıkardın!" Sırtışından, burada neler olup bittiğini tam olarak anladığı belliydi.

Logan ise, Annie ve Mac'in neden birlikte ayrıldıklarını anlamamış gibi, ikisi arasında bakışlarını gezdiriyordu.

"Hadi," dedi Jeanie, onu kolundan çekerek. "Teşekkür etmemiz gereken daha fazla misafir var." Onu uzaklaştırdı ve Mac ile Annie'yi baş başa bıraktı. Annie, onunla eve gitmemesi için milyonlarca neden olduğundan emindi, ya da en azından öyle olmuştı ve şimdi birdenbire hiçbirini hatırlayamıyordu.

"Hazır mısın?" diye sordu Mac.

Annie, Mac'in yanında hiç hazır olacağını düşünmemişti, ama onun kolundan paltosunu aldı ve kapıya doğru yürümeye başladı. Eli belinin alt kısmına bastırdı ve sıcaklık omurgasını ürpertti.

Ahırın dışında, konuklar birkaç ateş çukuru etrafında toplanmış, ellerinde sıcak içeceklerle rahat battaniyelere sarılmışlardı. Kira ve Bennett, gittikleri yerden dönmüşlerdi, mutlu ve yanakları kızarmış görünüyordular.

Ama Mac onun yolunu kesmesine izin vermedi, sabit eli onu arabalara doğru yönlendirdi.

"Siz ikiniz gidiyor musunuz?" Kira ateşin yanındaki yerinden seslendi. "Yavru kedileri kontrol etmeliyiz!" Annie cevap verdi.

"Artık öyle mi diyoruz?" Kira gülerek dedi. "İyi eğlenceler!"

"Yarın kasabanın dedikodu konusu olmaktan mı korkuyorsun?" diye sordu Mac, onu arabasına doğru götürürken.

"Özellikle değil," dedi Annie, paltosunu daha sıkı çekerek. Elinde ince topuklu ayakkabıları, ayağında ise karda yürümek için bir çift bot vardı. "Sadece beni utandırma."

En azından geçen sefer, onunla Mac arasında ne olduğunu kimse bilmiyordu. Bu sefer kasaba halkı bunu öğrenirse, bununla başa çıkabilir miydi, bilmiyordu.

Mac ona döndü. "Niyetim yok," dedi. "Peki sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

Mac, sırtı arabasının yan tarafına yaslanana kadar ona yaklaştı. Nefesi boynunda sıcaktı, elleri kalçalarının kıvrımlarını izliyordu.

"Bir öpücükle başlayalım diye düşündüm," dedi ve Annie, son iki gündür yaptıkları tüm şakalar rağmen öpüşmediklerini fark etti. Öpüşmelerinin üzerinden on yıldan fazla zaman geçmişti ve aniden, bunu her şeyden çok istediğini fark etti. Ay ışığında Mac'e baktı, onun bakışlarına kapıldı ve *bekledi*.

Ama Mac onu uzun süre bekletmedi. Annie tereddüt etmeden önce, Mac'in dudakları onun dudaklarına değmişti. Ve bir kez değdikten sonra, sanki hiç ayrılmamış gibiydiler. Mac'i öpmek, Annie'nin hayatında yaptığı en doğal şeydi.

Dudakları ısrarcı ve sıcaktı, soğuk gecede dudaklarına bastırıyordu. Yıllarca süren kalp kırıklığı eridi. Elleri onun saçlarına kaydı ve o da kalçalarını daha sıkı kavradı. Kısa süre sonra dili, onun diline karşı kaymaya başladı, acil ve istekli bir şekilde. Onu arabaya daha sert bastırdı, elleri vücudunun kıvrımlarını ve eğimlerini dolaşıyordu, sanki onu içeri sokmak için sabırsızlanıyormuş gibi, sanki bunu hemen yapmak zorundaymış gibi.

"Bu lanet elbise," diye homurdandı, bir bacağını kaldırıp elbisesini uyluğunun üzerine iterek kendini oraya sıkıştırdı. Annie ona sarıldı, elleri onun takım elbisesinin ceketine yumruk attı, yılların gerginliği, acısı ve özlemi nihayet yüzeye çıktı.

"Mac," diye inledi, o ona doğru ittiğinde, vücudunda zevk kıvılcımları yayıldı.

"Seni çok uzun zamandır istiyordum. Seni sonsuza kadar istedim," dedi, boynunun ve kulağının narin derisini emerek.

Karın üzerinde onlara doğru yaklaşan bot seslerini duyana kadar Annie durmadı ve ellerini Mac'in göğsüne bastırdı.

"Burada yapamayız," diye fısıldadı. "Gitmeliyiz."

Mac, sanki gerçeğe dönüyormuş gibi gözlerini kırptı ve ancak o anda park edilmiş arabaların arasındaki karlı bir alanda olduklarını fark etti.

Gecenin gökyüzü, başının arkasında soğuk ve karanlıktı. "Gitmeliyiz," dedi Annie tekrar.

Onu bir kez daha hızlıca öptü ve geri çekildiğinde yüzü yıldızlar gibi parlıyordu.

"Evet, tamam, gidelim." Annie arabaya binerken o sürücü tarafına geçti. Şans eseri, kimse önlerini kesmemişti ve tarladan kolayca çıkabildiler. Annie sürücü koltuğundaki ona gizlice bir bakış attı ve o da gülümseyerek ona baktı.

"Şimdi korkma, Annabelle," dedi ve elini onun uyluğuna koydu. Elini orada bırakarak parmaklarıyla küçük daireler çizdi.

"Korkmuyorum," dedi, parmakları yavaşça yukarı doğru ilerlerken.

"Gerçekten külot giymiyor musun?"

Annie zorlukla yutkundu. "Bu elbiseyle giyemem demiştim." "Göster bana."

Annie'nin kalp atışları hızlandı, nabızı hızlandı, kanı kaynama noktasına geldi.

"Yapamam. Yoldan çıkıp ikimizi de öldüreceksin."

Mac alçak bir kahkaha attı ve Annie bu kadar uzun süre ona nasıl direndiğini bilmiyordu, çünkü şu anda bir saniye daha bekleyemeyeceğini hissediyordu.

"Tamam, o zaman bakmayacağım."

Annie böyle bir söz vermedi ve Mac'in elbisesini yavaşça yukarı çekmesini izledi. Mac, gözleri yolda kalırken parmaklarıyla kumaşı yukarı doğru çekti. Etek ucu yeterince yukarı çıktığında, elini elbisesinin altına soktu ve Annie, onun teninin kendi tenine değdiği hissiyle nefesini tuttu.

O el, bacağının kıvrımına kadar yukarı doğru ilerledi. Mac'in onun yalan söylemediğini keşfettiği yer.

"Tanrım, Annie," diye homurdandı, "Tamamen çıplak."

Annie'nin inlemesi arabada yankılandı. Mac'in yüzüne bakmadı, gözlerine bakmadı, ama eline odaklanmaya devam etti. Eli şimdi uyluklarının tepesine ulaşmıştı, bir parmağı ıslak ve ağrıyan yerine dalmıştı. Koltuğunda kıvrandı.

"Bacaklarını aç," dedi Mac boğuk bir sesle.

Ve Annie öyle yaptı. Karşı koymadı bile. Karşı koymak bile *istemedi*. Düşünmek zorunda olmamak, endişelenmemek güzeldi.

Bir sonraki adımın ne olması gerektiğini. O sadece yaptı.

Ve Mac'in parmaklarının klitorisine dokunmasıyla ödüllendirildi. O, Mac'in ön kolunu tuttu. Mac daha sert bastırdı, parmakları sıkı daireler çizerek onu tahrik etti.

"Bunu hayal etmiştim," diye inledi.

"Tam olarak bunu mu hayal ettin?" diye sordu, zevk içinde olsa da inanamadan.

"Annie, seni her şekilde elde etmeyi hayal ettim," dedi, hızını artırarak.

Annie'nin başı koltuğa geri düştü, bacakları titremeye başladı, karanlık arka yollardan Mac'in evine doğru ilerlerken.

O çok yakındı. Mac hızını ve baskısını artırdıkça zevk artıyordu. Çok yakındı, çok yakındı. Sırtı koltuğa yaslandı, ayakları tutunacak bir yer arıyordu.

"Mac..."

"Geldik," dedi Mac, elini elbisesinden çekerek.

Annie ona dönerek gözlerini kocaman açtı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu, şok ve hayal kırıklığı içinde.

"Geldik," diye tekrarladı, o iğrenç sırıtışıyla. "Neredeyse gelmiştim! Devam etmelisin."

O gülümsedi. "Annie, beni nefret ediyormuş gibi becereceksen, sana biraz daha cephane vermem gerekiyordu," dedi ve arabadan indi.

Ne oldu böyle?

Orada oturmuş, eve doğru yürüyen adama inanamadan bakıyordu. Neredeyse bir Uber çağırıp buradan gitmeyi düşündü. Sonra aşağı baktı, elbisesinin uyluklarının yarısına kadar sıyrıldığını gördü, Mac'in elinin orada nasıl hissettirdiğini düşündü ve gerçekten tek bir seçeneği olduğunu anladı.

Onu takip edip, onu deli gibi sikmek.

Otuz Sekizinci Bölüm

Şimdi

Annie, cinayet işler gibi görünüyordu. Muhteşem ve cinayet işler gibi. Yanakları, buraya gelirken arabada yaptıkları şeyden dolayı hala pembe renkteydi, saçları omuzlarının üzerine altın rengi bukleler halinde dökülüyordu, vücudu o kırmızı elbiseyle yürüyen bir fantezi gibiydi. Sanki onu kişisel olarak cezalandırmak için buraya gönderilmiş bir tanrıça gibi görünüyordu.

Onu bu şekilde kıskırtmak korkakça bir davranıştı, ama Mac, onu elde etmenin tek yolunun bu olduğunu, ona gerçeği biraz daha gösterirse kaçacağından korktuğunu düşünüyordu. Bunun yerine, eski alışkanlıklarına geri dönerek onu kızdırdı ve onun gitmemesi için dua etti.

Kız, botlarını ve paltosunu kapının yanına bırakmış, mutfağın ortasında öfkeyle duruyordu; *daha fazlasını* istediği için öfkeliydi.

Ve Mac de tam olarak bunu istiyordu.

"Hey, Annabelle," dedi yavaşça sırtarak, onun nefret ettiği sırtışıyla.

"Bana '*hey Annabelle*' deme!" diye tısladı. "Bu da neydi böyle?"

"Bir ön izleme," dedi Mac, bu planın akıllıca olup olmadığından şüphe duymasına rağmen

Annie'nin gözleri ona tanıdık bir bakışla kısıldı, ama bu sefer farklı bir şey vardı. Bu sefer bakışının arkasında

Annie'nin gözleri ona tanıdık bir bakışla kısıldı, ama bu sefer farklı bir şey vardı. Bu sefer bakışının arkasında bir sıcaklık, *bir arzu* vardı. Belki de başından beri oradaydı.

Sabırsızlıkla homurdandı. "*Hepsi* bu mu? Bir ön izleme mi?" Mac sırtıttı. "Hayır, tüm gösteriyi izleyeceksin."

Mutfağın karşısına geçti ve ellerini kızın yüzüne koydu, kız başka bir şey söyleyemeden ağzını onun ağzına yaklaştırdı

dilini dudaklarının arasına daldırdı ve onu yalayıp yuttu. Her küçük inilti ve hıçkırık onundu. *Sonunda.*

Elleri açgözlülükle saçlarını okşuyor, ceketini omuzlarından itiyordu, ta ki o ceketini bir kenara atana kadar. Bir şekilde, birbirlerine sarılmak, tutmak, çekmek ve öpmek suretiyle yukarı çıktılar. Yukarı çıktıklarında Annie'yi duvara itti ve ona bastırdı. Annie onun saçını çekti, alt dudağını ısırıldı. Ve o, Annie'nin ona verebileceği tüm cezaları ve daha fazlasını, sonunda onu affedene kadar istedi.

Annie gömleğinin önündeki düğmeleri koparıırken, onu çıkarmak için tırmalarken, onları yatak odasına yönlendirdi. Ellerini itip düğmeleri kendisi açtı, bu sırada birkaç düğme kopardı. Annie'nin kahkahası biraz çılginca çıkıyordu.

Annie tekrar üzerine atlamadan önce gömleğini çıkarmak için geri çekildi, Annie ise onu öpüp giysilerini çekiyor, boğazındaki deriyi ısıırıyordu.

"Elbiseni çıkar, Annie," diye homurdandı. "Lütfen," diye ekledi, çılgin, ıslak öpücükler arasında. Kendini parçalanmış, tamamen dağılmış gibi hissediyordu, ama onu görmek istiyordu, tümünü.

Annie onu bıraktı, nefes nefeseydi. Elbisesini bir omzundan, sonra diğer omzundan aşağı kaydırırken bakışları birbirine kilitlendi. Kollarından, göğsünden, belinden, kalçalarından aşağı kaydırıldı, ta ki elbiseyi tamamen çıkarmış ve tamamen çıplak olarak onun önünde durana kadar.

Yaralı, çaresiz bir ses dudaklarından döküldü. "*Siktir.*" Bu kelime mantıklı bir düşünceden çok bir ses gibiydi, ama söyleyebildiği tek şey buydu.

Sert bakışları ve keskin sözlerinin altında, Annie aslında yumuşak, altın rengi kıvrımlarla doluydu. Ve o, her birini yalamak istiyordu.

"Şimdi sıra sende," dedi Annie ve Mac memnuniyetle kabul etti, hızla iç çamaşırını çıkardı ve pantolonunu tekmeledi.

"Devam et," dedi Annie sırtarak, onun boxer şortunu çıkarmasını bekledi. Başparmaklarını elastik bel bandına soktu ve Annie'nin bakışlarını yakalarken şortunu aşağı çekti, penisini serbest bıraktı. Annie, durumu değerlendirir gibi başını yana eğdi. Sanki bu sabah onu yakından ve şahsen görmemiş gibi.

Mac gülmekten kendini alamadı. "Tanrım, Annie, yattığın diğ r tüm erkekleri de bu kadar korkuttun mu?"

Annie omuz silkti. "Muhtemelen."

Ona doğru bir adım attı. "Şanslısın ki beni korkutmuyorsun."

Kollarını boynuna doladı, vücudunu ona bastırdı ve Mac neredeyse bayılacaktı.

"Sen gerçekten çok güzelsin. Bunu biliyorsun, değil mi?" diye kulağına fısıldadı.

"Fark ettiğin için
teşekkrl r." "Her
zaman fark ettim."

Onun penisi, kadının hassas karın derisine bastırıyordu ve kadın boynunu öyle öpmeye devam ederse, bu küçük n izlemenin bu gece elde edebileceği tek şey olacağından korkuyordu.

"Yatağa uzan." Kendi sesini tanıyamadı. Böyle taleplerde bulunan bu adam kimdi? Ama Annie'yi hiç bu kadar istememişti ve bu onun son şansı gibi geliyordu. Sanki bu gece onu ikna edemezse, onu sonsuza kadar kaybetmek zorunda kalacakmış gibi.

Bu hafta sonu onun lehine işleyen mucize ne olursa olsun, kız yatağa çıktı ve onu orada görmek onu neredeyse öldürüyordu. Penceresinden içeri giren ay ışığında adeta parıldıyordu. Bir rüya gibiydi.

O, onun üzerine srnd, onun tenini kendi teninde hissetmeye, onun bir rüya olmadığını bilmeye ihtiyaç duyuyordu. Artık değil. Bu sefer o gerçekti.

Onu pt. Her santimini, her muhteşem cilt parçasını. Annie onun altında kıvranıp yatak  arşafalarında debelenene kadar onu öptü, yaladı ve ısırdı.

O da onu öptü, tırnakları sırtında izler bıraktı, bacaklarını beline doladı ve onu kendine çekti.

Ona baktı ve tüm anıları, tüm anlar, tüm pişmanlıklar bir anda aklına geldi. Hayatının büyük bir bölümünde bu kadını sevmişti. Onu neredeyse hayatının tamamında tanıyordu. Ve hayatının geri kalanında da onunla birlikte olmak istediğini biliyordu.

"Annie, ben..."

"Yapma," dedi, sanki bir itiraf, son bir açıklama geleceğini biliyormuş gibi. "Hala yarım saatimiz var," dedi,

saate bakarak. Saat on bir buçuktu. Yarım saat sonra yarın olacaktı, sonunda konuşacaklarına söz verdiği gün.

"Hâlâ otuz dakikam var," dedi ve onun omzuna bir itti. O, yatağa uzandı ve kızın beline binip üzerine çıkmasına izin verdi. Kız, onun onu durduracağını beklermiş gibi onu izliyordu, ama bunu hiçbir şey durduramazdı.

"Prezervatifler komodinin çekmecesinde," dedi ve Annie gülümsedi. Elini uzattı ve üst çekmecedен bir tane aldı, küçük paketi dişleriyle yırttı. O, Annie'nin parmakları üzerinde enfes bir işkence gibi kayarken, o da tısladı.

Onun penisini girişine yerleştirdi, bir kez daha o mavi gözlerle ona bakmak için durakladı ve sonra onu bir santim bir santim içine aldı. O kadar yavaştı ki zaman durdu, ta ki o tamamen oturana kadar, ve Mac'in nefesi boğazında takıldı.

"Vay canına," diye inledi Annie, öne eğilerek ellerini onun omuzlarına dayadı. O, kalçalarını sıkıca tuttu, parmakları onun tenine gömüldü ve ikisi de o anın yoğunluğuna alışmaya çalıştılar.

"Bana bak, Annie," dedi ve Annie gözlerini açtı.

Son yaptıklarından bu yana her şey tersine dönmüştü. O zamandan beri tüm dünya tersine dönmüş gibi hissediyordu, ama aralarındaki bu şey, Mac'in şimdiye kadar hissettiği her şeyden daha doğru geliyordu. Ve Annie'nin ona bakışından, onun da aynı şeyi hissettiği belliydi.

Gözlerinde yaşlar birikmişti ve Mac elini uzatıp onları sildi.

"Devam et, sevgilim," dedi. "Benden nefret ediyormuş gibi sik beni."

Annie başını salladı ve fısıldadı, "Ama senden nefret etmiyorum."

O eğilip onu yavaşça ve derin bir şekilde öptü, kalçaları da bu harekete eşlik etti ve Mac kendini kaybetti. Dünyayı kaybetti. *Bundan* başka her şeyi kaybetti. Annie onu yeniden bulmuştu.

Uzun süre öyle kaldılar, öpüşerek ve onun içinde sallanarak, odayı küçük inlemeleriyle doldurarak, birbirlerinden hiç nefret etmiyorlarmış gibi sevişerek. Her şey çok fazla olunca, hızını artırdı, ona sürtünerek zevkini kovaladı.

Mavi gözlü bakışları onun bakışlarını tutarken, çığlıklar vücudunu sarsıyor ve dudaklarından onun adı bir ilahi gibi dökülüyordu.

Annie, Mac'in göğsüne yığıldı, nefesi hızla inip çıkıyordu. Yanağının altında onun hızla atan kalbini hissedebiliyordu.

Mac, ellerini Annie'nin yanlarından yukarı aşağı gezdiriyor ve başının üstüne tatlı sözler fısıldıyordu. Eğer bu nefret dolu seks olsaydı, çok yanlış bir şey yapmışlardı. Ama kimi kandırıyordu ki? Elbette ondan nefret etmiyordu. Sorun da başından beri buydu, değil mi?

Mac onu üstüne çevirdi ve kız, onun hala içinde sert olduğunu fark etti. Mac, kızın dudaklarına, yanaklarına ve boynuna nazikçe öpücükler kondurdu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Annie'nin yapabileceği en iyi şey, memnuniyetle küçük bir mırıldanma sesiydi.

Mac'in boynunda gülümsediğini hissedebiliyordu.

Mac kalçalarını itti ve orgazmın depreminden sonra gelen artçı sarsıntılar gibi bir zevk dalgası Annie'nin içini kapladı.

"Şehrin dışında çocukların parti yaptığı o şüpheli küçük moteli biliyor musun?" diye sordu, hala onu, köprücük kemiklerini, omuzlarını öpmeye devam ederken.

"Evet?" Neden şimdi o yeri gündeme getiriyordu ki? "O yılın çoğunu orada geçirdim."

"Mac, neden bahsediyorsun?"

Başını kaldırıp onun gözlerine baktı. "Sadece ilk birkaç ay seyahat ettim, sonra bunaldım ve biraz panikledim ve geri kalan zamanımı o motelde geçirdim. Eve dönmeye ve başka bir yere gitmeye çok korkuyordum."

Annie, bacakları hala beline dolanmış, parmakları hala sırtındaki kasları okşarken, ona sessizce baktı.

"Benim hakkımda yanılmamışsın, Annie. Sana aşkıttım. Eve, sana dönmek istedim, ama bunu yapmak için kendimi çok büyük bir ezik gibi hissettim."

"Mac." Onun adını fısıldadı, yıllardır bastırıldığı duygular içinden taşmak üzereydi.

"Ondan sonra gerçekten seyahat ettim ve bu harika ve benim için çok iyi oldu. Bu konuda yalan söylemiyordum. Ama üç yıl önce, ailemi ziyaret etmek için ehre gelmiştim ve seni kafenin penceresinden gördüm ve o zaman eve temelli taşınmaya karar verdim."

Annie başını salladı, saçları yastığa değdi. Ona ne anlatıyordu? "Hayır, hayır, sen ailene emekli olabilmeleri için eve taşındın."

"Hayır, eve taşındığımda ailemi emekli olmaya ikna ettim, ama *senin* için geri döndüm. Seni o pencereden gördüm ve dışarıda aradığım her şeyi asla bulamayacağımı anladım. Annie, sana bir şans daha vermesi için ikna edebilme ihtimaline karşı geri döndüm. Seni sevmekten hiç vazgeçmedim. Hala da vazgeçmedim."

Onun için geri dönmüştü. Onu *seviyordu*. Hâlâ seviyordu. Bu sözleri duymak, tam da korktuğu şeyi yaptı. Annie'nin kalbini parçaladı. Elleriyle onun yüzünü tuttu ve tüm gücüyle onu öptü, ta ki o tekrar hareket etmeye başlayıp içine girene kadar. Bir başka orgazm onu sararken ona sarıldı. Ağlayarak, onu da sevdiğini, her zaman sevdiğini fısıldadı.

Mac'in hareketleri hızlandı, daha düzensiz hale geldi, ta ki boşalana kadar, inleyerek onun adını haykırdı. Alnını omzuna dayadı, nefesi göğsündeki teri soğuttu.

Kadın ellerini onun omuzlarında gezdirdi.

"Seni seviyorum, Mac Sullivan," dedi ve Mac ona baktığında, gülümsemesi odayı aydınlattı.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Şimdi

"Ee, şimdi bu mu?" diye sordu Annie. "Birlikte miyiz, ne?"

Hala yataktaydılar ve gece yarısı çoktan geçmişti, ama Annie açlıktan ölüyordu, bu yüzden onun buzdolabını pub'dan kalan yemekler için talan ettiler. Annie, onun eski tişörtlerinden birini ve bir çift eşofman giymişti, onun battaniyelerinden birine sarılmış, önünde bir tabak soğuk kızarmış tavuk vardı. Hiç bu kadar güzel görünmemişti.

Mac, onun sorusuna gülümsedi. "Eğer bunun yardımcı olacağını düşünüyorsan, sana resmi olarak sorabilirim."

Annie başını eğdi ve bunu düşündü.

"Olabilir," dedi alaycı bir gülümsemeyle. "Sadece ani bir değişiklik gibi geliyor, sanki şimdi sana karşı nazik olmam gerekiyormuş gibi? Garip."

Mac güldü. "Bana her zaman nazik davranmak zorunda değilsin, ama bazen nazik olursan sevinirim."

"Ne yapabileceğime bakarım," dedi omuz silkerek, tavuktan bir ısırık aldı ve parmaklarını yaladı.

"Bunca zaman sonra birlikte olmayı hak etmiyor muyuz sence?"

"Henüz bana resmi olarak teklif etmedin, bu yüzden birlikte *olup* olmadığımızı bilmiyorum." Yine o alaycı gülümseme belirdi. Dudaklarından öpmek istedi. Artık buna izin verilmesini seviyordu.

"Annabelle Andrews, benim kız arkadaşım olur musun?"

Düşünüyormuş gibi başını eğdi. Mac tekrar onun adını homurdandı ve o başını geriye atıp güldü.

"Tamam, evet, senin kız arkadaşın olacağım."

Bu sözler, yetişkin bir erkek için biraz fazla hoşuna gitmişti, ama bunu duymak için çok uzun zaman beklemişti.

Yavru kediler tavuğun kokusunu almış ve yatağın yanında miyavlıyorlardı. Adam eğilip onları enselerinden tutup battaniyenin üzerine bıraktı. Annie tavuktan küçük parçalar koparıp onlara yedirdi ve kediler birbirlerinin üzerine basarak tavuğa ulaşmaya çalıştılar.

"Belki de böyle olması daha iyi oldu," dedi Mac, kendisi için bir parça tavuk çalarak.

Annie kaşlarını kaldırdı. "Gerçekten mi? Bütün bu zamanı birbirimizden nefret ederek boşa harcamamızın daha iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Seni hiç nefret etmedim, Annie."

Annie yine gözlerini devirdi, ama yanakları kızardı.

"Her neyse," dedi.

"Bence daha iyi," diye devam etti Mac, "çünkü on dokuz yaşındayken aramızda ne olacaktı ki? Yani, o kadar gençken sonsuza kadar mutlu yaşama ihtimalimiz ne kadardı ki?"

"Bazen olur."

"Evet, ama artık kendi sorunlarımızı çözdük."

Annie ona şaşkın bir gülümseme attı. "Tüm sorunlarınızı çözdünüz mü?"

"Öyle düşünmek istiyorum," dedi. "Biraz zamanımı aldı, ama sonunda burada yaşamak aslında çok şanslı bir şey olduğunu, birçok insanın benim hayatımı yaşamak için can atacağını, babamın sadık müşterileri olan harika bir iş kurduğunu ve ben de onu devraldığım için mutlu olduğumu anladım. Hayatım *güzel*. Senin de pastacılık imparatorluğun var. Onu kurarken benim sana engel olacağımı düşünmene gerek yok."

"Bunu hiç dert etmedim."

Belki o öyle değildi, ama o öyleydi. Onu asla engellemek istememişti.

Kadın yine omuz silkti. "Ama belki de haklısın. Belki de böylesi daha iyidir, ama yine de çok zaman kaybettiğimizi hissediyorum. Bunun çoğunun benim hatam olduğunu biliyorum. Özür dilemeye çalıştığını biliyorum."

"Hatırladığım kadarıyla, ben özür *diledim*, ama sen bana dükkandan defolmamı söyledin."

"Ah, doğru. Öyle olmuştu. Özür dilerim."

Mac yatakta ona doğru sürünerek yaklaştı. Ve dudaklarını öptü. Çünkü yapabiliirdi. "Seni affediyorum."

O gülümsedi. "Seni de."

O yastıklara uzandı ve Annie tabağı kenara koyup ona katıldı. Yavru kediler hemen göğsüne sürünerek, tüylü bir yığın halinde birbirlerine sarıldılar.

"Tamam," dedi. "Şu anda en büyük korkun nedir?"

Annie ona dönerek yuvarlandı. "Muhtemelen kasabanın bu küçük gelişmeye nasıl tepki vereceği."

"Eyvah." Mac bu düşünceye irkildi. Kasabanın dedikodu konusu olmak istemiyordu, ama bu küçük bir bedeldi.

"Peki ya sen?"

Mac başını çevirip ona baktı, kedileri rahatsız etmek istemediği için elini kedilerin üzerinde tuttu. "Eğer sen benim yatağımda olursan, bir daha asla yataktan çıkmak istemeyeceğim."

Annie gülümsedi. "İyi espri. Eninde sonunda kalkmak zorunda kalacağız ama yarın boşum."

"Boş musun? Yarın bütün gün benimle yatakta kalmak için mi?" "Bu neden bu kadar şaşırtıcı?"

"Sen *asla* boş değilsin. Yarın için bir kilometre uzunluğunda yapılacaklar listesi olmadığını inanmıyorum."

Annie omuz silkti, rahat ve mutlu görünüyordu. "Belki de ondan kurtuldum

"

"Bu, şimdiye kadar söylediğin en seksi şey."

Annie güldü, burnu kırıştı ve o, her gün bunu görebilen Asla bunu hafife almayacaktı. "Peki, şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

"Peki, şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Annie yine ona bakıyordu, yüzünde şefkatli bir ifade vardı. "Bence sen benim ruh ikizimsin. Bence sen güvenebileceğim ve sevebileceğim birisin. Ve bence üstüne yığılmış yavru kedilerle gerçekten çok tatlı görünüyorsun."

Mac gülümsedi ve yavru kedilerden biri küçük pençelerini onun hala çıplak göğsüne geçirdi.

"Aman Tanrım! Sanırım bu az önce meme ucumu kesti."

Annie o kadar çok güldü ki gözyaşları yanaklarından süzüldü. Mac kedileri kaldırıp yatağın yanındaki kutuya geri koydu,

ve Annie'nin yanına otururken göğsünü ovuşturdu. Annie hâlâ ona gülüyordu.

"Bu seferki beni gerçekten yakaladı."

"Zavallı bebeğim," dedi Annie, kıkırdayarak, onun burnunun ucunu öptü.

O, kolunu Annie'nin omzuna doladı ve onu kendine doğru çekti, bundan sonra onu burada tutmayı planladığı yere.

"Peki," dedi, sıkıca sarılırken, ellerini onun kalbinin üzerine koydu.

"Şimdi benim hakkımda ne düşünüyorsun?"

Bu sorunun cevabı kolaydı.

"Senin hayatımın aşkı olduğunu düşünüyorum."

Epilog

Yeni Bir Favori Noel

Annie son bir haftayı Mac'in yatağında geçirmişti. Tabii, işlerini yapmak için yataktan çıkmışlardı. Annie'nin yerine getirmesi gereken bir sürü Noel siparişi ve bakması gereken yeğenleri vardı, Mac ise herkesin yıl sonu ofis partilerini orada yapmak istemesi nedeniyle barda çok yoğundu, ama her gece birlikte yatağa giriyorlardı ve bu çok güzeldi. Kendi küçük dünyalarına geri dönmüşlerdi. Uygun bir şekilde, yeni ilişkileri dış dünyada hiç gündeme gelmemişti. Ama tüm bunlar bugün sona erdi. Noel sabahıydı ve öğleden sonra Estelle'in yıllık Noel açık evi için Logan'ın çiftliğine gidiyorlardı. Ve sonra herkes sonunda Annie'nin derin karanlık sırrını öğrenecekti. O, Mac Sullivan'a aşıktı. Sadece biraz gergindi.

Mac'in yatağının yanına uzandı ama yatağın boş olduğunu gördü. Bir kedi yavrusu boynuna, diğeri ise gözlerine küçük tüylü bir göz bağı gibi uzanmıştı. Onu nazikçe kaldırıp yana kaydırıp ve sabahın erken saatlerinde gözlerini kırıştırdı.

Mac nereye gitmişti? Her zaman ilk kalkan oydu, fırına erken gitmesi gerekiyordu, ama tabii ki bugün her yer kapalıydı, o da bu fırsatı değerlendirip uyumaya devam etmişti. Kısa bir süre önce Mac'in sıcak vücudunun yanında olduğundan emindi.

O sırada duman kokusu aldı.

Ne oluyor?

Battaniyeleri atıp kedileri kucağına aldı ve merdivenlerden aşağı koştu. Mutfağa, sadece rahat çorapları ve Mac'in eski tişörtlerinden birini giymiş halde girdiğinde, fırından dumanlar çıkıyordu.

"Mac, ne yapıyorsun?!"

Dumanlı fırından bir kurabiye tepsisini çekip lavaboya attı ve suyu açtı. Dağınıklıktan buhar yükseldi. Bir mutfak havlusu alıp pencereden dumanı dışarı sallarken, sonunda ona baktı.

"Uh... Mutlu Noeller?"

"Mutlu Noeller mi?! Evi ateşe vermek mi senin büyük sürprizin?"

Kızın üstünde neredeyse hiç giysi olmadığını ve kollarında kedileri olduğunu fark etti ve gülmeye başladı.

"Ne? Tahliyeye hazırdım," dedi kadın kedileri yere indirirken. Kediler şans eseri yanmamış olan mama kaplarına hızla koştular.

"Burada ne yapıyordun?" diye sordu, güvenli olduğundan emin olduktan sonra mutfığa doğru ilerledi. Tezgahın üzerinde, yanmış, şekli bozulmuş veya az pişmiş birkaç parti Noel kurabiyesi duruyordu.

Mac iç geçirdi. "Sana Noel hediyesi yapmaya çalışıyordum."

"Bana Noel hediyesi mi yapıyordun?" dedi, sesi kediciklerle konuşurkenki gibi tiz ve duygusal bir tona büründü.

"Bana öyle bakma." Mac, taklit bir öfkeyle gözlerini kısarak ona baktı.

"Nasıl?" diye alay etti Annie.

"Sanki yaralı bir köpek yavrusuymuşum gibi."

Annie güldü. "Üzgünüm, denemen çok hoş ama bu açıkça bir felaket." Yüzlerce yenilmez kurabiyeyi işaret etti. Belki kuşlar yerler?

Mac, omuzları kahkahadan titrerken bile utançtan başını eğdi.

"O zamanlar iyi bir fikir gibi gelmişti," dedi. "Senin her zaman herkes için kurabiye yaptığını düşündüm, belki de ben de senin için yapmalıyım diye. Ama meğer yemek pişirmekle kurabiye yapmak çok farklı becerilermiş. Birini yapabiliyorum, diğerini ise kesinlikle yapamıyorum."

Annie mutfağın karşısına geçti ve kollarını onun boynuna doladı. "Bu çok tatlı bir çabaydı," dedi ve ona öpücük vermek için uzandı. Ağzında kahve ve şekerli kurabiye hamuru tadı vardı. "Ama bu kurabiyeleri yemem mümkün değil."

Mac güldü ve onu öptü. "Tanrım, hayır."

Annie omzunun üzerinden bakarak mutfak penceresinden Bay Prescott'u gördü. "Postacı hala yan komşumuz mu yaşıyor?!" diye haykırarak onun görüş alanından uzaklaştı.

"Evet," dedi Mac, Annie'nin saklanma çabalarına yüzünde eğlenceyle. "Bugün herkes öğrenecek, biliyorsun."

"Biliyorum."

"Ve sonra geri dönüş yok. Bana mahkum oldun," dedi, onun önüne geçerek onu tezgaha sıkıştırdı.

"Ve sen de benimle mahkum oldun." Kollarını onun boynuna dolamış, başının arkasındaki kısa saçlarıyla oynuyordu. Ona dokunmaktan doyamıyor gibiydi. Yıllarca buna direnmiş, ama şimdi sürekli ona dokunmak istiyordu. Neyse ki Mac de aynı şekilde hissediyor gibiydi.

Mac onu yavaş ve derin bir şekilde öptü, postacının görmesi için hiç de uygun olmayan bir şekilde. Ellerini beline koydu ve onu tezgahın üzerine kaldırdı, vücudunu bacaklarının arasında tuttu.

"Seninle birlikte olmak tam da istediğim şey," dedi gülümseyerek.

"Sana da bir hediye aldım," dedi ve Mac'in kaşları kalktı.

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki. Sana Noel hediyesi almayacağımı mı sandın?" diye alay etti.

"Açıkçası emin değildim." Ve tüm bunların hala ne kadar yeni olduğu bir kez daha aklına geldi. Bazen her şeye aceleyle giriyorlarmış gibi hissediyordu, bazen de o kadar uzun zamandır yavaş yavaş bu noktaya doğru ilerliyorlarmış gibi hissediyordu ki, ciddi bir ilişkinin ortasına atlamaktan çok mutluydu. Ama açıkça henüz tüm detayları çözmemişlerdi.

Tezgahtan atladı ve üst katta sakladığı hediye almaya gitti. Hediyeği sırtının arkasında saklayarak mutfağa getirdi, ama ona vermek için birdenbire gerginleşti.

"Fazla bir şey değil," dedi.

"Sana bir sürü yanmış kurabiye getirdim, bu yüzden bence bu sefer sen kazanacaksın," dedi Mac gülerek.

Annie, cesareti kırılmadan önce hediyeği hızla ona uzattı. "Bir kartpostal mı?"

"Fazla bir şey olmadığını söylemiştim. O zaman sana cevap yazmadığım için hep kendimi kötü hissettim. Sen bana ulaştın, ben ise görmezden geldim. Pişmanım."

Mac, kartpostalı ters çevirip okurken yüzünde şefkatli bir ifade vardı: *"Sevgili Mac, cevap yazmam bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Umarım harika bir yolculuk geçirmişsindir, ama beni tekrar bulmana çok sevindim. Sevgiler, Annie."*

Kartpostalıdan başını kaldırdığında gülümsüyordu ve Annie, tekrar kollarında olmak için ona doğru adım attı. O da hemen onu kollarının arasına aldı. Kafasının üstüne bir öpücük kondurdu.

"Yani ilk Noel hediye verme yarışmasını ben mi kazandım?" diye sordu. "Kesinlikle," dedi gülerek.

"Sen kazandın, Annie."

Annie, ondan ayrılmadan önce bir dakika daha ona sarıldı ve onun sıcaklığını hissetmenin tadını çıkardı.

"Sanırım sana yeni bir parti hazırlamana yardım edecek vaktim var," dedi gülümseyerek ve Mac hemen onu öptü.

"Olmaz, bugün izinlisin. Orada oturup ayaklarını uzat. En azından sana kahvaltı hazırlayabilirim."

"Bana uyar."

Bir kedi yavrusunu kucağına aldı ve masada rahatça oturdu. Mac kahvaltayı hazırlarken, o da gizli kalacak son sabahlarının tadını çıkarmaya çalıştı.

"Sence herkes nasıl tepki verecek?" diye sordu Annie, Logan'ın büyük ön verandasına giden yolu yürürken. Ön tarafta düzinelerce araba vardı. Parti açıkça tüm hızıyla devam ediyordu. Daha erken gelebilirlerdi, ama Mac'in en büyük korkusu gerçek oluyordu. Annie yatağında yatarken, yataktan çıkamıyor gibiydi. Ve Annie

onunla birlikte yatakta kalmaktan çok mutluydu. Bu, kötü bir sorun değildi.

Ama şimdi, bu yüzden geç kalmışlardı ve sanki kasabanın yarısı oradaymış gibi görünüyordu. Mac, soğuk öğleden sonraya yayılan Noel müziğini ve kahkahaları duyabiliyordu.

"İnsanların senin düşündüğün kadar şaşırmayacağını düşünüyorum," dedi.

"Neden şaşırmasınlar ki? Son birkaç yıldır birbirimize çok kötü davrandık."

"Annie, lütfen..."

"Lütfen ne?"

"Herkes bizim düğünden birlikte çıktığımızı gördü."

"Evet, ama ondan önce birbirimizden nefret ediyorduk. Hala insanların şok olacağını düşünüyorum."

Mac alaycı bir şekilde güldü. "Aramızda *her zaman* bir şeyler vardı ve bunun çok açık olduğundan eminim."

"Açık mı? Hayır, imkansız. Belki sen açık olabilirsin ama ben değilim." Merdivenleri tırmanarak verandaya çıktı, at kuyruğu öfkeyle sallanıyordu. Hala yanılmaktan nefret ediyordu.

Bugün kapıyı çalmanın bir anlamı yoktu. Herkes istediği gibi gelip gidiyordu. Annie kapıyı açtı ve Mac, çiftlik evine girerken elini tuttu.

Ev tıklım tıklım doluydu. Kapıdan zar zor geçtiler ki, üç küçük kız yanlarından koşarak geçti, ardından telaşlı Archer ve gülen Noah geldi.

"Dışarı çıkacaksan montunu giymen gerek," diye bağırdı Archer, küçük kızlardan biri olan Olive'e kışlık montunu giydirmeye çalışırken.

"Cece ceket giymiyor," diye suçladı ve diğer kızlardan birini işaret etti.

"Giyecek," dedi Noah, yeğeni Cece'ye kışlık montunu atarak. Üçüncüsü ise ceketini giymiş ve kapıdan dışarı fırlamış gibiydi. "Bizi bekle Ivy!" diye bağırdı Cece kuzenine.

"Ben de!" Olive, hepsi bahçeye koşarken bağırdı. "Ön bahçeden ayrılmayın!" Archer arkalarından seslendi.

"Sana da mutlu Noeller," diye bağırdı Annie, kızlar yanından koşarak geçerken.

"Hey! Mutlu Noeller!" Noah, amca görevini tamamladıktan sonra onları fark etti.

"Evet, mutlu Noeller çocuklar," dedi Archer, kışlık mont savaşını verdiği yerde, yerde çömelmiş pozisyonundan doğruldu. İki adam da Mac'in Annie'nin eline sıkıca tutunduğunu fark etmemiş gibi davrandılar, ama Noah'ın gülümsemesi daha da genişledi.

"İçeri gelin," dedi. "Eminim herkes sizi gördüğüne *çok sevinecek*."

Jeanie ve Hazel tarafından durdurulmadan önce eve daha fazla giremediler.

"Mutlu Noeller!" dedi Jeanie. "Geldiğiniz için çok mutluyum!" "Bizi davet ettiğiniz için teşekkürler," dedi Mac, Jeanie'nin "Balayında falan olmanız gerekmiyor mu?"

Jeanie elini salladı. "Hayır, tatili bitene kadar erteledik. Bütün bunları kaçırmak istemedik." Etrafındaki tam bir kaosu işaret ederek, sanki bu dünyadaki en güzel şeymiş gibi gülümsedi. Ceketlerini aldı ve Mac tekrar Annie'nin elini tuttu. Annie ona biraz kızgın bir bakış attı ama elini çekmedi.

Hazel sessizce durdu, bakışları ikisi arasında gidip geliyordu ve yüzünde Cheshire kedisi gibi bir gülümseme vardı.

"Ee," dedi. "Noel'de istediğin şeyi aldın mı, Mac?" "Kesinlikle," dedi.

"Ne güzel."

"Gerçekten çok güzel, teşekkürler."

Annie yine öfkeli bir şekilde homurdandı.

"Cidden mi?" dedi. "Hiçbiriniz bu konuda yorum yapmayacak mısınız?" Onların birbirine kenetlenmiş ellerini kaldırdı.

"Neye yorum yapalım?" dedi Logan, mutfaktan çıkarak.

"Bu konuda," dedi Annie, hala ellerini sallayarak. "Ben ve Mac ve... ve *biz* ve artık bir ilişkimiz var ve herkes *normalmiş* gibi davranıyor."

"Artık bir çift misiniz?" dedi Logan, gözlerini kısarak, ve bir an için Mac, onun bir tür

"Oh, Tanrıya şükür," dedi.

Hazel kakhahayı bastı ve Noah eliyle gülüşünü zar zor saklayabildi.

"Her neyse," dedi Annie. "Sizler hepiniz aptalsınız." Mac'i oturma odasına götürürken, yol boyunca çeşitli kasaba sakinlerine Mutlu Noeller diledi. Hiçbiri onları birlikte gördüğüne şaşırmış gibi davranmadı.

"Siz ikiniz ne kadar da samimisiniz," dedi Kira, onları Noel ağacının yanında birlikte bulduğunda. Bennett, sanki bir tür insan battaniyesiymiş gibi kolunu onun omzuna dolamıştı.

"Çok samimiyiz," dedi Annie, "ama kimse buna şaşırmış gibi görünmüyor."

Kira güldü. "Kimse şaşırmasa da senin adına sevindim."

"Ben de!" Iris kanepedeki koltuğundan seslendi. Isabel ve Kaori'nin arasında sıkışmış durumdaydı ve ikisi de Annie'ye gülümsedi.

"Bunu çok uzun zamandır bekliyorduk," dedi Isabel. "Hepimize ne güzel bir Noel hediyesi verdin!"

"Oh, kes sesini," dedi Annie gülerek ve Mac onu kendine doğru çekip kafasına bir öpücük kondurdu.

Tüm oda hayranlık dolu seslerle doldu ve Annie gülümsemesi genişlerken yüzü kıpkırmızı oldu. Tam da tahmin ettiği gibi utanç verici bir durumdu. Ama bunca zaman sonra, Annie'ye sahip olabileceği sürece Dream Harbor'un ona vereceği her türlü saçmalığı kabul etmeye hazırdı.

"Mac!" Jacob odaya girerken nefes nefese kaldı. "Sonunda mutlu sonuna kavuştun mu?!"

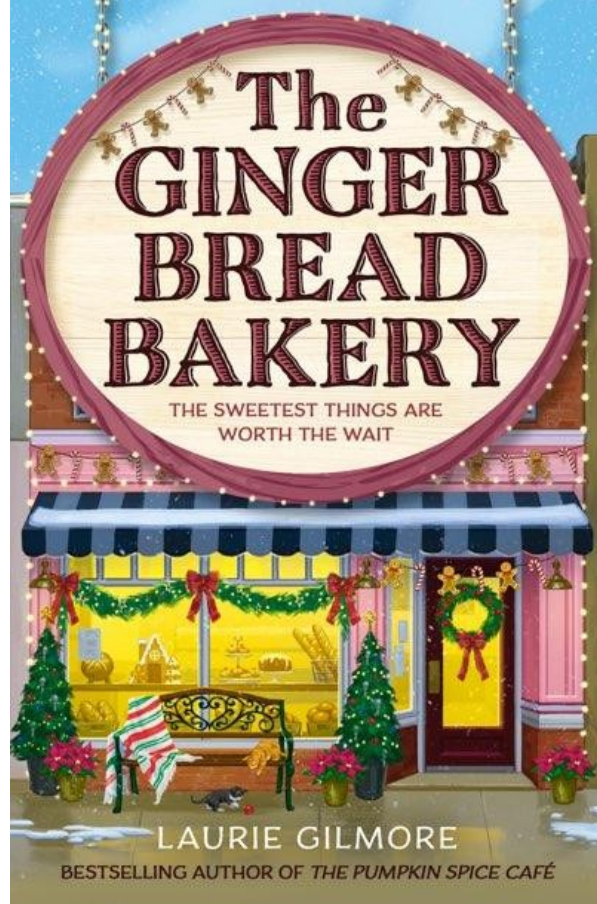
Bir adam romantik romanlar okuma kulübünün bir toplantısına katılır ve bununla ilgili sürekli konuşulur! Ama o buna hiç kızmaz. Jacob haklıydı: ikinci şans romantizmleri farklıdır.

Mac gülümsedi. "Kesinlikle öyle."

Ve on bir yıl sonra, sonunda yeni bir favori Noel'i oldu.

[The Gingerbread Bakery'yi](#) beğendiğinizi umuyoruz!

Beğendiyseniz, tüm tercih ettiğiniz platformlarda yorum bırakarak bu kitabı daha fazla kişiye tanıtın!

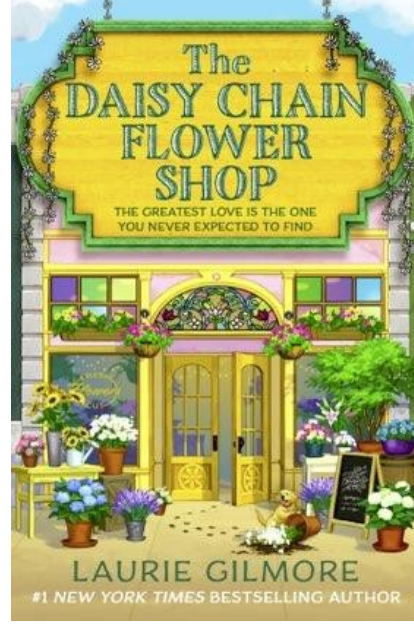
Laurie Gilmore'u seviyor musunuz?

Neden bir Dreamer olup Laurie Gilmore'dan ilk olarak şu haberleri almaya başlamıyorsunuz...

- Yeni kitaplar
- Özel ve sınırlı sayıda basılan kitaplar
- Ek içerik

- Etkinlikler ve imza günleri

Haber [bültenine](#) [kaydolun](#) veya onu takip edin:
www.thelauriegilmore.com

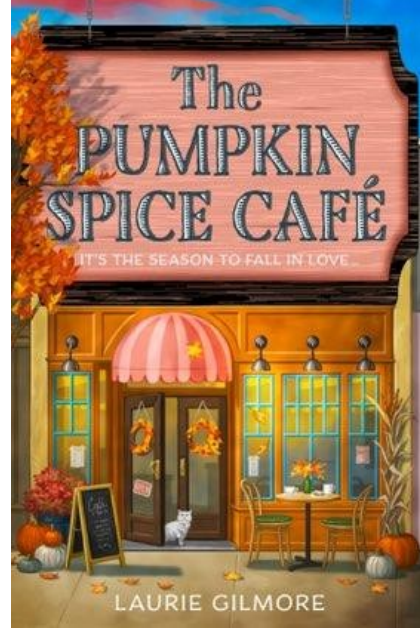
2026 **MAYIS'TA GELİYOR**

Daisy aşkta şanssız olmaktan bıkmıştır ve birkaç düğünün çiçeklerini hazırladıktan sonra boşanmalarla sonuçlanan bu durum, sevgili çiçekçisinin, Belediye Başkanı Kelly ve onun kötü şöhretli öngörülerі sayesinde lanetli olduğu ününü kazanmasına neden olmuştur.

Dream Harbor'a yeni taşınan **Elliot**, ilişkilerindeki karışıklığın ardından kasaba hayatına uyum sağlamaya çalışıyor. Şimdiye kadar çiçekçiyi her ne pahasına olursa olsun kaçınmıştır. Belediye başkanı haklıysa, hayatında daha fazla kötü şansa ihtiyacı yoktur.

Ancak ailesi ziyarete geldiğinde, Elliot kendini isteksizce Daisy'nin dükkanının önünde, çiçek almaya ihtiyaç duyarken bulur. Güneş ışığında çiçeklerin yaprakları açarken, Daisy ve Elliot, aşkın en beklemediğiniz anda geldiğini fark edebilirler...

Buradan ön sipariş verebilirsiniz!

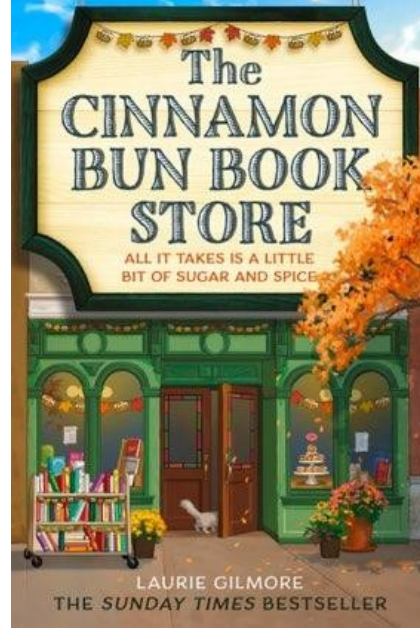

Jeanie'nin teyzesi, ona Dream Harbor adlı küçük kasabada bulunan sevilen Pumpkin Spice Café'yi hediye edince, Jeanie sıkıcı masa başı işinden uzaklaşıp yeni bir başlangıç yapma fırsatını hemen değerlendirir.

Logan, Dream Harbor'daki dedikodulardan her ne pahasına olursa olsun kaçınan yerel bir çiftçidir. Ancak Jeanie'nin gelişi Logan'ın rutinini bozar ve Logan, sinir bozucu derecede neşeli yeni kızla hiçbir şey yapmak istemez, ancak kendini ona açıklayamadığı bir şekilde çekildiğini fark eder.

Jeanie'nin neşeli tavırları huysuz ama yakışıklı Logan'ı etkileyebilecek mi, yoksa bu şehirli kız kasabada onun cazibesine ya da balkabaklı latte'lerine kapılmayacak tek kişiyi mi buldu?

Kitabınızı [buradan](#) alın!

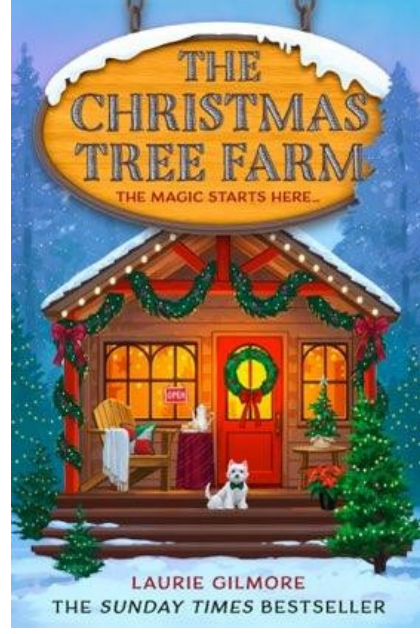

Cinnamon Bun Kitapçısı'nda bir kitapta gizli bir mesaj bulunca, **Hazel** bunu anlayamaz. Sayfalar arasında daha fazla gizli şifre ortaya çıktıkça, ipuçlarının izini sürmeye karar verir... sadece ona yardım edecek birine ihtiyacı vardır.

Yakışıklı ve dışa dönük balıkçı **Noah**, her zaman maceraya hazırdır. Ve hazine avı çok eğlenceli görünüyor. Hatta aylardır hoşlandığı sevimli kitapçı, onun yardımını isteyen kişi olması daha da iyi!

Hazel romantizm peşinde değildi, ama hazine avı onu ve Noah'ı Dream Harbor'a götürdükçe, aralarındaki inkar edilemez kimya kitapçının sattığı fırından yeni çıkmış tarçınlı çörekler kadar sıcak olabilir...

Kopyasını [buradan](#) alın!

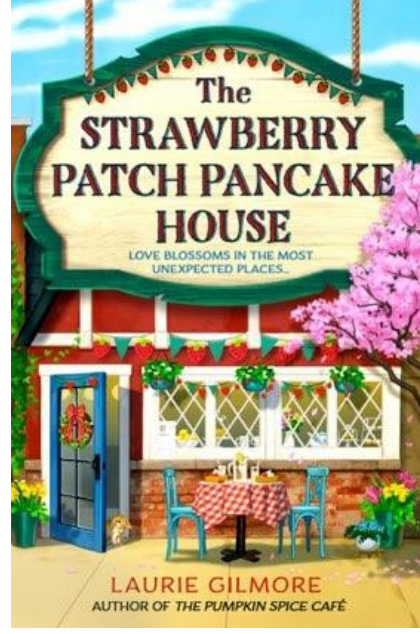

Kira North Noel'den nefret eder. Bu çok talihsiz bir durum, çünkü o, kendi iyiliği için fazla sevimli bir kasabada bir Noel ağacı çiftliği satın almıştır.

Bennett Ellis, hayatından ve her şeyi düzeltme arzusundan uzaklaşmak için Dream Harbor'da tatil yapmaktadır.

Ama kader, Ben'i Kira'nın çiftliğinde kar altında mahsur kalmış halde bulur ve Kira'nın ilk izlenimlerinin aksine, sıcak bir çikolata vaadiyle sıcak bir çikolata vaadiyle, belki, sadece belki, bu ikisi sonsuza kadar hatırlayacakları bir Noel geçirecekler...

Kitabınızı [buradan](#) alın!

Dünyaca ünlü bir şef olan bekar baba **Archer**, küçük bir kasabaya taşınmayı, hele ki bir krep dükkanı işletmeyi hiç planlamamıştı. Ancak Dream Harbor'a yeni bir şef gerekiyordu ve Archer'ın kızını büyütmek için bir topluluğa ihtiyacı vardı.

Iris hiç bir işte uzun süre kalmayı başaramamıştır. Bu yüzden Archer'ın evde kalacak bir dadı aradığı söylendiğinde, neredeyse tam tersi yönde koşmaya başlar.
ters yönde koşmaya başladı.

Şimdi Iris kendini yepyeni bir dünyada buluyor. Muhteşem yeni patronunun koridorun karşısında oturduğu ve üstsüz yemek yapmayı sevdiği bir dünyada... Her şeyi tamamen profesyonel tutmak kolay olmalı, değil mi?

Kitabınızı [buradan](#) alın!

Şunları da seveceksiniz...

Aşık olmak için daha fazla romantizm mi arıyorsunuz?

Athena Carstairs'ın [There's Pumpkin About You](#) kitabını çok seveceksiniz.

Huysuz güneş ışığı, küçük kasaba ve sıcak aşk hikayelerini sevenler için mükemmel, bir sonraki favori sonbahar romantizminiz!

En yakın arkadaşının 30. doğum günü partisini planlama şansı verilen Wren Southwick, parti planlama işinin adının kendi küçük kasabasının sınırlarının ötesine yayılacağı kadar büyük ve cesur bir deneyim yaratmaya karardır.

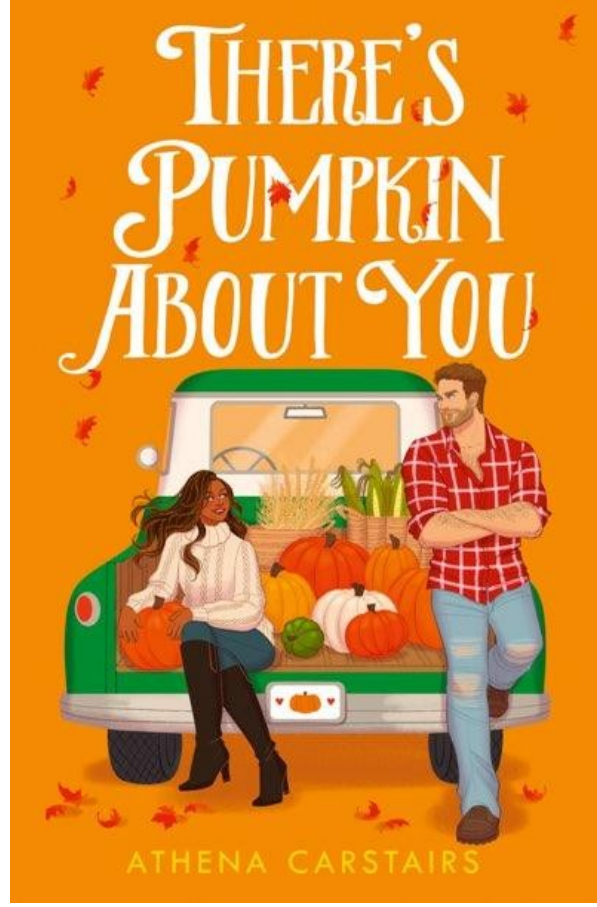
kendi küçük kasabasının sınırlarının ötesine yayılmasını sağlamaya karardır.

Planının anahtarı nedir? Finch ailesinin Goldleaf Pumpkin Çiftliği.

Burası sadece mükemmel bir mekan değil, aynı zamanda Wren'in hayalindeki sonbahar temalı parti için mükemmel bir tedarik ortağıdır. Ancak istediğini ve ihtiyacı olanı elde etmek için, huysuz August Finch'i ikna etmesi gerekecektir.

Masa hazır, savaş başlamak üzere... ama *ilk yenilen* kim olacak?

?

Kitabınızı [buradan](#) satın alın!

Sam Parks'ın yepyeni, baharatlı RPG romantik komedisi *Date Knight'* da çok seveceksiniz!

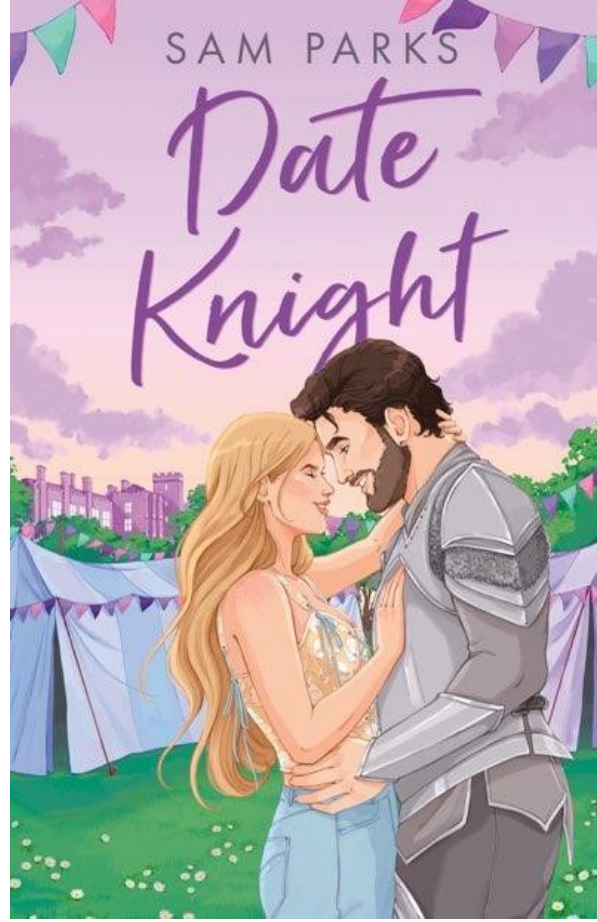
Hiç beklemediği bir yan görev...

Phil Owen her şeyi planlamıştır – daha doğrusu haftalık rol yapma oyunundaki karakteri planlamıştır. Gerçek hayatta mı? Pek sayılmaz.

En iyi arkadaşının kız kardeşi Amy Evans altı ay önce kalbi kırık bir şekilde eve döndüğünde, onu oyuna davet etmek

yapılması gereken nazik bir şeydi. Ama şimdi, bu onun onu birçok yönden çıldırtması için başka bir yol daha verdi.

Ancak Amy'nin geçmişinden hoş olmayan bir karakter şimdiki hayatında ortaya çıktığında, Phil gerçek hayatta kahraman rolünü üstlenir. Onun görevi nedir? Üç ay boyunca Amy'nin sahte erkek arkadaşı olmak ve fanteziyi gerçeğe dönüştürme şansı...

Kitabınızı [buradan](#) alın!

Keyifli okumalar!

Teşekkürler

Dream Harbor serisinin beşinci kitabına geldik ve ne çılgın bir yolculuk oldu! Bu seri hayatımı birçok yönden değiştirdi ve bunun için hepinize teşekkür ederim. Birçok okuyucu bana bu kitapların zor zamanlarda kendilerine rahatlık verdiğini, kitapların bir kucaklama gibi hissettirdiğini, kaçmak, *mola* vermek ve biraz mutluluk için bu kitapları okuduklarını söyledi. Buna tek söyleyebileceğim, sizin için bu işi yapabildiğim için çok onur duyduğum ve gururlu olduğum.

Tabii ki bunu tek başıma yapmadım. Charlotte Ledger'a, One More Chapter ekibinin tümüne ve bu kitapların yayınlanmasını mümkün kılan HarperCollins ABD ve İngiltere'deki herkese çok teşekkür ederim. Bu seri üzerinde çalışmayı her zaman keyifli hale getiren Jennie Rothwell'e teşekkür ederim. Beyin fırtınası oturumlarımız bu işin en sevdiğim kısımlarından biri!

Amy Tannenbaum'a, Dream Harbor'ın bu çılgınlığının ortasına atlayıp ekibin ayrılmaz bir parçası olduğu için teşekkür ederim. Ve tüm uzmanlığın ve tavsiyelerin için (ve her zaman bileğimin nasıl olduğunu sorduğun için!) teşekkür ederim.

Ve her zamanki gibi, her adımda beni destekleyen aileme teşekkür ederim. Okuduğunuz, kitap imza günlerine geldiğiniz ve tanıdığınız herkese kitaplarımdan bahsettiğiniz için teşekkür ederim. Bu hem çok utanç verici hem de harika bir destek.

Bu serinin başarısı sayesinde, birkaç kitap turuna katılma fırsatı buldum. Okurlarla tanışmak benim için çok heyecan vericiydi, ancak bu aynı zamanda uzun süre evden uzak kalmam anlamına da geliyordu. Bu yüzden, yokluğumu hoş gördükleri ve beni ara sıra dünyayla paylaştıkları için çocuklarıma teşekkür ederim. Ve ben yokken çok uslu davrandıkları için de teşekkür ederim.

Son olarak, kocama teşekkür ederim. Bu yolculukta seninle birlikte olmaktan daha çok istediğim kimse yok. (Ve bir araya geldiğimiz için gerçekten çok mutluyum.)

Lisedeyken ve bu iki aptal gibi ayrılmak yerine öyle kaldım.) Seni seviyorum xo

Dream Harbor henüz bitmedi, umarım daha fazlası için geri gelirsiniz!

Laurie Gilmore, *New York Times*, *Sunday Times* ve *Globe and Mail*'in en çok satan yazarlarından biri olup, küçük kasaba romantizm romanları yazmaktadır. İlk romanı *The Pumpkin Spice Café*, 2024 yılında TikTok Shop Yılın Kitabı ödülünü kazanmıştır. Dream Harbor serisi, ilginç kasaba halkı, rahat ortamlar ve baş döndürücü romantizmle doludur. Tatlılık ve baharatın mükemmel dengesini bulan kitapları bulmayı sever ve kendi yazılarında da bunu hedefler.

www.thelauriegilmore.com

Laurie Gilmore'un diğ er eserleri

The Pumpkin Spice Caf 

The Cinnamon Bun Book Store The

Christmas Tree Farm

 ilek Bahçesi Krep Evi Zencefilli Kurabiye

Fırını

Daisy Chain  i ek i

Yazar OneioreChapter, Hsstory:

Analitik
Abigail Fryer

Auc io
rion ma let Ba rrett
his re Briggs

Sözleşmeler
Lczuro Annas

Design
Lucy Bennett
Fiona Greenway
Lici ne Payne Deor
Russell

Dijital Satış
Laura Doley
Lyci ici Grci iinge
He n noth Lismore

eCommerce
Laura Ccsrpente r

lhprlotte Ste'vens
Christina Storey
to Su rmpn
Rachel Word

Editör Ka
ra Daniel Co
H a rter
1ho rlptte Ledge r
Spfici SciIpzçu r Stud e r
E m ily Thomcts
He len Willia ms

t4orper3+0
Emily Gardner
Ariana Juarez en
n Bayan Kelly
Emma Sullivan
'Boph in Wilhelm

Uluslararası Satış
Peter Borcsok Nutr
Burrovv'
Colleen I2im anon
Ben Wrig it

Envanter Scirail
Ccillcig hw n
Ki ruty N area rj

Pazarlama ve Tanıtım
Ch toe Cummings
Grace Edwcz rds
Rod s in O'Sheci

Operasyon Melssa
Okusanya Ha n no
h Sta m p

Üretim Dec is
Manson Simo n
Moore
Fry rusk+a w Tuzz+2s

Haklar
Ashton Mucha
Ali go h Sag to ir
Zoe Shine
Aisling Srrnyth
Lucy VonderD il t

Trode fvtorketing
Ben Hurd
Eleanor Slater

HarperCollins
Distribution Team

TheHarperCollins
Finans ve Royo\ties
Ekibi

The Horpermoltins
Le@ctl Te<sm

The HarperCollins
Technology Team

İngiltere Soles
Isabel Coburn
UoyCochrone
Set binci Lewis He
Ily My rtin
H orriet Willie ms
Leah woods

Ance her iki eesentio Ben
cfs<zín frern teslimat
dxivera Dookeellera I
ibr€zrics ns csnit
bağlantısını kuruyorum
beyond!

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Kanada
Bay Adelaide Centre, Doğu Kulesi
22 Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario M5H 4E3, Kanada
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins
Hindistan A 75,
Sektör 57
Noida, Uttar Pradesh 201 301, Hindistan
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers Yeni Zelanda Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632
Auckland, Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik

HarperCollins Publishers Ltd.
1 London Bridge Street
Londra SE1 9GF, Birleşik
Krallık

www.harpercollins.co.uk

Amerika

HarperCollins Publishers Inc.

195 Broadway

New York, NY 10007

www.harpercollins.com

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

